

"Yunan mitolojisi ile baş döndürücü bir aksiyonu birleştiren *Kehribar Dumani*'ni son sayfasına kadar elinizden bırakamayacaksınız."

The New York Times çöksatan yazarı Jennifer L. Armentrout

FİRAR
BİRİNCİ KİTAP

Bro
Sis

KEHRİBAR DUMANI

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI GECE EVİ SERİSİNİN YAZARLARINDAN

KRISTIN CAST

YERİN ALTINI ÜSTÜNE GETİREN KÖTÜ RUHLAR,
ÖLÜMSÜZ BİR SAVAŞÇI VE HENÜZ GÜÇLERİNİN
FARKINDA OLMAYAN SON DELFİ KÂHİNİ.

Ölümler Diyarı Tartaros zindanlarındaki kötü ruhların ebedi cezalarını çekmesini sağlayan Furialar ve tek oğulları Alek, birinin kafesleri açmasıyla Ölümlüler Diyarı'na kaçan kötü ruhları geri getirmek için her yolu denerler. Dünyayı cehenneme çevirmeden Alek onları durdurmak zorundadır ancak ne kadar güçlü olursa olsun, bu işi tek başına başaramayacaktır. O yüzden Delfi kâhinlerinin soyundan gelen son kâhini bulup uyandırmalı, ikili güçlerini birleştirerek hem yeraltı dünyasını hem yeryüzünü yok oluştan kurtarmalıdır.

Ne var ki hiçbir şeyin farkında olmayan müstakbel kâhin Eva, intikam peşindeki kötü ruhlardan birinin eline düşmüştür ve ölüm kalım savaşı vermektedir. Bir seri cinayet davasını soruşturan dedektiflerin yolu Eva ve Alek'le kesişince olaylar daha da karmaşık bir hal alır. Alek ile Eva artık hem iki dünyayı hem de birbirlerini kurtarmak zorundadır...

"Cast'in ince zekâsı, yaratıcılığı ve yeteneği adeta ışıltıyor!
Tadına doyumaz bir anlatım!"

The New York Times ve USA Today çöksatan yazarı Gena Showalter

"Heyecan verici bir okuma deneyimi. Her sayfada ölümle burun buruna gelen kahramanları ve sürükleyici olay örgüsüyle patlamaya hazır bir seri."

RT Book Reviews

Pegasus Yayınları: 1766 Bestseller Roman: 758

Kehribar Dumani

Kristin Cast Özgün Adı: Amber Smoke: The Escaped-1

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu Düzelti: Pervin Salman Sayfa
Tasarımı: Ezgi Gültekin Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2017 ISBN: 978-605-299-318-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017 Copyright © Kristin Cast, 2015

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti/den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9Taksim/İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx)
Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KRISTIN CAST

KEHRİBAR DUMANI

FİRAR BİRİNCİ KİTAP

İngilizceden çeviren: Yelda Rasenfos

PEGASUS YAYINLARI

GİRİŞ

Eskiler onları Furia, adalet gardiyanları olarak bilirdi. Onlar insanlığın sonunu getirmekle tehdit edip masumların ruhundan beslenen tutsakları zindancı olarak denetleyen üç kız kardeşti. Kardeşlerin her biri kadınlığın üç evresinden birini temsil eden bir yüze sahipti: Bâkire, Valide ve Kocakarı. Bu güçlü ve ruhani varlıklar köpüren hiddet, hastalık ve şiddeti Ölüler Diyarı nin en alt katında kilitli tutarlardı. Ölüler Diyarı Tartarosun kalbindeki kristal mağarayı kendi evleri olarak benimsemişlerdi. Alçıtaşıyla kaplı mağaraları, kırılğan avizelerin ışığında güneşin vurduğu yağmur gibi ışıldardı. Kız kardeşler birbirlerinden başka kimseleri olmadan, gözcülük ettikleri Tartaros mahkûmlarıyla birlikte yaşarken yüzyıllar geçti.

Ta ki bir gün, aşk Ölümlüler Diyarından süzülüp Bâkire nin kalbinde çiçekler açtırana dek...

“Yalnız iki çeşit ölümlü vardır.” Valide zengin elbise dolabını karıştırırken küçümsercesine konuşuyordu. “Hükümlüler ve

kurtarılmışlar.” Çekip yatağa fırlattığı eşarp, bir yığın halinde Bâkire nin yanına düştü.

Bâkire, eşarbin yumuşak, mor kadife kumaşına dokundu. “Peki, ya yanıyorsan? Ya ölümlülerin sonsuz çeşitleri varsa ve göründüklerinden daha karmaşık yaratırlarsa?”

Bâkire ye sert bir bakış atmak için dönen Validenin kısa kahverengi saçları omuzlarını süpürdü. “Nasıl öyle olabilirler? Onların doğmasıyla ölmesi arasında geçen süre ancak en basit bir kararı alman için geçen süre kadardır.”

“Dünyada geçirecek bu kadar az zamanları olduğu için onları suçlayamayız. Ben kendi yaşamımı deneyimlediğim gibi onların yaşamını da deneyimleyebilmeyi dilerdim. Çok kısa bir süre için bile olsa.”

“Bu mümkün değil,” diye tersledi Valide. “Anlıyor musun? Biz onlar gibi değiliz. Biz, kısacık yaşam süreleri boyunca onları güvende tutuyoruz.”

Bâkire somurtarak, “Bütün canlılar er ya da geç ölür. Biz de onlara katılmalıyız,” diye homurdandı.

“Biz farklıyız.” Valide kar rengi bir şal çekip geniş omuzlarına sardı. “Döngümüz sona erdiğinde biz daha yüce bir amaç için yükseleceğiz. Bizi kimse yargılayamaz ve sonsuzluğumuza karar veremez.”

“Ama...”

“Yeter, Bâkire.” Valide aynalı kapıları kapadı. “Ölümlüler hakkında saçmalıklar uydurarak zamanımızı harcama. Bütün dikkatimizi Tartarosa vermeliyiz.”

“Sen ve Kocakarı burası canlı bir yermiş gibi konuşuyorsunuz. Burası yalnızca Ölüler Diyarı nin diğer katları gibi odalardan ve koridorlardan oluşan bir yer.” Bâkire, elbise dolabındaki yansımasını görünce gevşek duruşunu düzeltti.

“Sence ölümlüleri koruyan ve bu dünyanın kötülerini kilit altında tutan bizim güzelliğimiz mi?”

Bâkire uzun kumral saçlarının ucunu kıvrarak omzunu silkti. “Sanmam.”

“Bir an için, tutsak ettiğimiz gerçek kötülerini düşün.” “Nesini düşüneyim?”

Valide iç geçirip Bâkire'nin yanına oturdu. “Bu yaratıklardan biri serbest kalsa ve yukarı çıksa kendimizi onların intikamından nasıl koruruz? O kadar değer verdiği ölümlüleri nasıl koruruz? Yuvamıza saygı göstermeliyiz. Burası hem bizi hem de Ölümlüler Diyarını yıkımdan koruyan canlı bir yer.” Bâkire parmaklarını boynundan sarkan tılsımlı kristalin üzerinde gezdirdi. “Ama bu mümkün değil. Tartaros'tan hiçbir şey kaçamaz.”

“Bir şey ancak olana kadar imkânsızdır.”

Bâkire nin alını kırıştı. “Anlayamıyorum.”

“Kardeşim, her şey mümkündür. Bu zindandaki kötülük Ölümlüler Diyarına sızarsa biz yok oluruz ve dünya cehenneme döner. Tartaros olmazsa insan ırkında gördüğün bütün iyilik çürüyüp gider.”

“Ben hâlâ insanları sınıflandırmak için neden bu kadar aceleci davrandığınızı anlayamıyorum.”

Valide içini çekti. “Bazen öğrenemeyeceğinden korkuyorum.” Bâkire nin bacağını okşadı. “Sana bütün tarihimizi ve amacımızı bir günde öğretemem ama gerçekleri görmeni sağlayabilirim. Benimle gel.”

Bâkire yataktan kalkıp Validenin peşinden aydınlık koridora çıktı. Yerler ve duvarlar cam gibi beyazdı, Bâkire dar koridor boyunca yürürken şekli bozulmuş yansımasını hayranlıkla izledi.

Valide aniden durunca Bâkire arkadan ona çarptı.

“Özür dilerim.” Kıkırdıyordu.

Ablasının yüzündeki sert bakış gülümsemesini soldurdu.

“Tam' şu kapının arkasında Nihai Karar veriliyor.”

Valide'nin bakışlarını izledi. Tartarosun kötü hisler yayan giriş kapısından yere karanlık gölgeler vuruyordu. “Nihai Kararı izleyemeyeceğimi sanıyordum.”

“Doğruluğunu bildiğim şeyi kendin görmelisin. Ölümlüler ya Elysium'da sonsuz özgürlük kazanmak ya da verilen hükümle başışlanmak için yakarırlar. Sıradaki Nihai Karar'ı izle. Ölümlülerin ne kadar basit yaratıklar olduğunu kendi gözleriyle gör. Belki o zaman hikâyeye uydurmayı bırakırsın.” Valide hışımla kız kardeşinin yanından geçip koridorda gözden kayboldu.

Bâkire kollarını kavuşturarak yeşil gözlerini çarpık çurpuk gölgelere çevirdi. “Daha fazlasına sahip olduklarını düşünmek yanlış değil. Üstelik bütün hikâyeler gerçeğe dayanmaz mı?” dedi çıplak ayakları kaygan zeminde kayarak ilerlerken.

Büyük kapıya yaklaştıkça sanki dar koridor giderek kü-çölüyordu. Akheron Nehrinden gelen çürük kokusu etrafa yayılırken Bâkire öğürmemek için burnunu kapattı.

“Kharon, bize Son Karar için sıradaki ruhu getir,” diye gürlledi bir ses Akheron un ağzındaki yüksek arkalıklı üç platin sandalyenin birinden.

Oturdukları yerlerden kim oldukları görünmese de o sesin sahibini tanımişti. “Aiakos,” diye fısıldadı adımlarını hızlandırırken. Kapıya ulaştı ve işlemeli desenlerinden içeriye görebilmek için parmak ucunda yükseldi.

Kharonun külüstür sandalı Akheronun sularında sarhoş gibi yalpalıyordu. Kharon sandalını kıyıya yanaştırırken tek yolcusu dengesini sağlamak için kollarını iki yana açmıştı.

“Zamanın geldi.” Kharonun kemikli kolları sandalyeleri işaret ediyordu. “Git, kaderinle yüzleş ama ödememi yapmayı da unutma.” Uzun sakalı onu aşağı çekiormuş gibiydi, omuzlarının arasında küçük bir kambur vardı.

Ruh ayağa kalkıp ücretini Kharonun ayaklarının dibine attı. Para sandalın dibine düşerken tok bir ses çıkardı. “Al paranı, Kharon,” dedi karaya çıkmadan önce iyice eğilip ona selam verirken.

“Galen Argyris, Ölümlüler Diyarındaki yaşamın sona erdi. Ruhun şimdi Son Karar’ın karşısında. Senin için sadece iki seçenek var; Elysium ya da Yeraltı Dünyası. Sence ruhunun rengi nedir?” diye gürlledi Aiakos.

“Ben masumum.” Nehrin pis kokusunda eğilmeyecek kadar mağrur olduğundan jürinin karşısında dimdik duruyordu. “Ama Elysium’da da yerim yok. Ölümlüler Diyarında ruhumu oğlumunkiyle takas etmek için bir anlaşma yaptım.”

“Ruhunun Elysiuma girme hakkından oğlununkinin bağışlanması için feragat mi ediyorsun?” İkinci bir ses bölmenin arkasından yankılanıyordu.

“Feragat ediyorum, Rhadamanthys. Kâhin bana yaptığımız bu anlaşmanın geçerli olduğunu ve kabul edileceğini belirtti,” dedi Galen.

“Kaderini değiştirmek istemediğin takdirde kabul edilecektir. Ölümlüler Diyarında yapılan anlaşma kolayca bozulabilir,” dedi Aiakos.

Rhadamanthys öne eğildi. “Oğlun bir kır evi yakmış, dört ölümlünün can vermesine neden olmuş. Can almanın bedeli ağırdır. Başkasının cezasını çekince daha da ağır hissedilir.” “O canlar bilerek alınmadı.” Galenin sesinde hüznü vardı.

0

“Oğlum ikinci bir şansı hak ediyor. Sözümden dönmeyeceğim. Seçtiğim kader bana ne getirirse kabul edeceğim.”

Bakirenin baldırları ağrımaya başlamıştı, dengesini sağlamak için kapının kıvrımlı demirlerine tutundu.

“Galen Argyris, Ölüler Diyarı senin yuvan olacak. Bu kapıların ardında sonsuza dek kapalı kalacaksın ve burası, içindeki bütün mutluluğu ve umudu emecek. Bunu anlıyor musun?” dedi üçüncü bir ses gürleri gibi.

Galen başıyla onayladı. “Evet, Minos.”

Minos, “Kaderine karar verildi. Tartaros a gir ve gardiyanını bekle. Bu karardan ne kaçabilirsin ne de bunu değiştirebilirsin. Bu karar nihai ve bağlayıcıdır,” diye devam etti.

Kapı sarsılarak açılırken Bâkire de gölgelerin içine saklandı. Sarsıla sarsıla açılan kapıdan Galenin ayak sesleri kıza yaklaşıyordu. Kızın yanından geçerken omuzları düşmüştü, Bâkire kendini ona

seslenmekten alıkoyamadı.

“Galen!” Adam korkuyla dönünce Bâkire aydınlığa çıktı. “Neden böyle bir şey yaptın?” dedi kendini tutamayarak.

Adamın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Böylesi bir güzelliğin Elysiuma girecek kadar saf olmayabileceği aklımın ucundan geçmezdi.”

Bâkire kızardı. “Gerçekten o kadar güzel miyim?” “Ölümlüler Diyarındaki bütün yaratıklardan daha güzelsin hem de.”

“Ama ben senin dünyandan değilim. Ben Bakireyim, Valide ile Kocakarının kız kardeşiyim.”

“Sen Furia mısın?” Adamın sesinde mahcubiyet vardı, saygıyla eğilip selam verdi. “Özürlerimi sunarım. Güzelliğiniz aklımı başımdan aldı. Huzurunuzda bulunmak benim için onurdur.”

Kız ona yaklaşıp elini sırtına koydu. “Lütfen, özür dileme. O onur bana ait.”

Adamın parlak gri gözleri Tartaros un titreşen ışığını yansıtıyordu. “Onur duymanızı gerektirecek bir şey yok. Ben mahkumiyetimi bekliyorum.”

“Gördüm ve sonucu biliyorum.” Ellerini önünde birleştirdi. “Keşke ablalarım da yargılanışını görebilseydi.”

Gülümsedi ve başını salladı. “Furiaların üçü de şahitken bu kadar cesur davranabilir miydim bilmiyorum.”

“Ben hiçbir şeyin senin fikrini değiştirebileceğini sanmıyorum. Bununla birlikte seni görmek savımı güçlendirdi ve onların düşüncesinin yanlış olduğunu kanıtladı.”

“Hangi düşünce bu?”

“Onlar Ölümlüler Diyarındakilerin seçebileceği yalnızca iki yol olduğunu düşünüyor. Elysium a götüren iyilik yolu ve buradan başlayan lanetlenme. Onlar için başka yol yok.” Galen başını salladı. “Her zaman başka yollar vardır. Biz bu yol ayrımlarıyla her gün sınanıyoruz.”

“Bunun doğru olduğunu içten içe biliyordum ama ablalarımı hiçbir zaman ikna edemedim. Oysa seçtiğin yol Elysiuma girmeni sağlayan iyilik yolu olmalı.”

“Ölümlüler Diyarı kanunlarına göre Elysiuma girmemi engelleyen bir şey yapmadım ama gıpta edilecek bir hayatım da olmadı.” Galen in gülümsemesi soldu ve bakışlarını indirdi. “İyi bir baba değildim. Oğlum benim başarısızlıklarım yüzünden pek çok hata yaptı.”

“Ne tür başarısızlıkları kastediyorsun?”

“Tüccardım ve mallarımı satmak için çok seyahat ettim, oğlum için para kazanmak ve ona rahat bir hayat sunmak amacındaydım.”

“Bu kaderi hak etmene neden olacak bir şey söylediğini duymadım,” dedi Bâkire.

“Gerçekte bencildim.” Hüzünle dolan gözlerinin ışığı söndü. “Karım Elysiuma geçtikten sonra oğlumdan ayrı kalmamalıydım. Acıyı unutmak için kendimi kadınlara vermişim. Oğlumun acısını hiç düşünmedim ve onun için ihtiyacı olan güçlü bir baba olamadım.”

Kız onun elini tutup nazikçe sıktı. “Burada yaptığın seçimle kendini kanıtladın. Elysium’da özgür olabileceksen bu armağanı oğluna sakladın. Yaptığın hiçbir şey bu karardan daha önemli olamazdı.”

“Ona onurlu biri olmayı öğretebilirdim. Yaşadığım sürece ona sağlayamadığım sonsuz mutluluğu oğlum hak ediyor.” “Galen Argyris.” Cüppeli bir karaltı koridorun başında belirmişti. “Zaman geldi. Beni takip et.”

“Teşekkür ederim, Bâkire.” Sıcak dudaklarını kızın eline değdirdi. “Ölümler Diyarında böyle bir mutluluk ve ışığın var olduğunu bilmezdim.”

Bâkire, elini göğsüne koydu, Galen kaderine doğru yürürken içini hüzün kapladı.

Haftalar geçtikçe, Galen’in acı çektiği düşüncesiyle Bâkire nin yüreği burkuluyordu. Öyle ki sık sık gizlice adamın cezasını çektiği kata kaçıyor. Hem kendi kalp ağrısını azaltıyor hem de adama kaybettiği mutluluğu veriyordu.

“Seni görmediğim günlerim azap içinde geçiyor,” dedi adam dikkatini önlerindeki kır evi görüntüsüne odaklamış-ken. Binanın çevresini duman sarmıştı ve alevler dış duvarları yalıyordu.

“Senden ayrı kalamıyorum, bunu istemiyorum da,” dedi kız ona sokulup yatarken.

Adam el yordamıyla kızın elini buldu ve hafifçe sıktı.

“Birlikte geçireceğimiz zamanı burada harcamayalım. Benimle gel.” Kız kolunu çekiştirirken adam kıpırdamadı bile.

“Gelemem,” dedi duygusuz bir ifadeyle.

“Benden bıktın mı? Bana bak, Galen,” diye yalvardı kız.

Adam kıza bakmak için kendini zorlayarak başını çevirdi.

“Ben... Anlamıyorum,” diye kekeledi kız.

“Oğlumun lanetine götüren olayların ruhuma verdiği ceza bu. Her gün bu evi inşa ediyorum, her akşam gücüm elimden alınıyor ve o ailenin yanışını izlemeye zorlanıyorum.”

Kız, adamın yüzünü ellerinin arasına alarak başını yeniden yangına çevirdi. “Kaderine karşı koymaya çalışma. Bunun sana acı vermesini istemiyorum.”

“Bâkire, sen bütün acıları çekmeye değersin.” Yangın gri, yumuşak gözlerinde yansıyor. “Sen

yanında Elysiumu getiriyorsun ve bu sonsuzluğu dayanılır kılıyorsun.”

Kız ona yaslanıp onu yavaşça öptü. Arkalarında yangın kükreerken ikisinin soluğu birbirine karıştıyordu.

Bakirenin, Elysium’daki yerinden feragat eden masum ruhla yasak ilişkisi sürdü.

Gerçek aşk ve bu temiz duygular Tartaros için bir ilkti. Bu ışık daha önce Ölüler Diyarının bu kadar derinine hiç ulaşmamıştı. Işıktan doğan bu sevgi Tartaros un buzdan yapılmış mağarasındaki mahkûmlara ulaşınca bir lanet doğdu. Zehrini camsı mağara duvarlarına soludu, kalın, ıslak ve yapış yapış iplikçikler yarattı. Onlar da bir zamanlar duru ve turkuvaz suları olan havuzlara damladı ve Tartaros un damarlarında dolaşan sular asitli, bulanık labirentlere döndü.

Zehirden etkilenen kat mahkûmları içinde tutamaz olunca hepsi serbest kaldı. Ölümlülerin dünyasının kendilerine ait olduğunu iddia eden kötü varlıkların kaçma teşebbüslerinden oluşan dalgalara karşı güçsüz kalan Furia’lar serbest kalan mahkûmların insanlığa saçtığı zehre çaresizce seyirci kaldı. Ahlaksızlık, salgınlar ve şiddet Ölümlüler Diyarını ele geçirdi.

Çaresiz kalan Bâkire, doğum Tanrıçası Hera’ya gitti, ondan yardımlarına gelmesini ve Tartaros u iyileştirmesini rica etti. Hera Bâkire ye acıdı ve ona yasak aşklarının tutkusundan yaratılmış bir çocuk armağan etti. “Bir oğlan doğuracaksın,” diye fısıldadı Hera, Bâkirenin kulağına. “Oğlun büyüüp savaşçı olacak, tek görevi Ölümlüler Diyarına kaçan günahkârları öldürüp onları yeniden Tartaros a getirerek hapse atmak olacak. Dengeyi sağladığında bu lanet bozulacak.” Bâkire, oğlunu ilk kez kucağına aldığı anda mutluluktan çok endişe duydu. “Buradan gidemez,” diye ağladı ve bir kez daha Hera’yı çağırdı.

“Zaten gitmemeli de,” diye karşılık verdi Hera. “Ölümlüler Diyarında kalmalı çünkü gücünü buradan alıyor. Ölümlülerin dünyasına çok uzun süre maruz kalırsa bu onu zayıflatır ve ilahi yeteneklerini çalar.”

Bâkire, kollarındaki minik yumağa, güzel oğluna sevgiyle baktı. “Benim savaşçı oğlum. Seni bu göreve nasıl hazırlayacağım?”

Bir anda yanında beliren ablaları, çocuğu nazikçe onun kucağından aldılar. Kocakarı, Bâkire nin dinlenmesi için çocuğu beşiğine koyarken, Valide onun acılı ruhunu yatıştırdı. “Bunu yalnız yapmayacaksın, kardeşim. Biz sana yardım edeceğiz.”

BİR

YİRİMİ ÜÇ YIL SONRA

“Sizce hazır mıdır?” Bâkire’in endişesi çıplak mağara duvarlarından yansıtıyordu. Duvarların eski ışıltısı uzun zaman önce kaybolmuş, yerini cansız kireç grisine bırakmıştı.

“Ölümlüler Diyarında hazırlanmak için yeterince zaman geçirdi. Artık savaşçı sıfatına layık olduğunu kanıtlama zamanı geldi.” Valide en dipteki odaya gitmek için köşeyi döndü. Kız kardeşleri eskiden kaygan olan taş zemine ayak bastıklarında adımlarını ona uydurmak için acele ettiler.

“Yeterince hazırlanamadığı için zarar görmesini istemiyorum,” diye yakındı Bâkire.

“Yankı Salonundaki son havuz da kurumaya başladı ve onunla birlikte Ölümlüler Diyarındaki düşmanlarımızı görme becerimizi kaybediyoruz. Ölümlüleri ne zaman ele geçireceklerini ve bizi yok etmek için toplanıp toplanmadıklarını öğrenmemizin yolu kalmadı. Hazır olmak zorunda, hem de hemen,” dedi Valide.

Bakire bahaneler buluyordu. “Ancak çok düşük seviyede hilekârlara karşı test edildi. Bizim duvarlarımızın arasından kaçan kötülüklerin yanında onlar hiç kalır. Buraya gönderdiği cesetlerin lanete en ufak etkisi olmadı.”

Kocakarı durakladı ve kemikli elini Bâkire’nin koluna koydu. Soluğunu düzenleyip, “Valide haklı. Oğlumuz, geriye kalan tek savunmamız ve daha fazla bekleyemeyiz. Söz konusu olan yalnız Tartaros un kaderi değil,” dedi.

“Anlıyorum.” Bâkire susmuştu ama sadece kısa bir süre için. “Ama bize karşı plan yapıyorlarsa, yollarına hazırlıksız bir çocuğu çıkarmamızın faydası olmayacaktır.”

“Çocuk mu?” Valide büyük ve karanlık odanın girişinde durdu. Düş kırıklığı sesine yansıyor, karşılık verirken tavrı sertti. “Mantıklı düşünemiyorsun. O artık genç bir erkek.” “Kardeşlerim!” Kocakarı tıslayarak konuştu. “Tartışmanın zamanı değil. Öğretilerimize ve oğlumuzla güvenmeliyiz. Onu huzurumuza çağırdığımızda konuşmalarımızda şüphe olmamalı.” Mavi gözleri Bakirenin üzerindeydi.

Validenin eli kalçasına kaydı. “Sen onun başarılı olacağına inanıyorsun demek, bilge kardeş, öyle mi?”

“Geleceğinde ne olduğunu biliyormuş gibi davranmam,” diyen Kocakarı odaya girdi.

“Sanırım şu anda tek umudumuz ona ve Ölümlüler Diyarında geçirdiği sürede öğrendiklerine güvenmek,” dedi Bâkire, ablasının peşinden büyük salona girerken.

“Tartaros gibi bu plan da lanetli,” diye mırıldandı Valide. “Yeter!” Kocakarının sesi kadınları çevreledi. “Siz bu kadar olumsuz düşünceler içindeyken onun başarılı olmasına imkân yok. Tartışma şu anda bitmiştir. Başka seçeneğimiz yok. Münakaşaya ayıracak zamanımız kalmadı. Tartaros

bir zamanlar tutsağımız olan kötülüğe boyun eğmeyecek ve Ölümlüler Diyarı onların kötülüğüne teslim olmayacaktır. Hemen harekete geçmeliyiz. Bir araya gelelim kardeşlerim.” Bâkire, Valide ve Kocakarı ellerini birleştirip bir ağızdan konuştu. “Alek, seni çağırıyoruz.” Gecenin kız kardeşleri Furia’lar, Ölüler Diyarı’nın derinliklerinde yer alan mağaralarından oğullarını yuvasına çağırdı.

Parlak enerji sarmalları bir araya geldi ve Alek belirdi. Etrafını saran hava, derisinden çıkan ısı dalgalarıyla parladı. Eve yaptığı yolculuk onu bir an için sersemletmişti. Doğrulup sarı buklesini kulağının arkasına attı ve kocaman bir gülümsemeyle kollarını iki yana açtı. “Sizi görmek çok güzel, annelerim!”

“Seni de, Alek.” Bâkire onu kendine çekti, başını göğsüne yaslayıp ona sarılırken bal ve turunçgil kokuları da onu sardı. “Sağ salim evde olduğunu görmek harika. Sanki gideli sonsuzluk kadar zaman geçti.”

“Yalnızca birkaç gün oldu,” diye itiraz etti Alek. “Biliyoruz, oğul. Aşağıda zaman daha yavaş işliyor.” Kocakarı usulca konuşmuştu. Yumuşak gümüş saçları artık yuvaları olan cansız mezarda ışıldıyordu.

“Doğru ama günler çok uzun,” dedi Alek boynunu çevirip güçlü omuz kaslarını esnetirken. “Kendimi bok gibi hissediyorum. Güçsüzüm, her yerim ağrıyor ve yorgunum.” Kocakarı, oğlanın yanağını okşadı. Kadının tütsü ve ıslak toprak kokusu onu sararak yorgun bedenini rahatlattı. “Biz... konuşma tarzının Ölümlüler Diyarına bu kadar iyi adapte olmasına sevindik. Aralarına karışacak kadar geliştirmişsin ama buranın bambaşka bir diyar olduğunu unutmamalısın.”

Yanağına hafifçe vurdu. “Annelerinin huzurundayken konuşmana dikkat et.”

Bâkire derin derin iç geçirdi.

Valide onu az aydınlatılmış mağaranın iç kısmına doğru götürürken elini sıvazladı. “Eğitimin nasıl gitti, gelişmeler nasıl?”

Kadının tarçın ve vanilya kokusu burnuna dolan genç adam hapşırarak gibi oldu. Kadının kokusu çok güçlü olmasına rağmen rahatsız etmiyordu. “Beni Vologda’dan getirttiniz. Rusya’nın en korkunç soğuklarının olduğu iç bölgesinden, rüzgâr o kadar şiddetli ki adamı ortasından bıçak gibi ikiye bölebilir.” Alek, Bâkire’nin endişeyle kalkmış kaşlarına baktı. En genç annesine anlattığı kahramanlık öykülerini allayıp pullamaya bayılıyordu. “Görevim son derece tehlikeli olmasına rağmen kaçak ruhlardan Süleyman’ı takip edip tuzağa düşürmeyi başardım. Onu ait olduğu yerde bulabilirsiniz,” diye ekledi kendini beğenmiş bir tavırla.

Valide gözlerini devirdi. “Süleyman hırsızdı. Suçu köyünden ilaç çalıp satmaktı.”

“Tehlikeli bir hırsız ama,” diye mırıldandı gururu yara alan Alek.

“Oğul, ben Süleyman’ı gördüm. Ölümünde de yaşamında olduğu gibi eni boyuna eşitti. Başarılı olduğundan kuşku yok ve iyi eğitim aldığından da eminim ama karşına çok daha tehlikeli düşmanlar çıkacak.”

“Daha yenemediğim bir rakiple karşılaşmadım.”

“Sen Ölümlüler Diyarına ancak birkaç kez gittin ve henüz *gerçek* bir rakiple karşı karşıya gelmedin.”

“Sizi temin ederim, Valide, karşılaştığımda da sonuç farklı olmayacak. Uzun süre eğitim almamış olabilirim ama kendimi Tartaros’un Ölümsüz Savaşçısı olarak kanıtlayacağım ve evimiz sonunda lanetten kurtulacak.”

“Son hızla koşup bir duvara kafa atacaksın ve Alek şeklinde bir delik açılacak.” Kocakarı gülümsüyordu.

Bâkire, kumral saçlarını omzundan çekip granit masanın başına oturdu. “Seni bu yüzden eve çağırdık, oğlum. Yankı Salonundaki son görme havuzu da karardı. Artık Ölümlüler Diyarına bakamıyoruz.”

“Savunmasız kaldık,” diye ekledi Valide ciddi bir tavırla. “Savunmasız değilsiniz. Ben varım, annelerim. Beni Ölümlüler Diyarına geri gönderin, sizin gözleriniz olayım.” Bir sandalye çekip Bâkire nin yanına oturdu.

“Öyle yapacağız zaten. Bununla birlikte, çalışmak için önünde uzun zamanın olmadığı da ortada, bu olayı ciddiyetle ele almalıyız. Bedeli çok büyük,” dedi Kocakarı.

“Nelerin risk altında olduğunu biliyorum; ölümlülerin yaşamı ve Ölüler Diyarındaki yerimiz. Başarılı olacağım.” “Bu bir günde kazanılacak bir savaş değil. O kötüler bu diyarda zincire vurmak yüzyıllar aldı. Aynı şeyi bu kadar çabuk başarabileceğini düşünmek için aklını kaçırmış olmalısın,” dedi Valide.

“Ben aklımı kaçırmadım ve harekete geçmekten de korkmuyorum. Ölümlüler Diyarında serbest kalan kötüler bir zamanlar Tartaros’tan korktukları gibi benden de korkmayı öğrenmeli,” dedi Alek sert bir tavırla.

“Bu ancak zamanla olacak, oğlum.” Bâkire elini onun omzuna koydu. “Ve biraz yardımla tek başına yapabileceğinden çok daha fazla değişiklik yapabilirsin. Pythianın ruhu sana yardım etmesi için inanılmaz bir armağan bağışladı.”

Kocakarı, Validenin yanına oturdu. “O her birimize kendi soyundan gelen birinin yerini belirleyebilmemiz için birer parça üfledi, bu sayede hâlâ kanında kadim kehanet gücü bulunan o kişiyi hayata döndürebileceksin. Senin de farkında olduğun gibi ölümlüler dünyasında serbestçe dolaşabiliyorsun ama orada çok fazla zaman geçirirsen ölümsüzlüğünü ve diğer tanrısal armağanlarını kaybedeceksin. Dünyaları onları kurtarman için ihtiyacın olan şeyleri emip tüketirse ölümlüleri kurtaramazsın. Sen ve Pythianın soyundan gelen, birlikte çalışarak Tartaros’taki karanlığın sonunu getirebilir ve Ölümlüler Diyarını kadim kötülükten temizleyebilirsiniz.”

“Benim yardıma ihtiyacım yok, annelerim,” diye ısrar etti Alek. “O adam kimse ancak yoluma çıkmış olur.”

“Hayır,” diye düzeltti Kocakarı kibarca. “Yoluna çıkmayacak ve *adaın* da değil.”

“Eşitim olarak yanımda savaştığım kişi bir kız mı?” Kaşlarını çatmıştı. “Ben kızların yanında buldum, annelerim. Ölümlüler Diyarında nasıl davrandıklarını gördüm. Onlar sizin gibi değil. Bir kız nasıl olur da beni koruyup Tartaros ile Ölümlüler Diyarını yeniden eski haline getirebilir?”

“Tek duyduğu bu.” Kocakarı masanın başında oturduğu yerden derin bir soluk aldı. “Görünüşün her zaman genç kalacak ama umarım bu yalnızca görüntünle sınırlı kalır.” Kadınların gülüşü çevrelerindeki havayı titreştirdi ve masanın ortasındaki ayçiçekleri taç yapraklarındaki zarif rengi ortaya çıkaracak şekilde aniden patlayarak açıldı.

“O sıradan bir *kız* değil,” diye düzeltti Valide. “Pythianın soyundan geliyor.”

“Peki, Pythia kim?”

“Öğreneceksin. Ona seslen. Bunu bekliyor, gelecektir,” diye güvence verdi Bâkire.

“Madem bunu bekliyordu neden burada değil? Neden onu çağırmanız gerekiyor?”

“Saygı.” Kocakarının bakışları ona odaklanmıştı. “Pythia, Delfinin ilk kâhinidir. Doğru yollar izlenmedikçe bize katılmayacaktır.”

“O zaman hemen işe koyulalım. Madem benim çağırmanı bekliyor, zor olmasa gerek.” Alek gözlerini kapadı ve en güçlü sesiyle konuşmaya çalıştı. “Pythia... hayır. Hayır, baştan başlayayım.” Boğazını temizledi. “Pythia, bana gel.” Hiçbir şey olmadığı için huzursuzca kıpırdanan kadınların giysilerinin hışırtısını duyabiliyordu. “Kâhin, sana sesleniyorum.” Alek gözlerini açtı ve hoşnutsuz görünen üç annesinin yüzüyle karşı karşıya kaldı. “Beni dinlemiyor.”

“Alek!” Oğullarını azarlayan Furia’ların sesi birbirine karıştı. “Sen Ölümlüler Diyarının savaşçısıydın. İçinde Kâhin’i de bütün Tanrıları da çağırarak güç var. Odaklan!”

Alek hemen dikleşti ve annelerinin buyurduğu yaptı. Odaklandı, damarlarında dolaşan Yunan kanının içinde bir yerlerde yeteneklerini ortaya çıkaracak şeyi aradı. Sonra yeniden gözlerini kapadı. “Pythia!” O buyurgan sesin ondan çıktığına kendisi bile inanamıyordu. “Kadim Kâhin, kendini göster! Rehberliğine ihtiyacım var. Bana geleceğimi göster.” Bir kadının kahkahaları kulaklarını doldurdu. Gözlerini yavaşça açtı. Parlak beyaz bir şekil maddeleşti ve annelerinin arkasında dans eder gibi hareketlerle giderek belirginleşti.

Furialar ayağa kalkıp döndüler ve görüntünün önünde eğilerek selam verdiler. “Tartaros a hoş geldin, Delfi Kâhini.” “Davetinizi kabul ediyorum. Oturun.”

“Davet eden biz değildik, Kâhin.” Bâkire, Alek’i işaret edince Pythia genç adamı fark etti ve meraklı bir ifadeyle ona döndü.

“Pythia, gelmene çok sevindim.” Alek’in bakışları kadının vücudunda geziniyordu. Çok güzeldi, gözleri mükemmel bir heykele kondurulmuş kehribar taşlarını andırıyordu. Ay ışığı rengindeki gür saçları çıplak omuzlarına düşerken şeffaf etekleri bacaklarına dolanıyordu.

“Hımm. İnsan gibi görünüyor. Tadı da... “ Dili yılan gibi ağzından çıkıp havada kıvrıldı, “İnsan gibi. Sesi bile insan gibi çıkıyor. Peki, tam olarak nedir?”

“Beni daha fazla incelemenizden memnun olurum. Bunu Ölümlüler Diyarında yiyeceğimiz bir akşam yemeğinden sonra yapmak istersiniz belki?” Sırıyordu.

Kadının dudakları büzüldü. “Buraya gel.”

Alek uzun adımlarla kadim varlığa yaklaştıkça, kadının vücudundan yayılan sıcaklık neredeyse elle tutulur hale geliyordu.

“Yaklaş.” Pythia mücevher gözleriyle onu incelerken hafifçe altdudağını ısırıyordu. “Güçlü bir

kâhinin arzularını tatmin edebileceğine inanıyor musun?”

“Elbette.” Alek sırıttıyordu.

Pythianın bakışları değişirken Alek görüntüsüne de aynı şeyin olduğunu fark etti. Bir an için karşısındaki daha önce gördüğü tanrısal yaratık olmaktan çıktı. Gülümsemesi yüzünü bir kulağından diğer kulağına kadar böldü ve ıslak, sarkık, kokuşmuş diller ağzından dışarı fırlayıp dişlerle çevrili bir çukurdaki ıslak parmaklar gibi ileri uzandı. Gözleri, yüzyılların geleceği görme yorgunluğuyla tükenmiş gibi yuvalarında ürpertici bir şekil aldı.

Alek onun karşısında gerilememek için kendini zor tutuyordu.

“Senin aklın beni tatmin etmeye nasıl başlayacağını bile almaz. Belki d *t yeteneklerini*” alay eder gibi kaşlarını kaldırdı, “genç ölümlüler üzerinde kullanmaya odaklansan daha iyi olacak. Onların gönlünü hoş etmek daha kolaydı diye anımsıyorum.” Ağzından kahkahalar dökülürken saçıyla işveli işveli oynaması, Alek’in ensesindeki tüylerin ürpermesine neden oldu.

Alek yanaklarının kızardığını fark etti ve annelerine doğru geri çekildi. “Beklediğim gibi çıkmadın.”

“Kadınlar nadiren beklediğin gibi çıkar,” dedi keyifle mırıldanarak. “Beni rehberliğime ihtiyacın olduğu için mi çağırdın yoksa asla elde edemeyeceğin lezzetli ve dayanılmaz bir şeyden biraz tatmak için mi?”

Alek onu yüreklendirmeye çalışan annelerine baktı. Boğazını temizledi. “Senin soyundan gelen birini bulmama yardım etmen için çağırdım.”

“Gerçekten mi? *Benim* soyumdan hem de? Neden?” Gülüşü alaycı ve baştan çıkarıcıydı.

“Görevimde bana eşlik edecekmiş, her ne kadar savaşta bir kızın nasıl bir rolü olabileceğini anlayamasam da.”

Pythia tiz bir çılgılık atarken karanlık salon ışığa boğuldu. Kıvrımlı vücudu güçle dolarak bir anda iki katı büyüdü.

“Anlamadığın çok şey var. Sorular yüzüne ve varlığına sinmiş. Buz gibi, içi boş. Dünya tabağından bir lokma almışsın, hiçbir şey bilmediğin bir zamandasın ve her şeyin neden bu kadar acı olduğunu merak ediyorsun.” Sesi sertleştikçe kendisi de sıcak altın gibi ışıldıyordu. “Ben Delfi Kâhiniyim. Kehanetlerim savaşları durdurdu, insanları kırıp geçirdi. Böylesi büyük ve Tanrılar tarafından bağışlanmış bir güç kolayca bertaraf edilemez. Ölümlü bir kız bu sihri kanında, kemiklerinde taşır. Uyandırılana dek o kızın ciğerlerinde ve damarlarında iç çekip uyuduğunu duyabiliyorum.” Canlı şeklin renkleri soldu ve bedeni kasıldı. “Sen onu uyandırana dek.”

Bir sandalyenin arkasına saklanmasına ramak kaldığını fark eden Alek omuzlarını dikleştirerek iradesini topladı; öne çıkarken sesi neredeyse hiç titremeden, “Nasıl?” diye sordu.

“Yalnızca ölümlü kalbi atmayı kesince kaderi ortaya çıkacak ve kâhinin güçleri serbest kalacak. Bu gelecek gerçekleşecek yoksa sizin sevgili Tartaros’unuz onarılamayacak ölçüde bozulacak ve yok

olmasından siz sorumlu olacaksınız.” Pythia yok olup giderken bakışları Alek’inkilere kenetlendi. Yokluğuna kahkahasının yankısı eşlik etti.

Kafası karışan Alek sandalyeye yığıldı.

“Kader belirlendi. Genç kadının hayat ipliği kesildi,” dedi Bâkire, oğlunun elini avcuna alarak.

“Ölümlü varlığının sonu geldi,” diye açıkladı Valide, Alek’in boştaki elini tutarak.

“Ancak sen müdahale etmek ve kızın geleceğini yeniden yazmak için orada olacaksın,” dedi Kocakarı, kız kardeşlerine bakarak. Ellerini tuttu ve daireyi tamamladı.

Alek hareketsiz, şaşkın ve tereddütlüydü. Annelerinin her birinin yerleşmesini ve birleşen bir mırıltıyla gözlerini ve ağızlarını aynı anda açmalarını izledi. Gözlerinden kehribar renkli bir duman fışkırdı. Alek’in burnundan girip göğsünü kapladı. Alek sandalyesine yığıldı. Furiolar elini daha sıkı tutup onu ancak ölümsüzlerde bulunabilecek bir güçle taş masaya perçinledi.

Hep bir ağızdan ışıltılı ağızlarında oluşturdukları sözcükler Alek’in kulaklarında patladı. “Pythianın vârisine iletmen

için her birimiz senin içine kendimizden birer parça üfledik. Onu ruhumuzun bu kopuk parçalarıyla doldur ki bu parçalar onu bütün yapsın, yaşamı olmayana yaşamını geri versin.” Furiolar gevşeyerek ipleri kesilmiş kuklalar gibi sandalyelerine yığıldı. Gücün göğsüne yaptığı baskı ve ardından ciğerlerine dolmasıyla Alek soluk almaya ve ayağa kalkmaya çalıştı. Bedenine sızan dumanlı ruhlar ona çok fazla gelmişti. Titreyen vücudunu dengeleyebilmek için havada tutunabileceği bir şey aradı. Bir şey bulamayınca ve yardım istemek için sesi de çıkmayınca yere yığıldı ve hiçbir şey göremediği yumuşak bir karanlığa gömüldü.

İKİ

“Eva, saçmalamayı bırak da arkana dön,” dedi Lori sabırsızca.

Eva kollarını indirip aynadaki yansımasına baktı. Giydiği bluz ince belini sarmış, kum saati biçimindeki hatlarını ortaya çıkarmıştı. “Bazı yerlere çok iyi oturdu ama bazı yerlerde pek iyi durmadı. Güzel olmasını çok istiyordum. Buna çok uyacak harika bir eteğim var ve parti için çok hoş olurdu.” Annesine dönmeden önce son bir kez çekiştirerek düzeltti.

Lori burnunu kırıştırdı. “Bira reklamı oyuncu seçmelerine katılacakmış gibi görünüyorsun.”

Eva içini çekip yeniden aynaya döndü. “Bu koca memelerim yüzünden.” Göğüslerini bluzunun içine tıkmaya çalıştıysa da başaramadı.

“Bu bir aile laneti. Neyse ki ileride, çok çok uzun zaman sonra, çocukların olunca sen de benim gibi küçülttürebilirsin.” “Sanki çocuk yapmaya zamanım var da. Okul zaten beni öldürüyor, sömestr de yeni başladı. Üstelik Bridget’in görevi de sanki benim sosyal takvimimi doldurmak ve bizi yirmi üç yaşında üye kabul eden ve kâr amacı gütmeyen bütün yardım derneklerine sokmak. Daha da kötüsü, yedi yıllık üniversite planımın tek amacının koca bulmak olduğunu zanneden erkek bozuntularıyla

uğraşmaktan belim büküldü.”

Lori kıkırdadı. “Belini böyle bükmeye devam ederlerse fıstık olursun.”

Evanın yanakları kızardı. “Öyle demek istemedim. Yani ben onlarla gerçekten savaşı veriyorum. Ama gerçek anlamıyla değil. Daha kimseyle dövüşmedim.” Aynaya yaklaşır gözündeki rimel topaklarını temizledi.

“Ben babanla üniversitede tanıştığım için şanslıydım. Erkek bozuntularını listenden silmek için acele etme.”

Son on yılı baş başa geçirmiş olmalarına rağmen babası hakkında konuşmak Evayı hâlâ rahatsız ediyordu. “Peki, bu bluzaya hayır mı diyoruz?”

“Kesin hayır. Şu güzel yeşil elbiseyi denesene.” Lori elbise askısını işaret etti. “Tenine çok yakışır.”

Eva bedenine yapışan bluzu güçlükle sıyrarak çıkardı ve büyük giyinme odasının diğer ucuna yürüdü. “Bu mu?” Elbiseyi askıdan alıp önünde tuttu.

“Üzerinde harika duracak. Sana olmayan giysilerin içine sığmaya çalışmaktan çok daha iyi. Kıvrımlarını ortaya çıkarır ama kimsenin gözüne sokmaz. İnsanların daha seni görmeden göğüslerine merhaba demesini istemezsin herhalde.”

“Herhalde. Sinema gişesinde kimliğimin sorulmasındansa yaşıma uygun görünmeyi tercih ederim.”

“On yıl sonra keşke hâlâ kimliğim sorulsaydı diyeceksin.” Eva aynayı ortalayarak durdu. “Ama partiye gidiyorum. Kiliseye gidiyormuş gibi görünmek istemiyorum.”

“Aranıyormuş gibi görünmek de istemezsin ama. Bunu bir dene. Bence şaşıracaksın.” Lori bacak bacak üstüne atıp sandalyesinde arkasına yaslandı.

Eva uzun kumral saçlarını yana atıp elbiseyi giydi.

“Bu partide kimler olacak?” diye sordu Lori.

“Arada bir takıldığım birkaç kız ve Bridget tabii. Diğerlerinden emin değilim,” dedi elbisenin içinde hareket ederken.

“İlgilendiğin erkekler de var mı? Yoğun olduğunu biliyorum ama gözüne kestirdiğin biri vardır mutlaka.”

“Olabilir ama bu konuda konuşmak istemiyorum.” Yumuşak askıları omuzlarına yerleştirdi.

“Neden?”

“Çünkü, anne,” dedi Eva içini çekerek, “bu konu sonunda hep tuhaf bir güvenli seks konuşmasına bağlanıyor.”

“Korunduğundan ve benimle her şeyi konuşabileceğini bildiğinden emin olmak istiyorum.”

“Anlıyorum ama ben artık yetişkinim. Erkekler konusunda benim için endişelenmene gerek yok. Bu konuyla başa çıkabilirim. Söz veriyorum.” Eva annesinin yansımasına gülümsedi. “Şimdi gerçeği söyleme zamanı.” Arkadaki fermuara uzanmak için kolunu tuhaf bir biçimde esnetti.

Lori soluğunu tuttu. “Göz kamaştırıcı, Eva.” “Gerçekten çok haklıymışsın.” Giyinme odasının aynasının önünde dönerken yumuşak şifon bacaklarını gıdıklıyordu. “Yüksek yaka muhteşem görünüyor.” Topukluyla nasıl görüneceğini anlamak için parmak ucunda duruyordu. “Hiç de kilise elbisesi gibi değilmiş.”

“Gördün mü? Modadan anlıyorum. Haydi, gidip ayakkabı bulalım.”

Eva heyecanla soluğunu içine çekti. “Ayakkabı mı?” Lori çantasını alıp soyunma odasının kapısını açtı. “Senin için değil, benim için. Giyinince yanıma gel.”

Eva soluğunu verip yavaş yavaş kendi giysilerini giydi. “İyi ki ayakkabı numaramız aynı.”

Elbiseyi askısına asıp koluna attı. Kendine bir kez daha baktı ve soyunma odasından çıkmadan önce dağılan saçlarını düzeltti.

“Anne?” Eva boynunu uzatıp giysi sıralarının arasından seslendi. “Lori?”

“Bu tarafa gel!” Eva sezon sonu indirimi reyonunun sonunda duran annesinin, elini salladığını gördü.

“Geliyorum!” diye karşılık verdi.

“Bunlar nasıl sence?” Eva yaklaşınca Lori ayakkabı kutusunu açtı. Beyaz kâğıdın altında parlak dore ince topuklular vardı.

“Şahane!” dedi Eva heyecanla, “indirimde mi?”

Lori suratını buruşturdu. “Hayır, tabii ki. Bunlar Jimmy Choo.”

“Sadece indirimde olanlardan alabileceğimizi sanıyordum.”

“Hayır, *sen* sadece indirimde olanlardan alabiliyorsun çünkü henüz bir işin yok. Ama ben canım ne isterse alabilirim.” Sırıttı.

“Ama bana tek işimin okulumu bitirmek olduğunu söylemiştin.” Eva annesinin peşinden mağazanın çanta bölümüne ilerledi.

“Doğru.”

“Evet ama bu çok saçma. İşim olmadığı için kendime hiçbir şey alamıyorum çünkü sen bana çalışmamamı söyledin.”

“Doğru.” Lori elinde bir tasarımcı çantası tutmuş, aynada kendine bakıyordu. Rengârenk kıvrıcık püskülleri olan yuvarlak şey Eva’ya tıkanan elektrik süpürgesinin içinden çıkan şeyleri anımsatmıştı.

Eva burnunu kırıştırdı. “Ben bunu almazdım.” Lori çantayı yerine koydu. “Üstelik kafam çok karışık ve hâlâ okuduğum için cezalandırıldığımı düşünüyorum.” Eva altdudağmı sarkıtmıştı.

“Cezalandırılmadığımı sen de çok iyi biliyorsun. Yirmi üç yaşındasın. O dudak sarkıtmaların da artık bana sökmüyor.”

Omzunu silkti. “Denemeye değerdı.”

Lori askıdan başka bir çanta alıp aynada poz verdi.

“Williamdan söz etmeyeli çok oldu.” Eva onun adını söylerken en iyi Downton Abbey aksanını kullanmıştı. “Meksika’ya gittiğinden beri onun hakkında konuşmadın. Dönmedi mi hâlâ?”

“Bili döneli bayağı oldu. Bir iki hafta önce kuşyemi almak için Home Depotya gittiğimizde onu görmüştük, hatırladın mı?”

Eva hafızasını yoklarken annesine boş boş baktı.

Lori, “Bodrum katını tamir eden çocuklara yardım olsun diye o zincirlerden alıyordu hani,” diye devam etti.

Eva Billy yle yalnızca bir kez karşılaşmıştı ama o gün ona bakışındaki bir şey tüylerini diken diken etmişti. Tam olarak uygunsuz davranmış sayılmazdı ve Eva da kendisini neyin rahatsız ettiğini tam olarak anlayamamıştı. Ama adamda bir tuhaflık vardı. Eminim kafanda bir şeyler kurmuşundur. *Hemen arızaya bağlama, ana kuzusu çünkü annen sonunda kendine bir sevgili buldu.* O görüntüyü aklından çıkarmaya çalıştı.

“Ondan sonra da onu bir iki kere daha gördüm aslında ama...” Lori sözünü tamamlayamadı.

“Onu başından atmayacaksın değil mi? Aman Tanrım, çoktan terk etmişsin bile.” Eva bu düşüncenin onu ne kadar memnun ettiğini görünce kahkaha attı.

“Hayır, yok öyle bir şey. Ondan hâlâ hoşlanıyorum. Onu yalnızca birkaç kez gördüğünü biliyorum ama sen de onu sevdin, değil mi?”

Eva bakışlarını kaçırıp omuz silkti. “Onu tanıdığım söylenemez.”

Lori nin omuzları hafifçe sarktı ve çantayı askıya astı. “Ama onunla karşılaştığımda çok iyi birine benziyordu,” diye yalan söyledi annesini desteklemediği için hemen pişman olduğundan. “Senin anlattıklarına bakılırsa çok iyi biri.” “Doğru ama iş gezisinden döndüğünden beri biraz farklı davranıyor, insanlara yardım etmek için ev inşa etmeye giden birinin, döndükten sonra daha anlayışlı olmasını beklersin, daha tuhaf değil.” Alışveriş merkezi İşçi Bayramı indirimi nedeniyle çok kalabalıktı, Lori uzun kasa kuyruğuna doğru ilerledi. “Sanırım bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.” Kalçasına dayayarak bebek gibi taşıdığı ayakkabı kutusunu düzeltti.

“Şimdi ilgimi çekmeyi başardın işte. Çıkar ağzındaki baklayı. Burada kesemezsin. Nasıl farklı? Ayrıntı ver.” Eva söylediği şeyi bir an düşünüp hemen ekledi, “ama çok da detaylı olmasın tabii.”

“Şey, eskisi kadar şefkatli ve nazik değil. Eskiden elimi tutar, bana kapıları açar, ayaklarımı ovardı. Döndüğünden beri bunların hiçbirini yapmadı.”

“Ben de senin ayaklarımı ovmak istemezdim doğrusu.” Eva kıkırdayarak annesinin burnundan makas aldı.

“Ben ciddiym, Eva.”

“Tamam, tamam. Affedersin. Korkmuş olabilir. Boşandıktan sonra ilk kez seninle çıktığını söylememiş miydin?”

Belki onun için biraz fazla erkendi.” Sıra ilerlemişti, kasaya yaklaştılar.

“Evet, işlerin fazla hızlı ilerlediğini düşünmüş olabilir.” “Bu gece dışarı çıktığımızda bu konuyu onunla konuşmalısın bence.” Annesinin tedirginliğini anlayabiliyordu, onu neşelendirmeye çalıştı. “Nereye gidiyorsunuz?”

“Üniversitedeki Lorton Gösteri Merkezine. Bu geceki bale gösterisi için davetiyem var. Senin içinde şarkı olmayan sahne performanslarından nefret ettiğini bildiğim için bana Bili eşlik edecek,” derken Lorinin sesi biraz daha neşeli çıkmıştı.

“Baleden nefret etmiyorum. Yalnızca arada bir de olsa içinde neden şarkı olmadığını anlayamıyorum. Her şey müzikal olsa hayat bence çok daha iyi olurdu. Bili seni kaçta alacak?” “Kendi arabamı alıyorum ama o önce eve uğrayacak. Sonra arabayla Gösteri Merkezine kadar beni takip edecek. Çıkışta bir yere gidersek onun arabasını orada bırakacağız.”

“Hâlâ araba kullanmasıyla ilgili sıkıntın var mı?” “Tanrım, bu çok can sıkıcı. Hızlanıyor, yavaşlıyor, hızlanıyor, yavaşlıyor. Onun arabasına ne zaman binsem çığlık atmak istiyorum. Neyse ki durumu çaktırmama konusunda çok başarılı olduğum için o beni takip edecek ve aynı arabayla gitmemiz gerektiğinde benim arabama atlayacağız. Bir şeyden şüphelendiğini sanmıyorum.”

“Henüz,” diye araya girdi Eva. “Sonsuza dek onun araba kullanmasından kaçamazsın ya.”

“Kesinlikle kaçarım. Seninleyken de sen kullanmıyorsun.” “Son yedi yıl boyunca beni de mi böyle kandırdın? Çok kötüsün.” Sonunda kasaya gelmişlerdi, Eva elbiseyi özenle tezgâha koydu.

“Ama şimdiye kadar farkında bile değildin.”

Eva ağzını açtıysa da itiraz edecek bir şey bulamadı. “Doğru.”

“Bugün istediğiniz her şeyi bulabildiniz mi?” diye sordu kasiyer coşkuyla.

“Evet, teşekkür ederim,” diye yanıtladı Lori valiz büyüklüğündeki çantasını karıştırırken.

“Daha küçük bir çanta bulamaman kötü olmuş.” Eva kıs kıs gülüyordu.

“Ben çantamdan çok memnunum, teşekkür ederim. İhtiyacım olan her şey içinde.”

“Evet, ama aradığın şeyi hiçbir zaman bulamıyorsun.” “Hiç de değil.” Lori cüzdanını çıkardı.

“İğrenç, Lori. Kâğıt mendille kaplanmış.”

Lori parçalanmış kâğıt mendili çantasına geri koydu. “Ama beni yine de seviyorsun.”

“Şey, tabii ki seni seviyorum. Ama yanında taşıdığın bütün o kurumuş sümükleri sevmiyorum.”

Lori gülererek aldıklarının toplam fiyatını söylemesine fırsat bırakmadan kredi kartını kasiyere uzattı.

“Elbise için teşekkürler, anne.” Eva başını hafifçe anne-sininkine değdirdi. “Bu gece giymek için sabırsızlanıyorum.” “Çok güzel olacaksın. Tıpkı annen gibi.”

Eva ile Lori kol kola girip otoparka giden çıkışa yöneldiler.

üç

Mahna mahna. Du duu bi-du-du. Mahna Mahna. Du du bi-du du. Mahna Mahna. Du duu bi-du-du bi-du-du bi-du-du bi-du-du- dudıl du du du dut-duu!

Evanın altın renkli telefonu Muppet Show müziğinin alarmıyla neşeyle ciyaklayarak onu çok ihtiyaç duyduğu şekerlemesinden uyandırdı. Komodininin üzerini eliyle yoklayarak şişe dipli gözlüğünü ararken komodinin üzerinde ne varsa hepsini yere düşürdü.

“Kahretsin!” Yana yuvarlanıp halının üzerinde el yordamıyla gözlüğünü aradı. “İşte buradaymış.” Gözlüğünü takmadan önce üzerindeki parmak izlerini silmek için tişörtünün eteğini kullandı.

Başını yataktan sarkıtıp yere düşürdüğü mum ile resim çerçevesini aldı.

Fotoğrafta on yaşındaki Eva yüzünde kocaman bir gülümsemeyeyle objektife bakıyordu. Yanında sarıldığı, en az onun kadar heyecanlı, parlak yeşil gözlü ve dağınık saçları iki yandan toplanmış bir kız daha vardı.

Evanın telefonu çalınca ekranda başparmağını kaydırarak açtı. “Selam! Ben de tam şimdi seni düşünüyordum.”

“Her yönden mükemmelim,” diye yanıtladı Bridget. “Hayvanat Bahçesindeki yağmur ormanı sergisinde kayboluşumuzu hatırlıyor musun?” Sırtüstü yatıp fotoğrafı yüzünün üstünde tuttu.

“Tabii! O ciyaklayıp saçımı çeken tuhaf kuşu da! Aslında bana iyilik yapıyordu. O gün Powerpuff Girl’dekilerden sarışın olanı gibi görünüyordum. Çok utanç verici.”

Eva kahkahaya boğuldu.

“Ama biz o gün arkadaş olduk!” dedi Bridget heyecanlı. “Orada ve Mohawk Parkında o kadar uzun zaman geçirdik ki. Bulaşıcı bir hastalığa yakalanmayı hak etmiştik doğrusu.” “Kesinlikle ve kuş tarafından saldırıya uğramaya da değerdi.” Eva gülerken fotoğrafı masaya koydu.

“Alışveriş merkezinden döndüğünden beri evde neler yaptın bakalım?”

“Ders çalışıyorum,” diye homurdandı.

“Ders mi çalışıyorsun?” Bridget sözcüğü yabancı bir dildeymiş gibi vurgulamıştı. “Ben de neden hâlâ mezun olmak için acele etmediğini anlayamıyorum.”

“Hangi alanda başarılı olacağıma ve mezun olur olmaz hangisinin iş bulmamı sağlayacağına karar veremiyorum. Bu yüzden ilerlemeye devam ediyorum ki alan değiştirdiğimde fazla zaman kaybetmiş olmayayım. Herkes senin kadar şanslı değil.”

“Bir vakıf fonum olması, işim olmayacağı anlamına gelmiyor,” dedi Bridget alınmış gibi davranmaya çalışarak.

“Haftada iki kez Tulsanın en pahalı ve en şirin mağazasında çalışıyorsun.”

“Doğru! Zaten ben de seni bu yüzden aradım sayılır. Bu akşam ne giyeceğini öğrenmem lazım. Erkenden işe gidip birkaç

şey aldım ama tuhaf görünecek kadar şık olmak istemiyorum. Ama sen öyle olacaksan, yani süper gösterişli giyineksen o zaman ikimiz birlikte süper şık ve gösterişli olalım!”

“Fazla heyecanlanma. Biraz şık olacağım. Annemin bana aldığı yeni elbiseyi giyeceğim, bir de yeni dore ayakkabılarını.” Bridget derin bir soluk aldı. “Şu mesajda sözünü ettiğin Jimmy Chooları mı? Benim ayak numaramda kalmamış ve o ayakkabılara elimi sürmek için birini öldürebilirim. Anneni nasıl ikna ettin?”

Eva yatağa uzandı. “Etmedim. Gidip dolabından aldım. Ama eve döner dönmez geri koyacağım, kaybolduğunu anlamayacak bile. Başlarına bir şey gelecek değil ya.”

“Keşke ben de annemin ayakkabılarını ödünç alabilseydim. Onda Manolo’nun en meşhur modellerinin koleksiyonu var. Ama aynı zamanda ayakları da koca ayağinkiler kadar büyük ki bu da her şeyi rezil ediyor. Kahretsin, bekle biraz.” Bridget telefonun yerini değiştirdiğinde Eva yalnızca boğuk mırıldanmalar duydu. “Tamam. Evet. Şimdi ona söylüyorum. Annem selam söylüyor.”

“Sen de ona söyle. Dursana sen, neden annenlerdesin?” “Bu gece hayır etkinliği gibi bir şeye katılacaklarmış, benim de anneme mağazadan sipariş ettiği elbiseyi getirmem gerekti. Şimdi de tıkınıyorum. Ah, bir de sana Google’dan aratıp şu katil adamla ilgili haber görüntülerini izlemeni söylememi istedi.”

“Hangi katil adam?”

“Bilmiyorum. Ben haberleri izlememeye çalışıyorum. Moralimi bozuyor.”

Eva gamsız arkadaşına başını sallarken yastığı yatağa daha çok gömüldü. “Dünyada neler olduğunu bilmemiz gerekmez mi? Özellikle yaşadığımız şehirde?”

“O zaman sen söz konusu videoyu izle, bilmem gereken bir şey varsa bana söylersin. Yani iğrenç, üzücü ve onun gibi bir şey değilse tabii.” Eva Bridget’in yüzündeki lütfen-ve-teşekkür ederim gülümsemesini neredeyse telefonda bile görebiliyordu. “Şimdi de evime dönüp makyajımı halletmem lazım. Gece Ambassador’da görüşürüz!”

“Güzel fikir. Görüşürüz!”

Eva telefonunda parlayan “bitir” kutucuğunu tıkladı. “Eva! Yeni ayakkabımın nerede olduğunu biliyor musun?” Evanın odasına yaklaştıkça annesinin bağırması giderek daha güçlü duyuluyordu. “Daha yeni aldım ve gizemli bir şekilde ortadan kayboluverdiler.”

Eva kendini yataktan kalkmaya zorlayıp eşikte Loriyle karşılaştı. “Hımm, yok. Hiç görmedim.”

“Kahretsin. Bili gelmek üzere,” gürr kahverengi saçlarını kulağının arkasına doğru taramaya başlarken başını eğip saatine baktı, “bir saate burada olur ve nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Belki yanlışlıkla kutunun üzerine bir şey koymuşsundur.” Eva yalanı nedeniyle yanaklarının kızardığını hissediyordu. Eşikten sıkışarak geçip Lori fark etmeden merdivenden hızla inmeye başladı.

“Tam da benim yapacağım türden bir şey. Herhalde bir yerlerde ortada duruyordur. Görürsen bana haber ver,” diye seslendi Lori arkasından.

“Olur,” diye bağırdı Eva. Buzdolabına giderken omuzlarındaki kötü yalan duygusunu üzerinden atmaya çalışıyordu.

“Tam olarak yalan sayılmaz. Gerçeği çarpıtmak sadece.” Buzdolabından humus ve dilimlenmiş salatalık aldı. “Tamam, gerçeği çarpıtmak da yalan sayılır ama neyse. Yarın bir önemi kalmayacak. Annem ayakkabılarını geri almış olacak. Önemli bir şey değil.”

Salatalığı humusa batırıp bir ısırık aldı. Bu tanıdık lezzet onu çocukluğuna geri götürdü. Yayası mutfakta gezinip Eva’ya bozuk İngilizcesiyle bıçağın nasıl tutulması gerektiğini öğretirken ocakta pişen kuzunun kokusunu alabiliyordu.

“Bunun gibi, Eva. Bunun gibi. Sonra kes. Şimdi sen dene.” Yaya kesme tahtasının üzerine bir salatalık koymuş, Evanın eline sapından uzatarak keskin bir bıçak vermişti. Sonra da geride durup izlemişti.

Eva parmağı araya girene kadar tek bir dilim kesebilmişti. Kan onu korkutmamıştı ve acısını artık anımsamıyordu bile, aklında kalan tek şey, yayasıydı. Yaşlı kadın feryat ediyordu. “Yo, hayır, hayır, hayır,” diyordu şarkı söyler gibi araya Yunanca cümleler karıştırarak. Elinde havluyla Evanın yanına koşmuş, havluyu yarasına bastırmıştı. “Sen başka kesmek yok. Ben kesecek,” demişti ısrarla. “Ben kesecek.” Yaya Evayı ge-niş göğsüne bastırmıştı, anason ve kuzu kokusu güçlü ve baş döndürücüydü, ileri geri sallanarak geçen birkaç dakikadan sonra yaya havluyu Evanın parmağından çekmişti. “İyi,

evet? Yeni gibi?” Evanın parmağında artık neredeyse kapanmış olan minik kesiğe bakmıştı. Yaya yara bandı getirip parmağına sarmıştı. Eva bollaşıp küvete düştüğü ana kadar o parlak yara bandını gururla taşımıştı. Eva, yayasının yeniden kuzunun başına döndüğünü anımsıyordu ama havluya ve üzerindeki küçük kan lekelerine bakınca kendi kendine ama bu kez mükemmel

bir İngilizceyle söylenmişti. “Görebiliyorum. Orada, kanında. Sana fısıldayışımı dinle. Yeniden yaşamak için ölmesi gerek.” Hatıralarındaki bu tatsız ayrıntı Evanın midesinin sıkışmasına neden oldu. Yemeği yeniden buzdolabına kaldırdı ve hızla merdivenden çıkıp odasına döndü.

Lori içini çekerek peşinden geldi. “Ayakkabımı ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Hiçbir yerde bulamıyorum.”

Eva leylak rengi yatak odasının turp rengi banyosuna girdi. “Yazık. Ayakkabını bulamadığına üzüldüm. Benimkilerden birini ister misin?”

“Hayır, bunları giyeceğim. Sinirimi bozan, buralarda bir yerlerde oldukları halde arayacak kadar zamanımın olmaması. Bili erken gelecek. Çıkacağımı sana haber vermek istedim yalnızca.”

Eva kapıya tutunup dışarı bakmadan önce parmağını gözüne sokup o tanıdık lens vakumunu hissetmeyi bekledi. “Bu gece için iyi eğlenceler.”

“Sana da. İçersen taksi çağırmayı unutma sakın. Ya da beni ara. Sana yetişecek kadar erken döneceğimden eminim.” “Tamamdır.”

“Eva?”

Eva başını kaldırdı. “Ne var?”

“Bu gece sorumlu davran.”

“Her zaman.”

Lori son bir kez geri döndü. “Eva?”

“Ne?”

“Ama eğlenmeyi de unutma. Sorumlu davran ama eğlen. Yani eğlenirken sorumlu davran.” Söylediğinden hoşnut olan Lori anahtarlarını alıp gülümsedi.

Eva annesinin gidişini izledi, hâlâ parlak ayakkabılarını bulma umuduyla yerlere bakıyordu. Eva zarif bir şekilde yaşlanmayı diledi. Lorinin baliketi vücudu muhteşem Ma-rilyn Monroe’yu anımsatıyordu ve badem şeklindeki gözlerinin yanındaki ince gülümseme çizgileri, neşeli mizacının ipuçlarını veriyordu. Bili için fazla güzeldi ve Eva annesinin onda ne bulduğunu anlayamıyordu. Tabii ki o da tarafsız bir gözle bakınca çekici biriydi, parası vardı, onu güzel yerlere götürüyordu ama tuhaf bir yanı vardı. Evanın aklına Home Depot’da ona rastladığı an geldi. Çok güler yüzlüydü. Joker gibi. Ve tuhaf kokuyordu. Kokuşmuş çöp ya da yaşlı adam kokusu gibi değildi, yalnızca *tuhaf*. Ama Bili, babası gittiğinden beri annesini mutlu eden ilk erkekti.

“Neyse.” Eva yansımasına bakarak yüksek sesle içini çaktı. Annesinin biriyle çıkıp çıkmamasına aldırılmıyordu ama babasının onları tek ettiğini düşünmekten hoşlanmıyordu. Eva aynada kendini inceledi. Babasıyla en son görüşmesinden beri çok uzun zaman geçmişti; yüzünün hangi kısımlarının ona benzediğine karar vermekte zorlanıyordu. Annesinin badem şeklindeki gözlerini, yuvarlak yüzünü ve çıkık elmacıkke-miklerini almıştı. Babasının neye benzediğini bilmiyor da değildi. John Stamos ne zaman yoğurt reklamında televizyona çıksa Lori bayılacak gibi olup Evayı salona çağırırdı. Dean’ın onun tıpatıp aynısı olduğuna yemin ederdi ve Eva da gördüğü fotoğraflardan onun yanılmadığını anlayabiliyordu. John Stamos ve bazı çok eski fotoğraflar sayesinde Eva ten rengini babasından aldığını biliyordu. Elini yüzüne götürdü. Burnu da mı babasındandı?

Roouoaaarrr! Ani bir Chewbacca kükremesi yeni bir mesaj geldiğini işaret edince çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Bridget: Annem bunu sana göndermem için kışkımdan ayrılmıyor. Yeni telefonunu kullanmayı beceremediği için al sana link. Ona linki aldığını söyledim. Ben hazır sayılırım! Birazdan görüşürüz! Biber gazını da getir!

Eva ekteki linke tıklayınca mesaj ekranı hemen YouTube uygulamasına geçti.

‘İyi akşamlar, Ben Chera Kimiko. Bu geceki Green Country Suç Bültenine başlıyoruz. Talia Kirk, Tulsa İlçe Şerif Bü-rosunun önünden canlı olarak ayrıntıları bildiriyor. Talia?’ Sevimli, parlak gözlü genç bir kadın kameranın önünde duruyordu ve Chera adını söyleyince önceden hazırlanmış olay özetine başladı. “Chera, bu gece dedektifler ölümcül saldırının fail veya faillerini bulmak için büyük çaba harcıyor. Tulsa’da şiddet suçlarının sayısı artarken Polis Şefi Gordon Charles şöyle dedi: ‘Şehrimizde nüfus hızla artıyor ama biz vatandaşlarımızı güvende tutmak için çabalarımızın yeterli olduğu konusunda rahatız. Bu saldırı ya da diğer saldırılar hakkında bilgi sahibiyseniz lütfen şerif büromuzun isimsiz ihbar hattını arayın/ Yeniden şendeyiz, Chera.’”

“Teşekkürler, Talia. Soruşturmaya faydası olacak herhangi bir bilgiye sahipseniz lütfen 596-COPS’ı arayın. Şimdi sırada hafta sonuna denk gelen İşçi Bayramında güvende olmak için on ipucu var.”

Görüntü dondu ve ekranda Tulsa’nın şehir merkezinin bir fotoğrafı belirirken ses kesildi. Eva telefonu bırakıp bronz renklerden oluşan göz farını eline aldı.

“Hikâyenin özü, şehrin kötü mahallelerinden uzak durun.”

DÖRT

“Beyler, resmi tıbbi fikrim bunca yıldır bu kadar iğrenç bir şeyle karşılaşmamış olduğumdur.” Adli Tabip Catherine Pierce döner kapıdan morga giren dedektifleri karşıladı. Modası geçmiş beyaz tavan fayanslarından sarkan floresan lambalar cızırdıyordu.

Dedektif Schillingin boğuk Oklahoma aksam sözcüklerine yansıyor. “Burada ne varmış bakalım?” Kollarını şiş göbeğine yaslamadan önce elini ağaran şakağında gezdirdi.

“El ve ayak bileklerinde bağlanma izleri var. Alnında başını arkada tutmak için kullanılmış gibi

görünen bant şeklinde bir iz mevcut. Boğazda kan toplanması var. Sağ kol, göğüs, karın ve bacaklarda çoklu bıçak yaranlaması. Çoğu yüzeysel ama derin görünenler de var.” Pierce rapor verirken parmağıyla da her bölgeyi ayrıca gösteriyordu. Dedektif Schilling cesedi incelerken yüzünü buruşturdu. Ortağı, Dedektif James Graham kendini kadının solgun cesedine bakmak için zorluyordu. Ortada duran hırpalanmış cesede bakan James’in çenesi ritmik olarak kasılırken yüzündeki koyu kahverengi kıl öbekleri parlıyordu. Pierce yaklaşıp öne eğildi. “Bir de

bu var.” Cesedin sol kolunu işaret edince, Schilling ile James masanın üzerine iyice eğildiler.

“Ağaç mı bu?” diye sordu James.

Siyah, yapraksız ağaç çizimi beyaz plastiğin üzerine basılmış bir gölgeyi andırıyordu. Gövdesi bilekten başlıyordu. Birbirine dolanmış uzantıları kaslı kolunu sarıp dirseğine kadar uzanıyordu.

James başıyla onayladı. “Vücudun geri kalanı kesiklerle dolu, bu kol hariç. Bunu yapan her kimse, bütün dikkati buraya çekmek istemiş.”

Pierce, James’e kurbanın dosyasını uzattı. “Schilling, sağlam çocukmuş.”

Schilling homurdandı. “Yani kurban bağlanmış, dövme-lenmiş, bıçakla işkenceye uğramış ve boğulmuş.”

“Tam olarak öyle değil,” dedi Pierce. “Bıçaklandığında hayatta değilmiş ama aynısını dövme için söyleyemem. Ölümünden yaklaşık iki saat önce yapılmış. Omuz, kalça ve gövdenin üzerindeki kan toplanması da taşınmadan önce bir süre sırtüstü tutulduğunu gösteriyor.”

James dosyayı açıp parmağıyla takip ederek taradı. “Burada maktulün Tulsa Üniversitesinde tam koşucu burslu kimya mühendisliği öğrencisi olduğu yazıyor.” Renksiz yüzünü inceledi. “Zeki olmalı. Ve hızlı da.”

“Ne yazık ki zanlı ondan daha hızlıymış.” Schilling in yapılı gövdesinin arkasında kaybolup elinde bir çift lateks eldivenle geri döndü. Eldivenleri narin ellerine geçirip kurbanın kolunu kaldırdı. “Ellerde savunma yaraları var, birkaç tırnağı da kırık. Tırnak içlerinden örnek aldım ama bir şey bulabileceğimden ümitli değilim. Çok iyi temizlenmiş.” Pierce kolu indirip eldivenli parmağını kurbanın alnına koydu. Parlak

kırmızı ojeleri eldivenin altından belli oluyor, kurbanın cildini daha da solgun gösteriyordu. “Sözünü ettiğiniz alnındaki izlerle el ve ayak bileklerindeki aynı aletle yapılmış. Kemer veya kayış olabilir. Yoğun berelenmeye bakılırsa ya çok sıkı bağlandığını ya da kızın kurtulmak için çok mücadele ettiğini söyleyebiliriz. Tahminime göre adam dövme yaparken kızı sabit tutmak için onları kullanmış.”

Schilling soğukkanlı duruşunu koruyarak, “Adam mı dedin, neden zanlının erkek olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu.

Pierce gözlerini devirdi. “Boynu bu kadar morartmak için çok güçlü ellerinin olması gerekiyor.” Kadın başını eğip genç kıza baktı. “Bu görüntüye bakmak, hiçbir zaman giderek kolaylaşmaz, Dedektif Graham,” diye anımsattı.

James m bakışları kurbanın yüzünde dolaştı. Nerede bulduklarını göz ardı ederse neredeyse uyuyormuş gibi görünüyordu. Hızla gözünü kırıp dikkatini cesetten, parlayan bilgisayar ekranına çevirdi. Ekranda kızın sol ön kolunun yakından çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Görüntüyü işaret etti. “Sence bu ne?”

“Bence ne ne?” Schilling bir şeyler görebilmek için ekranı taradı.

James bakışlarını kızın koluna indirdi. “Hımm.” Ayağa kalkıp ekrana baktı, bir süre duraksadı, sonra kolu yeniden bükü.

“Neymiş?” diye sordu Catherine şaşkınlıkla. “Ne görüyorsun?”

“Tırmık izi gibi.” James doğruldu. “Ama fotoğrafta görmek, üzerinde görmekten daha kolay. Siz görmüyor musunuz bunu?”

İkisi de hayır anlamında başını salladı.

James dosyayı yakındaki boş bir muayene masasında açtı. “Bu.” Parmağını ekrandaki görüntünün baskısına koydu.

“Ha.” Schilling fotoğrafı alıp yaşlanan gözlerinden uzakta tuttu. Alnındaki çizgiler derinleşmişti, yüzünde giderek daha şaşkın bir ifade belirliyordu. “Ağacın uzantılarından birinin tepesinde tuhaf kabartılar var.” Fotoğrafı Piercea uzattı.

Kadının yanakları pembeleşmişti. “Lanet olsun, iyi gözün varmış, Graham. Kaçırduğım için kendime kızdım.”

“Şu kabartılara bakmam için bana yardım edersen kendini affettirebilirsin.”

Kadının yüzünde belirsiz bir gülümseme vardı. “Dövmenin bu kısmını görmemiz lazım.” Parmağı kurbanın kolunda dolaşıp ilgilendikleri kısımda daireler çiziyordu.

Catherine kolu döndürdü, avuç içi masaya gelecek şekilde yerleştirdi. Eğri büğrü dallar kolun arkasında da devam ediyordu, James onları yakından inceledi. “Şimdi görmek daha kolay.” “Dövmenin bir parçası olarak yapılmış gibi.” Schillingin keskin kahve kokan soluğu, konuşurken James’in ensesine çarpıyordu. “Ama mürekkep görünmüyor.”

James başını kaldırıp Pierce’la göz göze geldi. “Bu izlerin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Başını hayır anlamında sallayınca kısa saçları havalandı. “Açıkçası ben de senin bileceğini ummuştum.”

James parmaklarıyla masada ritim tutarken ipucu bulmak için internet sayfalarında geziniyordu. Adli tabibin muayenehanesini ziyaret ettikten sonra James’in arabasını almak ve doldurulması gereken evraklar için merkeze dönmüşlerdi. Uç saat olmuştu. Memurların çoğu ve diğer dedektifler çıkmıştı.

Kalan birkaç kişi klavyelerine eğilmiş, kendi kendilerine sessizce mırıldanırken enerji içeceklerini yudumluyordu. O gecelik işi biten Schilling, James'in karşısındaki masasında oturmuş, sabırsızlıkla masaya vuruyordu. James ona aldırılmamaya çalışsa da bu imkânsızdı.

“Beni beklemene gerek yok,” dedi gözlerini monitörden ayırmadan. “Ama ille de burada oturacaksan şu evrak yığınlarını düzenleyebilirsin. Devrilecekmiş gibi görünüyor.” Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı ama özür dilemedi.

Dosyalar, balıkçılık dergileri, rengi solmuş yapışkanlı not kâğıtları, geçmiş iki haftaya ait bütün gazeteler Schillingin masasını kaplamıştı. James'in son derece düzenli ve dosyaları sınıflandırılmış şekilde duran masasının yanında onunki çöplüğe benziyordu.

“Oradakilerin çoğuna internetten bakabileceğini biliyorsun, değil mi?” diye ekledi James.

Schilling yığına bakıp homurdandı. “Çaylak polis hatası, madde yetmiş üç.”

“Ben çaylak değilim,” dedi James ters ters.

“Bak Graham, bazen geceyi ne zaman sonlandıracağını bilmen gerekiyor. Uyuman lazım. Lanet olsun, ikimizin de uyuması lazım. Bu tip vakalar bir günde çözülmez, bu yüzden kendimizi samanlıkta iğne arayarak paralamamıza gerek yok.” Schilling ayağa kalkıp ceketini koluna astı. “Cesedin bir yere gittiği yok. Yarın daha çok şey öğreniriz.”

“Daha önce buna benzer bir şey görmüş müydün?” diye sordu Schillinge, adam kapıya yönelmeden önce.

Schilling sandalyesinde arkasına yaslanıp bir süre düşündü. “Daha önce çok daha vahşice şeyler gördüm ama bu kadar planlanmışını görmedim.”

“Yine olacak ve bence daha önce de olmuş.”

Schilling onu tersledi. “Hemen çıkarımda bulunma. Böyle bir şey yapmaya başlarsan, bunu desteklemek için farkında olmadan delilleri bile çarpıtmaya başlarsın. Çaylak hatası, madde kırk bir.”

“Bu çok kendine has ve hesaplanmış bir şey, dediğin gibi. Cesette resmen imzasını bırakmış ve geri kalan bütün kanıtları ortadan kaldırmış. Bu tür şeyler tesadüfen ve bir kereliğine olmaz. Bunun ilk olmadığına kalıbımı basarım.” James dikkatini yeniden bilgisayar ekranına çevirdi.

“Bayağı zahmete girmiş gibi görüldüğünü söyleyebilirim.” “Hey, sanırım bir şey buldum,” dedi James.

“Ne buldun?” Schilling ceketini masaya bırakıp sandalyesini çekti. Ağırılığının altında birkaç santim çöken sandalye gıcırdadı.

“Başta ağacın arkasındaki anlama odaklanıyordum ama bu beni bir yere götürmedi. Hiçbir anlamı yok gibiydi. Bu yüzden bakış açımı değiştirip dövmeleri araştırmaya başladım. Tam olarak kullanılan

mürekkep türlerini.”

“Kurbandaki kabarık izleri açıklamak için mi?” diye sordu Schilling, gıcırdayan sandalyesini James’inkinin yanına çekerek.

“Kesinlikle.” James monitörü ortağının da görebilmesi için çevirdi. “Ve sonunda normal ışıktaki neredeyse hiç görünmeyen ama morötesi ışık altında parlayan bir tür mürekkep buldum.” “Bu günlerde kulüplere girerken insanlara basılan damgalardaki gibi mi?”

James başıyla onayladı. “Bakalım bu videoda daha fazla bilgi veriyorlar mı?”

Fareye birkaç kere tıklayarak ekrandaki bir pencereyi büyüttü. Birkaç saniye sessizlikten sonra bir adamın oturduğu dövmeci salonu ekranda belirdi. “Çalıştığım yerde, görünen dövmelere izin vermiyorlar. Bu yüzden ben deTattoo Tavern’da Mikea morötesi dövme yaptırmaya karar verdim. Morötesi dövmeler benim için kulüplere ve barlara girdiğimde kendimi ifade etmemin bir yolu ama aynı zamanda isteyken veya çocuklarımla gezerken insanların beni yargılamasını da engelliyor.” Kamera adamın elinin üstüne yaklaşırken dövme sanatçısı da müşterisinin karşısındaki yerini aldı. “Hazır mısın?” Adam başparmağını kaldırarak işaret verince odadaki ışıklar söndü. “Şuna bakın! İskeletim neredeyse bitti.” Elin üstündeki dövme kemikler buz beyazlığında parlıyordu.

“Tek yapman gereken, gelecek Cadılar Bayramında yanında morötesi lambayla dolaşmak, hepsi bu.” Dövme sanatçısı güldü, Dövme tabancası gürültüyle çalışırken James görüntüyü durdurdu.

“Bizim adamımız da kurbanın üzerinde bunu kullanmış olmalı.”

Schilling James’in masasından destek alarak sandalyesinden kalktı. “Öğrenmenin tek yolu var.”

“Doğru. Catherine’e mesaj atıp sabah ona uğrayacağımızı söyleyeyim.”

“Şu ışıklardan da bir tane bulmamız gerekecek. Çok kalma burada. Sabah ilk iş seni canlı gözlerle ve bakımlı görmek istiyorum,” diye ekledi ceketine uzanırken.

“Hazır olurum,” dedi James.

“Ah, bir de yakında akşam yemeğine gelmen gerekiyor. Jeannine seninle tanışmak istediğini söyleyip duruyor. Yeni bir ortağın olunca eşleri tanıştırsın. Bunu bir an önce yapmazsan kadınlar kızmaya başlar. Çaylak hatası, madde bir.” “Ona teşekkürlerimi ilet, bunu düşüneceğim.”

Schilling homurdanarak koridorda gözden kayboldu. James masasını kendisini meşgul edip evinden uzak tutacak bir şey bulabilmek için araştırdı.

Mel. Gözleri onun fotoğrafına ilişti ve dikkatle çerçeveyi kaldırdı. Düz gümüş kenarına özenle 2013 yılbaşı yazısı kazınmıştı. Kızın gülümseyen yüzünde parmağını gezdirirken boğazı düğümlendi. Birörnek pijamalar giymişlerdi, onun parlak Noel Baba şapkası, James’in göğsündeki ağırlıkla alay edercesine komikti. *Çok mutluyduk. Tanrım, keşke hâlâ burada olsaydın.*

BEŞ

“Bridget? Bridge? *BRIDGET?*” Çaresiz kalan Eva çağrıyla sonlandırdı ve telefonunu minik parlak çantasına attı. Otelin barında çalınan müzik Evanın en yakın arkadaşının verdiği tarifi duyamayacağı kadar yüksekti. “Onu bulana kadar dolaşırım. Burası *o kadar da* büyük değil.”

Arabasından Ambassador Hotele kadar olan yürüyüşüne başlarken bir yandan da çevresine bakındı. Tulsa’da yaşamak küçük bir kasabanın daha büyük versiyonunda yaşamak gibiydi. Nereye gitse tanıdık birine rastlardı ve sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi sohbet ederlerdi. Herkes karşısındakiyle ilgili her şeyi bilirmiş gibiydi. Tabii bunun büyük bir bölümünü Instagram’da saatlerce yapılan gözetlemelere borçlu olabilirdiler ama bu durum yine de Evaya kendini daha rahat hissettiriyordu. Tulsa hayatının ona güven veren değişmezlerinden biriydi.

Annesinin şık ama rahatsız ayakkabılarının topuklarından çıkan ses sakin ve serin ağustos gecesinde yankılanıyordu. Eva sarı yaprakların ağaçlardan düşmesi için sonbaharın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Sevdiği şehirde kuru yaprakların üzerine basıldığında çıkan sestten daha güzel bir şey yoktu.

Titredikten sonra çalmaya başlayan telefonu onu bulunduğu ana döndürdü. Ekranda Bridget’in gülümseyen fotoğrafı yanıp sönüyordu.

“Yüzüne kapadığım için özür dilerim. Duyabildiğim tek şey arka plandaki bastı.”

“*Aman Tanrım*, dışarı çıkmam gerekti, içerideyken seni hiç duyamıyordum!” dedi Bridget hafifçe dili dolaşarak. “Camden yeni bir DJ ayarlamış, Skee mi Sky mı Skat mı, öyle bir şey ve adam *süüüüper* gürültücü. Yarın her şeyi kulak tıkaçlarının ardından duyuyormuş gibi olacağız.”

“Harika.”

“Ama sen de bilirsin ki böyle inanılmaz bir etkinlik karşılığında minik bir duyma kaybı önemsiz bir bedel sayılır. Sen neden hâlâ gelmedin?”

“Geldim sayılır. Bir sokaktan az kaldı.” Sokak tabelasına bakmak için döndü. “On dördüncü sokaktan döndüm.”

“Ama ben seni göremiyorum. Yoksa yeni araba aldın da bana söylemedin mi?”

“Sanki annem böyle bir şeyi onaylamış gibi,” dedi şakayla. “Hayır, yürüyorum. Arabayı dünyanın öbür ucuna park ettim.” “Çünkü paralel parkta bok gibisin.”

“Öyleyim. Paralel parkta kesinlikle bok gibiyim.”

“Park etmekte rezaletsin.”

“Park etmeyi hak etmiyorum bile.”

“Evet, park konusunda rezilin tekisin. Tam bir kâbussun. Seninle park etmeye giriş dersini tekrarlamamız lazım çünkü belli ki sen yüzyıllar önce gittiğin ehliyet kursunda o dersi kaçırılmışsın.” Bridget kıkırdamasına engel olamıyordu.

“içince çok dürüst oluyorsun,” dedi Eva, “dur, seni gördüm. Arkamı dön!”

Eva Bridget’in telefonunu kulağından indirip döndüğünü gördü. “Sonunda!” Bridget ciyaklayarak hızla Evanın yanına gelip kollarını iki yana açarak karşıladı onu. “Seksi olmuşsun. Hemen içkilerimizi alalım ve sana birini ayarlayalım.”

Evayı ezercesine sıkıldığı için sarı bukleleri yanıtını boğuyordu. “Teşekkürler ama benim bir erkeğe ihtiyacım yok. Şu anda hiçbir şeye başlayacak zamanım yok.”

“Kimse bir şeye başlamadan söz etmiyor zaten. Biraz gevşemen için biriyle yatmanı sağlamamız lazım. Partilerde rahatlayana kadar öyle gergin ve robot gibi oluyorsun ki. Ama bu konu yatakta, yerde, hatta asansörde biraz alt alta üst üste yuvarlanmakla halledilemeyecek bir şey değil.” Bridget’in üstüne sinen keskin alkol kokusu Evanın gözlerini yaktı. “Hayır demeden önce en azından olasılıkları değerlendir.” Kapıyı açıp otelin restoran-barı olan The Chalkboard’a girdiler. Müzik Eva’nın ensesindeki tüyleri diken diken ederken güçlü bas sesi göğsünün içini ritmiyle gıdıklıyordu. Evanın sıkıştırdığı yabancılar onu dans pistini çevreleyen bar sandalyelerine doğru itti. Bridget arkadaşının elinden tutup onu kalabalığın içine çekti. Fazla dar bir gömlek giymiş bir adam onlara sürtünürken eliyle de kalçalarına dokundu. Kız ona yol vermek için kaçındıysa da adam yine de onlara sürtünmek için geçmiş, bunu yaparken onlarla bir sırrı paylaşmış gibi başını imalı imalı sallamıştı.

Bridget kollarını havaya kaldırdı, dudaklarını öne çıkarıp kalçalarıyla yavaş ve seksi daireler çizmeye başladı. “Rahatla,” dedi dudak hareketleriyle.

Eva onu taklit edip kalabalıkla birlikte hareket etmek istedi ama dudaklarını şişirince surat asan bir ufaklığa ben-

ziyordu. Belki de gerçekten içkiye ve bir gecelik kaçamağa ihtiyacı vardı.

“Bak!” Bridget’in çığlığı Maroon Five’in son şarkısının remiksinin gürültüsünde zor duyuluyordu. Eva arkadaşının uzattığı parmağı takip edince bakışları yarı çıplak dans eden bir grup kadına ilişti. Yüzünü buruşturup yeniden Bridget’e baktı.

“Hayır, onlara değil. *Onal*”

Eva sonunda Bridget’in gösterdiği kişiyi bulunca gözleri bir uzaylıminkiler gibi kocaman oldu.

Spencer.

Eva kampusta Spencerı (tercihen üstü çıplak olarak) görebilme umuduyla Kappa Alpha öğrenci birliği evinin önünden geçmek için kaç kere bahane uydurduğunu hatırlayamıyordu bile. Bunlar üniversitedeki ikinci yılında olmuştu. O zamandan ve üçüncü sınıfa geçtiğinden beri yalnızca iki ortak dersleri olmuştu. Her yarıyılıda bir tane. Neredeyse 365 gün süren anlamsız bir flört. Şimdi o günleri düşününce kendini biraz takıntılı buluyordu. *Ama son birkaç kez konuştuğumuzda o da oldukça flörtöz davranmıştı. Hatta bir ara birlikte bir yerlere çıkmamız gerektiğini bile söylemişti. Ben takıntılı değilim, sadece ısrarcıyım.*

“Git!” dedi Bridget ağızını Eva’nın kulağına yapıştırarak. “Baksana ayakları ne kadar büyük.” Evayı Spencer’e doğru hafifçe itti.

Eva derin bir soluk alarak sakinleşmeye çalıştı. *Bunu yapabilirsin. Yalnızca sohbet et. Gülümse ve başım sallla. Basit. Zaten burada seni duyamaz.*

Eva saçını düzeltti, omuzlarını geriye atıp karnını içine çekti ve tutulduğu çocuğa doğru yürüdü.

“Spencer! Merhaba!” diye bağırdı aralarında ancak yarım metre olmasına rağmen.

“Selam, Eva!” Genç adam eğilerek onu göğsüne bastırıp sıkıca sarıldı, kızı yerden birkaç santim kaldırmıştı. Yanağını kızınkine bastırırken kulağına fısıldadı. “Lobiye gelsene. Seninle konuşmak istiyorum.”

Eva kalbinin yerinden fırlayacağını hissediyordu. Bir yere gidip konuşmamaları gerekiyordu. Müziğin etkisinde birbirlerine bağırmalı, belki birer içki içmeliydiler, sonra da Eva hafta sonunun geri kalanını telefonda Bridget’le o konuşmada geçen her heceyi analiz ederek ve ilk mesajı atanın kendisi olup olmaması gerektiğini tartışarak geçirmeliydi.

Spencer onun elini tutarak otel lobisine çıkan dar merdivene doğru sürükledi. Eva içerisinin ilk geldiğinden daha sıcakmış gibi hissetmesine engel olamadı. Bardan ayrılmadan önce omzunun üstünden arkasına baktı. Bridget oturmuş, yakışıklı barmene kıkırdıyordu ve Evanın başarısından habersizdi.

“Tanrım, burası ne kadar gürültülü.” Spencer’in sesi Eva’nın zihninde yarattığı romantik fotomontajı böldü. Otelin restorandan ayıran kapı kapandı. Ani sessizlikte Evanın çantasından sarkan bir püskül, bacağına değerek irkilmesine neden oldu.

“Biliyor musun, artık ortak dersimiz olmamasına çok sinir oluyorum.” Spencer uzanıp kızın saçını omzundan arkaya attı. Elini orada tutup yavaşça koluna doğru kaydırdı.

Evanın tüyleri diken diken olmuş, kalbi göğsünde deli gibi atmaya başlamıştı. “Gerçekten mi?” Sesindeki şaşkınlığı bastırmasını umarak altdudağını ısırdı.

“Kesinlikle. Telefonuna yapışık yaşamayan tek kız şendin ve sınıfa her girdiğimde senin o inanılmaz gülümsemeni görüyordum.”

İçti mutlulukla doldu ve yüzü inanılmaz gülümsemesiyle ışıldadı.

“Aslında, telefonda söz açılmışken, senin numaranı almam lazım.” Genç adam arka cebine uzanırken alm şaşkınlıkla kırıştı. “Kahretsin, odamda bıraktım herhalde.” Kot pantolonunun diğer ceplerini de karıştırdı. “Birkaçımız aynı katta oda tuttuk, böylece alkollü araba kullanmak gibi dertlerimiz olmayacak.”

“Çok mantıklıymış.” Bu küçük sorumluluk göstergesi davranıştan fazla etkilenmemiş gibi konuşmaya çalışıyordu. “Sen Bridget’le mi kalacaksın?”

“Öyle bir plan yapmadım.” Eva sıradaki soruyu beklerken gerilmişti. *Bana onunla kalmamı mı teklif edecek?*

Onun yerine Spencer gözleriyle lobiye araştırdı. “Evet, sanırım arkadaşın Bridget’in de bir odası var. Anahtarımı alırken resepsiyon görevlisiyle konuşuyordu.”

“Bana bu konuda bir şey söylemedi ama zaten onunla konuşma fırsatı bulamadık... şeyden önce...”

“Ben seni çalıp götürmeden önce.” Spencer kusursuz bir gülümsemeye sırıttı. “Bir ara çıkalım derken ciddiymdim. Ama önce odama uğrayıp telefonumu almam lazım. Benimle gelir misin? Bir saniye sürer.” Asansöre doğru yürürken Eva çekine çekine peşinden gitti.

Sarkan iplikle oynarken seçeneklerini tarttı. Ya merdivenden aşağı inip tanımadığı erkeklerle oynaşacaktı ya da yukarı çıkacak ve büyük olasılıkla Spencer’la oynaşacaktı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Evet, seninle yukarı gelirim.”

“Seni partiden çok uzun süre alıkoymam.” Uzanıp yukarıyı gösteren oka dokundu.

“Sorun değil. Seninle olmayı tercih ederim.”

Kaslı kolunu kızın beline dolayıp onu kendine çekti. “Ben de öyle hissediyorum.”

Eva soluğunu tutup dudaklarını kendininkilere değdirmesini bekledi.

Dingi Asansörün sesi o büyülü anı böldü.

Spencer gerileyip açılan kapıyı işaret etti. “Önden buyur.” Eva dördüncü kata kadar olan kısa yolculukları boyunca genç adamın büyük numara ayakkabılarına bakmamaya çalıştı. Otel odasının kapısına yaklaştıklarında Spencer arka cebinden anahtar kartını çıkardı. Parlak krem rengi karta iplikler takılmıştı, Spencer kilide sokmadan önce kartı gömleğine silerek temizledi.

“Bunu keşke daha önce yapsaydık.” Kapı klik sesiyle açılınca kıza peşinden içeri girmesini işaret etti. “Birlikte olmamız çok mantıklı.”

“Haklısın.” Eva hafifçe güldü. “Bu çok utanç verici ama ben bir yıldan fazla zamandır seninle konuşmak istiyordum, gerçekten konuşmak.”

“Neyse, şimdi buradayız,” Nazikçe kızın elini tuttu ve kendine çekmeden önce onu balerin gibi kendi etrafında döndürdü. “Ne konuda konuşmak istiyordun?”

Kızın yüzünde cilveli bir gülümseme vardı ve karnında kelebekler uçuşuyordu.

Spencer kızın kollarını güçlü elleriyle kavradı. “Aklıma birkaç şey geliyor. Mesela her gün sınıfta ne kadar güzel olduğun gibi.” Kızın çenesini kaldırdı ve dudakları birleşti. Vücudunun yoğun çam kokusu havayı doldurdu ve Eva derin derin içine çekti. “Ya da bu elbiseyle ne kadar seksi olduğun.” Öpüşüyle gevşerken dilinin kendi dilini keşfetmesine izin verdi.

“Seni her gördüğümde mükemmel görünüyorsun.” Ellerini kızın beline götürüp onu yerden kaldırdı. Kız bacaklarını onun beline dolarken genç adamın, kapı arkalarından sertçe kapanana dek yürüdüğünü hissetti. Parmakları Spencer’ın sırtındaki kaslara dokunurken ellerinden sıcaklık fişkırıldığını hissedebiliyordu. Bedeninin ağırlığı kızı kapıya yapıştırmıştı ve soluk alabilmek için mücadele etmek zorunda bırakmıştı.

“Spencer, ben...”

“Şişşt. Konuşmana gerek yok. Ne istediğini biliyorum.” Elleri kızın kalçalarında geziniyor, elbisesini yukarı kaldırmaya çalışıyordu.

Kız onu göğsünden itti. “O değil.”

Adam geri çekilip önce şaşkınlıkla sonra huzursuz bir ifadeyle baktı. “Sorun ne?”

“Biraz yavaş ol. Tamam mı?”

Genç adam tamam der gibi başını salladı. “Evet, önümüzde bütün gece var.” Ağzını kızınkine bastırdı ve Eva bir kez daha rahatladı. Elleri göğüslerinde dolaşıyordu, sonra aşağı indi ve yeniden elbisesini kaldırdı. Eva öpüşmeyi keserek onu itti.

“Partiye geri dönmek istiyorum.”

“Bunun için biraz geç kaldın.” Parmakları kızın külotunun kenarında gezerken giderek daha derinleri araştırıyordu.

Kızın göğsü korkuyla sıkıştı. “Dur! Canımı acıtıyorsun!”

Kız onun arkasındaki boşluğu tekmeleyip onu bütün gücüyle göğsünden itti.

“Nazlanmayı bırak lanet olası,” diye homurdandı.

Kızın elleri Spencer m yüzüne kayarak yanağını tırmaladı. Tırnaklarının altında onun deri parçaları kalmıştı, adam kızın kollarını itti.

“Off! Lanet olsun sana! Kaltak!” Gerilerken elleriyle yüzünü kapadı. “Senin sorunun ne, manyak?”

Eva çantasını durduğu yerden kaptığı gibi halı kaplı koridora fırladı.

Daha uzaklaşmadan Spencer kolundan yakalayıp onu geri çekti. “Bebeğim, sen ciddi misin? Yapma ama. Sana kaltak demek istemedim.”

“Bırak beni!” Kız bileğini onun elinden kurtarıp asansöre doğru hızla yürüdü.

“Eva, kendini rezil etme. Derdin ne senin?” Spencer peşinden gelirken sesi giderek daha saldırgan çıkıyordu.

“Benim bir *derdim* yok. Sadece hayır dedim. Hem de defalarca.” Aşağıyı gösteren oka sertçe bastı ve asansörün onu kurtarmasını sabırsızlıkla bekledi.

“Her neyse. Benimle odama geldin, neler olacağını sen de çok iyi biliyordun ama...”

Eva öfkesi paniğine baskın gelmeye başlarken ofladı ve onu kıştı yere serecek kadar güçlü olmadığına üzüldü. “Haklısın. Bana saldırmayacağını sanmam benim hatamdı. Çok üzgünüm. Bir daha olmaz.”

Açılan kapıdan asansöre adımını attı ve kapılar, hoşlandığı çocuktan bir serseme dönüşen gencin şaşkın suratına kapanana kadar soluğunu tuttu.

“Soluklan. Artık her şey yolunda.” Eteğini düzelterip buruşmuş elbisesini toparlayarak gözlerine hücum eden yaşları sildi. “Ucuz atlattım.”

Asansörün kapısı çınlamadan son bir derin soluk aldı. Eva parmak ucunda lobiye çıktı, otelin barına son bir kez uğrayıp Bridget’le karşılaşmak istemiyordu. Mutluymuş gibi rol yapacak gücü yoktu ve en yakın arkadaşının gecesini de

mahvetmek istemiyordu. Etrafta ciyaklayan arkadaşından iz olmayınca rahatladı, çantasından arabasının anahtarını çıkarıp sessiz Tulsa gecesine çıktı.

Eva parmakları acıyıp topukları su toplarken anacadde-den arabasına doğru yürümeye başladığında annesinin marka ayakkabılarını “ödünç” aldığı için çoktan pişman olmuştu.

“Sokak lambasının *altına* park edemedim. İlle de en karanlık yere park etmem gerekiyordu. Ama en azından oradan çıktım ve Spencer’dan uzaktayım.” Son gözyaşlarını silip Bridget’e mesaj yazmak için telefonunu çıkardı.

Eve gidiyorum. Sonra ara. Spencer la ilgili konuşacak çok şey var. Götün teki çıktı! Dikkatli ol. Seni seviyorum!

Dikkatini telefonuna verirken karanlıkta arabasına kadar yürümek onu daha az rahatsız etmişti. “Bakalım kimler partiden fotoğraf paylaşmış.” Uygulamanın kutucuğunu tıklamadan önce durdu. Gözucuyla, kıpırdayan bir şey gördüğünü sanmıştı. Korkudan donup kaldırımında durdu.

Tık, tık. Tık tık. Sonra sessizlik. Ayak sesi olmalıydı. Belki Spencer’dı, kızıp ondan hakkı olduğunu düşündüğü şeyi almaya gelmişti.

İçinde biriken korku düşüncelerini etkiliyordu. *Bridget'in odasına gitmeliydim. Ya da en başından onunla yukarı çıkmamalıydım.*

Eva arkasına bakmadan arabasına gitmek için korkuyla hızlandı. Ancak birkaç adım gitmişti ki ayakkabısının ayağını acıtması yüzünden yavaşlamak zorunda kaldı. Sert bantlar topuklarını ve parmaklarını tahriş etmişti ve kız sokakta tuhaf bir şekilde topallıyordu. Neyse ki gümüş Chevy Spark’ı ancak bir iki metre uzağındaydı. Kapıyı hemen açıp hızla kapadı. Eva soluğunu tutup dikiz aynasından dışarı baktı.

“Şaka yapıyor olmalısın.” Boş bir su şişesi sokakta yuvarlanıyordu, arabanın yanından geçerken kızın az önce kaçmaya çalıştığı o *tık, tık* seslerini çıkardı, içinde çöreklenen dehşet onu terk edip rahatlamaya dönüşünce güldü. “Vay! Bu utanç verici gerçekten. İyi ki etrafta beni görececek kimse yoktu.” Elleri hâlâ katil şişeye karşılaşması nedeniyle titriyordu, yumruk yapıp derin soluklar alarak rahatlamaya çalıştı.

“Üstelik kapıları da kilitlememişsin. *Çok aptalca*. Ya gerçekten peşinde biri olsaydı? Yolcu koltuğuna atlayabilirdi. Ve sonra delinin tekiyle bu küçücük kutuda kapana kısılırdın. Bunu söylediğime inanmıyorum ama artık gerçekten annemi dinlemeye başlasam iyi olur.” Çantasını yolcu koltuğuna fırlatıp yüksek sesle annesinin söylediklerini tekrarlamaya başladı. “Eva, sokak lambalarının altına park et. Daha güvenli olur. Her zaman arabanın kapılarını kilitle. Daha güvenli olur.” Arkasında hafifçe gülen şeytani bir ses duyuldu. “Her zaman arka koltuğu kontrol et. Daha güvenli olur.”

Eva çığlık atmaya başladı.

- [ALTI](#)
- [ON BEŞ](#)
- [YİRMİ BEŞ](#)
 - [SONSÖZ](#)

“Onu nasıl uyandıracacağız? Ah, bu kadarı çok fazla. Onu uyarmalıydık. Hazırlanması için ona zaman tanımalıydık.” Bâkire’nin sesi kaygılıydı ve uzun saçlarının uçlarını telaşla kıvırıyordu.

Valide de Alek’in başucuna toplanmış kız kardeşlerinin yanına çömeldi. “Onu tokatla gitsin. Zihninin odaklanabileceği gerçek bir şey olsun.”

“Hayır! Canını yakmayın!” diye bağırdı Bâkire.

“Canını mı yakmamalı?” Kocakarı, Bakireye, ağzından hava çıkacak kadar şiddetle ofladı. “O güçlü bir ölümsüz. Benim yaşlı elimden bir tokat yese hissetmez bile.” Tokadı patlatmak için elini geriye atarak hız aldı.

“Ben iyiyim, annelerim.” Alek homurdanarak görüşünün bulanıklığını gidermek için gözlerini kırıştırdı. “Kaygılanacak bir şey yok. Tokat atacak bir şey de yok.”

“Söylediğim gibi, güçlü bir ölümsüz.” Kocakarı yavaşça ayağa kalktı. “Şimdi daha önemli konulara geçelim. Müstakbel kâhini kontrol etmemiz gerek.”

Bâkire, Alek’in ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzatıp onu çekti. Alek’in göğsü sıkışmıştı ve yorgundu ama kendisini çevreleyen yeni enerjiyi hissedebiliyordu. “Bu nedir?” Nasırlı elini kalbinin üzerine koydu. “Kendimi *farklılaşmış* hissediyorum.”

“Gel, oğlum. Çok yakında anlayacaksın.” Valide ona kendisini izlemesini işaret etti.

Tartaros’un pek çok mağarasından birinde kayboldular. Siyah ve boş çukur bir zamanlar parlak ve canlı bir salondurdu. Çocukluğu boyunca Furia’lar ona Yankı Salonu hakkında pek çok hikâyeye anlatmıştı. Bu muhteşem masallar zihninde canlı imgeler oluşturmuş, karanlıkta yürürken hayal gücü onu ele geçirmişti.

Aşınmış tuz kristallerinden oluşan insan teni gibi gül pembesi yol, salonu kesiyordu; safir renginde havuzlar mağara duvarlarına dizilmiş, mumlarla ışıldayan devasa avizelerden çıkan ışıkları yansıtıyordu. Göz kırpan ışıklar bej kayaları aydınlatıyor, onları altın renginde parlatıyordu. Her bir havuza bakış, zamandaki bir ana bakıştı. Onlar Furialar için Ölümlüler Diyarına ve Ölüler Diyarının katlarına doğrudan bir hattı ve eğitimi boyunca onu kontrol ettikleri yerdiler. Ayaklarının altındaki hafif çatırdama onu hayallerinden çekip çıkardı.

Başını sallayıp geçmişten gelen uydurma imgelerden kurtuldu. Fosforlu böcekler yerde ayaklarının altında parlıyordu. Yeşilimsi ışık kürelerini izleyerek kendisine, bir zamanlar çok güzel olan yolda Tartaros’un son saf suyuna doğru yol göstermelerine izin verdi.

Uçsuz bucaksız karanlıkta suları parlayan Galazoneri, yıkılmaya yüz tutan yuvalarının son umut kırıntısı gibi duruyordu. Turkuvaz havuz, kıpırtısız karanlıkta dalgalanıp ışıkla parlarken canlı ve duyarlı görünüyordu. Valide, Bâkire ve Kocakarı zamansız suların etrafında dolaşıp parmaklarını suyun güzelliğine daldırdı.

Alek annelerinin arkasında hareketsiz ve sessiz duruyordu, içindeki belirsizlikten kaynaklanan güvensizlik nedeniyle geniş sırtı gergindi. *Ben Tartarosun Ölümsüz Savaşçısıyım.* Bunu içinden söyleyerek kendine hatırlattı. *Başarısız olacağım hiçbir*

Kadınların parmaklarını soktuğu su kaynadı. Minik anafolar giderek büyüdü ve aldıkları her solukta genişledi. Suyun altında oluşan her bir hortum yanındakini yutarak sonunda havuzda devasa tek bir girdap oluşana kadar büyüdü. Furi-alar parmaklarını kuyudan çekip beklediler. Dönenip duran havuzdan ayrılan su damlaları yüzeye yükseldi. Başta yavaş hareket ediyorlardı, her damla diğerinin hedefine varmasını bekliyordu. Sonra hızlandılar ve yüzlerce damla kıpırdanarak birbirine kaynayıp belirsiz bir şekil meydana getirdi. Şekil gerçek formunu alırken havuzun dönüşü yavaşladı. Nabız gibi atan büyük bir top şeklindeki sudan kollar çıktı, sonra bacaklar ve bir kafa. Havuzdaki su duruldu ama sıvı şekil yüzeye çıkarken parlak ve ışıklı kaldı. Ayrıntılar yüzeyde dalgalanırken Alek üç Yazgı Tanrıçasından biri ve Furiaların kız kardeşi olan Atropos u tanıdı.

“Ah, kız kardeşler, son konuşmamızın üzerinden çok uzun zaman geçti.” Atropos un çatlayan sesi sudan yapılmış bedeninden çıkıyordu.

ilk konuşan Kocakarı oldu. “İyi misin, kardeşim?”

“Her zaman.” Ağzı yapmacık bir gülümsemeye kıvrıldı. “İşim beni genç tutuyor.”

“Gerçekten de çok uzun zaman oldu. Yaptığın işten ne kadar zevk aldığını unutmuşum.”

“Evet. Yaşam ipliğini kesme gücüne sahip tek varlık hâlâ benim.” Gülümsemesi büyüdü. “Asla bıkmayacağım bir iş.”

“Bunun için de Yazgı Tanrıçaları arasında her zaman favorim sensin.” Alek kıkırdadı.

“Alek? Bu gördüğüm yetişkin adam sen olamazsın. Yaklaş.”

Alek öne çıkıp Kocakarı ile Bâkire nin arasında durdu. “Emin olabilirsiniz, ben aynı Alek'im.”

“Aynı mı?” dedi alayla.

“Çocukluğumdan beri seni ziyaret etmedim ve o zamandan beri çok şey değişti. Ama amacım hep gerçek kalacak. Bu görevde de diğerlerinde de her zaman Ölümler Diyarını koruyacağım.” Görevinden yüksek sesle söz etmek bütün şüphelerini yok etmişti, rahatlayarak annelerinin arkasındaki yerine geçti.

“Bu kadar yol almış olman inanılmaz. Sana inancım tam, Savaşçı.”

Başını saygıyla salladı. “Sözlerinizi takdirle karşılıyorum, Atropos.”

“Bir görevden söz ettin. Tahminime göre beni yalnızca eski günleri yâd etmek için çağırmadınız.”

“Haklısın kız kardeş,” dedi Valide. “Seni acil bir konu için çağırdık.”

“Phytianın soyundan gelen kişi hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerekiyor,” diye ekledi Kocakarı.

“Konuya balıklama dalmak istiyorsanız öyle yaparız. Hemen dönerim.” Alek gözlerini Atropos un gözlerine dikmişti, az sonra gerçekleşeceğini bildiği şeyi kaçırmak istemiyordu. Kadın gözkapaklarını hızla kırıştırdı, gözleri arkaya kayıp başının içinde kaybolurken irisleri de kayboldu. Burun delikleri açıldı ve boynundaki kaslar gerildi. Göğsü genişledi ve ciğerleri tam olarak dolunca sıvı bedeni rahatladı ve gözleri tekrar yuvarlanıp eski yerlerine geldi.

“Beni bu kadar erken çağırdığınız için şanslısınız. Ölümlüler Diyarının yeni kâhininin zaman çizelgesinde hızlı bir atlama olmuş.”

Bâkire çağrı yaptıklarından beri ilk kez konuşuyordu: “Atlama mı olmuş? Bu ne anlama geliyor?”

“Zaman aldatıcı bir canavardır. Belirlenmiş kesin bir başlangıcı ya da sonu yoktur ve ölümlülerin kendini inandırdıkları gibi düz bir çizgi şeklinde ilerlemez. Aksine, döner, ikiye bölünür, yüzeyin altındaki ağaç kökleri gibi dallara ayrılır. Yanlış yöne doğru tek bir bakış, yolda tek bir yanlış adım, yanlış bir refakatçi seçimiyle gelecek anında değişir. Eva'nın da geleceği değişmiş. Ölüm yakında ona ulaşacak. Onun ipliğini kesip yaşamını sonlandırmaktan başka seçeneğim olmayacak,” diye açıkladı Atropos.

“Ah, Alek.” Bâkirenin gözlerine yaşlar doldu. “Hemen gidip onu bulmalısın. Kâhin ve savaşçının bir araya gelmesi yuvamız ve Ölümlüler Diyarının tek umudu. Ona zamanında ulaşip hayatını kurtarmalısın, ikiniz birleşmezseniz Tartarosu kaybederiz ve insan ırkının bütün masumiyeti diyarlarından silinip gider.”

Alek Bâkireyi yatıştırmak için kolunu beline attı. “Atropos, onun yaşamını uzatabilir misin? Onu yani şu Evayı bulabilmem için bana biraz daha zaman ver.”

Atropos hayır anlamında başını sallarken sular çalkalandı. “Zamanı etkileme gücüm yok. Ben ancak onun emirlerine uyarım.”

“Ölümlüler Diyarındaki milyarlarca insan arasından o kişiyi nasıl bulacağım?”

Valide ona yaklaşıp elini genç adamın göğsüne koydu. “İçindeki yeni gücün senin rehberin olmasına izin ver. O gerçek yerini bilir ve yeni kâhini bulur. Yalnızca kendine güvenmelisin. Onu bulacaksın.”

Alek elini kadının elinin üstüne koyup nazikçe sıvazladı. “Teşekkür ederim.”

Valide gerileyerek kız kardeşlerine katıldı. “Gereken her şey içinde, oğlum.”

“Git şimdi, Savaşçı. Ve unutma, ben seni kollayacağım.” Sıvı bedeni su sıçratarak küçük havuzun içine dalarken Atropos un gülümsemesi tekrar belirdi.

“Toplanın.” Kocakarı telaşla iki kadını çağırdı. “Alek, tılsımın nerede? Onu Ölümlüler Diyarına kadar gidip geri dönebilmene yetecek kadar güçle doldurmalıyız.”

Alek gömleğinin yakasını elleriyle yoklayarak boynunda asılı kalın deri ipi bulup çıkardı. “Al.”

Deriyi uzattı. Kristal tılsım göğsünde sallanırken Galazoneri'den yansıyan ışık parıldadı.

“Buna dikkat etmelisin, oğlum. Benim için çok kıymetli. Bu, Tartaros kristallerinden henüz lanet tarafından bozulmamış tek kristal.” Bâkire'nin yüzü hâlâ gözyaşlarıyla ıslaktı. “Onu diyarımızın son sihri, güzelliği, gücü ve ışığıyla doldurduk.”

Alek bakışlarını tılsıma çevirdi. Açık pembe kristal, narin gümüş ipliklerle sarılmış bir buz parçası gibi görünüyordu. “Onu yanımdan ayırmayacağım.”

“Unutma, kâhini bulma ve bu laneti kaldırma gücü senin içinde,” dedi Valide. “Ama Yankı Salonu ndaki son havuz da tamamen kurumadan yapmalısın bunu. Gözlerimizi buradan kaçan onca kötülükle Ölümlüler Diyarında olacıklara kapayamayız.”

Alek, “Ben hazırım,” diyerek annesini rahatlatmaya çalıştı. “O kızı bulup bu işi bitireceğim.”

Kocakarı tılsıma dokundu, ardından Valide ve Bâkire de ona katıldı. Valide, Bâkire ve Kocakarı aynı anda konuştular. “Yakında görüşeceğiz, oğlum.”

YEDİ

Evanın çılgınlıkları kalp atışlarını bastırıyordu. Kalbi göğüs kafesine çarparcasına atıyor, ritmik kasılmaları kulağında patlıyordu.

“Ne istiyorsun? Anahtarlarımı ve cüzdanımı alabilirsin.” Anahtarlarını fırlatınca yolcu koltuğundaki çantasının yanına düştü. “Çok param yok. Al. Kimseye söylemem.” Gözyaşlarını bastırmaya çalışırken sesi titredi.

“Paramı da arabamı da istemiyorum.” Sakin ve dostça ses tonu Evayı şaşırttı. “Ben sadece seninle biraz zaman geçirmek istiyorum, Eva. Seninle sohbet etmek istiyorum. Seni biraz daha iyi tanımak için.” Elini sürücü tarafının kapısına kaydırıp parmaklarıyla kilidi buldu. Kilit klik sesiyle yerine oturunca Eva irkilerek sıçradı. “O partide ilgilendiğin bir iki çocuk olduğunu duydum. Ama neden onlarla zaman geçirmeye çalışmadığını anlayabiliyorum. Senin neslinin erkekleri, gecenin bir saatinde arabana kadar yalnız yürümene izin veriyor.” Konuşurken solukları daha da düzensizleşmişti. “Ad... adımı nereden biliyorsun?”

Adam kıza yanaşırken pantolonu arka koltuğa sürtündü. “Aileni tanıyorum. Hatta *çok yakından* tanıyorum.” Adamın ağzından çıkan her sözcükle arabanın içi sanki daha da küçü-

lüyordu. “Bir ilişkinin başarılı sayılması için mutlaka evlilikle sonuçlanması gerekmiyor. Benim çok başarılı ilişkilerim oldu, ilgilenirsen sana birkaç tavsiye verebilirim.”

Sesi tanıdık geliyordu ama Evanın düşünceleri o kadar hızlıydı ki bir türlü adamın kim olduğunu çıkaramıyordu. O yüzden dikiz aynasındaki görüntüye odaklandı. Adam ileri atıldı. Evanın bütün vücudu kasıldı, gözlerini sıkıca yumdu. “Demek tavsiye istemiyorsun, öyle mi? Belki daha sonra, kendini biraz daha rahat hissettiğinde.” Parmakları kızın dağılan saçlarının ucunu nazikçe taradı. “Bu yeni rengin mi?”

Eva hıçkırarak başını iki yana salladı. “Lütfen yapma. Ne istersen yaparım.”

“Sorun yok.” Kaba parmağı kızın yanaklarından süzülen yaşları sildi. “Ben beğendim, merak etme. Çok doğal durmuş.” “Lütfen canımı yakma. Lütfen canımı yakma.”

“Eva, şu anda canını yakmak istediğimi düşünmene sebep olan bir şey yaptım mı? Sana iyi davrandım. Gecen hakkında sorular sordum, iltifat ettim. Sana tavsiye vermeyi bile teklif ettim. Bu günlerde çoğu baba bu kadarını bile yapmıyor. Babanın ortalarda olmadığını biliyorum. Bunu takdir etmeni beklerdim.”

Düşünceler aklından şimşek hızıyla geçiyordu. Kendini kurtarmak için çok az zamanı olduğunu biliyordu. Bedeninin geri kalanını hiç hareket ettirmeden parmaklarını yavaşça kapıdaki pencere düğmesine götürdü. Kapı kilidinin düğmesinin kabarık kenarını eliyle hissetti. Hiç tereddüt etmeden düğmeye bastı. Düğmeyle açılan kilitler yukarı fırladı. Eva saldırgandan uzaklaşıp bütün ağırlığıyla kapıya abandı, kapı koluna asıldı ve kendini arabadan attı.

Sokak boyunca az aydınlatılmış işyerleri dizilmişti, hepsi de uzun hafta sonu tatili nedeniyle kapalıydı. Sokakta ne araba ne yaya trafiği vardı ve az önce ayrıldığı gürültülü parti sanki kilometrelerce uzaktaydı. Aralıklı sokak lambaları sokağı kısmen aydınlatıyor, her biri ancak kendi altını aydınlatan birer daire oluşturuyordu, Tulsa şehir merkezi hiç bu kadar karanlık ve sessiz olmamıştı.

“İmdat!” Eva, sevdiği şehir ona sırt çevirmişken hıçkırdı.

Arkasında arabanın kapısı sert bir şekilde açıldı ve adamın ayakkabıları tok bir sesle asfalta değdi. “Eva, ne yapıyorsun? Ortak bir paydada buluşmaya çok yaklaşmamış mıydık? Senin kadar genç ve havalı olmayabilirim ama fena sayılmam. Kaçılacak biri olmadığım kesin,” diye seslendi.

Annesinden aldığı sert ayakkabılar yol almasını imkânsız hale getirmişti, daha köşeye ulaşmadan tökezleyerek asfalta düştü. Ayakkabının tabanından ikişer bant çıkıyor ve bileğini sarıyordu, şeritler küçük birer tokayla yerlerine sabitlenmişti. Ayaklarına saldırıp tokaları açmaya çalışırken elleri deli gibi titriyordu ama bu hareketi, sert bantların ayağını daha çok sıkmasına neden oldu. “Lütfen, lütfen, lütfen.” O rahatsız ayakkabılardan kurtulma ümidini yitirince yalvardı.

Yeri tırmalarken tırnaklarının altına beton parçaları girdi. Dizindeki sürtme yarası ve acıyla mücadele ederken emekleyerek ilerledi. Küçük taş parçaları dizkapaklarındaki ince deriyi parçalıyor, geride kanlı çukurlar bırakıyordu.

Her adımda ayakkabılarının derisi sıyrılıyordu. Adam yaklaştıkça topuklarından çıkan gıcırtilar sokakta daha yüksek sesle yankılanıyordu. Kızın umudu bedenini terk ederken kasları gevşedi.

Gözyaşları açık ağzına süzülüyordu. “Yardım edecek kimse yok mu?” Çığlıkları tahriş olmuş boğazını kanatıyordu adeta. “Lütfen!”

Kimse yoktu. Tulsa'nın tatil gecesini hâlâ karanlık ve sessizdi.

“Şişşt, bu kadar bağırma için çok geç bir saat.” Koyu gölgesi kızın üstüne düştü. “Sakin ol. Eva,

bundan kaçışın yok ve bu kötü bir şey değil.”

Evanın dişleri kontrolsüzce birbirine çarpıyordu, dilini ısırılmamak için ağzını sımsıkı kapamaya çalıştı.

Adamın ayakkabıları kızınkilerin yanında durdu ve büyük gölgesi arkasından üzerine düştü. “Yüzünü bana döner misin? Lütfen? Kafanın arkasıyla sohbet etmek zor.”

Kız ona itaat edip sırtüstü döndü. Gözyaşlarının arasından adamı bulanık gördüğü için gözlerini kırıştırarak görüntüyü netleştirmeye çalıştı.

“Oldu. Böylesi daha iyi, değil mi?” Kızın yanına çömelip dizlerine baktı. “Çok kötü görünüyor. Mikrop kapmasın diye temizlemeliyiz. Daha eve gitmeden yara bere içinde kalmanı istemem.” Kızın dizlerine saplanan beton kıymıkları eliyle nazikçe süpürdü.

Eva adamı tekmelerken yeni bir adrenalın dalgasının bedenini ele geçirdiğini hissetti. “Dokunma bana!” diye ciyaklayarak kollarını kapüşonlu saldırganının yüzüne doğru salladı. Çaresizce tırmalayıp parmaklarının değdiği her şeye tutunmaya çalıştı. Adam yüzünü çevirene kadar sweatshirtünün kumaşına asıldı.

“Sana yardım etmeye çalışıyorum,” dedi elini kızın şişen dizine koyarak. Kızın dizini tutup asfalta itti. Eva keskin bir inilti çıkararak geriledi.

“Zihnimde bunu çok farklı canlandırmıştım,” dedi içini çekerek. “Seninle bir şey paylaşabilir miyim?” Kızın dizini daha sıkı kavradı. “Özel bir bağımız olacağını sanmıştım. Şimdi kendimi biraz aptal gibi hissettim. Sanırım bu yüzden ilk buluşmalarda ne olacağını önceden düşünmemek gerekiyor. Genellikle beklentileri karşılamıyor.”

Eva'nın dizinin arkasındaki kaslar adamın ağırlığıyla gerildi. Çenesini sıkıp kendini korkunç acıya hazırladı.

“Loriyle ilk karşılaşmamızda da böyle hissetmişim.” Annesinden söz etmesi Evanın içini korkuyla doldurunca titremek için kendini sıktı.

“Annem mi?” Kelimeler ağzından minik ciyaklamalar gibi çıkıyordu.

“Evet. Senin hakkında çok şey biliyorum.” Boğazını temizledi. “Şimdi içinde bulunduğumuz şu durum hakkında ne yapmamızı istersin?”

“Bitmesini.”

Kızın bacağını tutan elini biraz gevşetti. “Teşekkür ederim. Tam da Lorinin anlattığı gibisin.” Karanlık, yüzünü gizliyordu ama adamın sesinden gülümsediği hissediliyordu. “Şimdi seni bu karanlık ve pis sokaktan çıkarıp güvenli bir yere götürmemiz gerek, ister misin?”

Tamam. Dudaklarını oynatmamasına rağmen sesi çıkmadı. “Mükemmel.” Adam ayağa kalkıp ona elini uzattı. “Tutabilirsin. Seni ısırılmaz.”

Eva sırtını iyice asfalta yapıştırarak yer yarılıp onu içine alsın diye dua etti.

“Durumu aydınlığa kavuşturduk, değil mi? Sen benim dediğimi yapacaksın ben de annenle ilgili üstü kapalı tehditler savurmuyacağım. Bence istediğim şey çok mantıklı.” Yanına çömelirken ayak kabıları gıcırdadı.

Kız başıyla onaylayıp titreyen elini adama uzattı. Adam onu bileğinden tutup çekerek ayağa kaldırdı.

“Ahh!” Bütün vücudunu saran acıyla bağırdı. “Dizim.” O bacağına ağırlık vermemek için dizini büküp tek bacağının üstünde durarak dengesini sağlamaya çalıştı.

“Biliyorum. Dayanmaya çalış. Acı insanı güçlendirir.”

“Yapamıyorum,” diye fısıldadı yaşlar yüzüne hücum ederken.

“Tamam. Bu zaten zamanla kazanılan bir beceri.” Adam eğilip kızın kolunu omzuna aldı. Bacaklarını boştaki eliyle kavramadan önce kızı göğsüne çekti. Evanın midesi altüst oldu ve adamın misk kokusu burnuna dolarken kusmamak için kendini tuttu.

Adam onu yolcu koltuğunun bulunduğu tarafa kadar taşıdı ve homurdana homurdana kapıyı açıp ağırlığını dengelemeye çalıştı. Arabanın kapı ışığı yandı, kızı yavaşça yolcu koltuğuna bıraktı. “Kızların arabalarında her zaman çok fazla ıvır zıvır oluyor,” dedi kızın koltuğa fırlattığı eşyaları toplarken.

Kızın üzerinden uzanıp emniyet kemerini de bağladı. “Ne demişler, önce güvenlik.”

Evanın gözleri onunkilerle buluştu. Adam arabadan çıkarken ışık yüzünü aydınlattı.

“Bili?” dedi çatlayan sesiyle. Ateş basarken yeniden gözleri yaşardı.

“Eh, öyle de denebilir.” Soruyu geçiştirip kapıyı kapatmadan önce kızın bütün uzuvlarının arabanın içinde olup olmadığını kontrol etti.

Bili sürücü koltuğuna geçip kemerini bağladı ve kontak anahtarını çevirdi.

“Bili, bunu neden yapıyorsun?” Evanın sesi o kadar kısıktı ki adamın onu duyduğundan bile emin olamadı.

Adam konuşmadan önce dikiz aynasını ayarladı. “Beni gördüğünde bu kadar şaşıracağımı tahmin etmemiştim. Atalarının yaptıklarının bedelini er ya da geç ödemen gerekeceğini biliyor olmalıydın.”

Eva ailesi hakkında bildiği şeyleri düşündü. “Ben... Anlamıyorum.”

“Eva, bana güvenebilirsin. Güvenemeyeceğini sanıyor olabilirsin ama güvenebilirsin. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama burada iyi adam benim.” Yüksek sesle güldü. Eva ona katılmaya çalıştıysa da sesi boğuk ve yapmacık çıktı. “Bana şu Ortabatılı kız ayağı çekme. Hayrına olur.” Kalçasını kaldırıp pantolonunun ön cebinde bir şey aradı. “Bunlar sana. Acılarını dindirir ve uyumanı

kolaylaştırır. Yarın dinç olman önemli, uykunu almalısın.” Elini kızın yüzünün önünde tutuyordu. Avcunda iki tane oval, mavi hap vardı.

Eva başını sallayarak kapıya doğru geriledi. “İstemiyorum. Uslu dururum. Söz veriyorum.”

“Uslu durman için değil. Rahatlaman için.” Hapları başparmağı ile işaretparmağının arasında tutup diğer eliyle kızın sıkıca kapalı dudaklarına bastırdı. Eva adamın parmaklarının baskısına direniyordu, hapları ağzına sokmamaya kararlıydı. Bili sıkıntıyla oflayıp boşta kalan başparmağı ile diğer elinin dört parmağıyla kızın yüzünü elmacıkkemiklerinin altından kavradı. Yüzünü sıkıştırıp arabanın ortasına doğru çekti. Kızın bedeni de istemeden başını takip etti. Hapları yeniden ağzına sokmaya zorladı. Eva onun gücüne karşı koyamıyordu, dudakları açıldı. Tuzlu parmaklarını dişlerinin arasına iterek hapları kızın dilinin üstüne koydu. Hapların acılıkları Evanın öğürmesine neden oldu. Kızın burnunu ve dudaklarını iki parmağıyla sıktı. “Yutmadan önce çiğne, Eva. Daha hızlı etki eder.”

Kız hapları acı bir macun haline gelene kadar çiğnedi. Adam yüzünü bırakınca Eva derin bir soluk aldı. Bili arka koltuğa uzanıp bir şişe su aldı. Evanın arabada bıraktığı bir sürü şişeden biriydi.

“Tatları çok iyi değildir herhalde. Al, suyla iyice yut. Yakında kendini daha iyi hissetmeye başlarsın.” Yüzünde bir gülümseme vardı. Eva gözlerini kaçırarak başını cama yasladı.

Dikiz aynasında kendi yansımasına bakarken araba yola çıktı. Haplar etkisini gösterince vücudu hamur gibi yumuşadı. Kendini pes etmiş, çaresizlikten pelte gibi olmuş, koltuktan iyice kaymış olarak hayal etti. Düşüncelerini bulandıran etkiye direnmeye çalıştı.

Ailem ne yapmış ki? Bunu hak etmek için ne yaptım? Yanıt gelmedi ve Eva yanından geçen beyaz yol şeritlerine bakarak uyukaldı.

SEKİZ

Anneleri tılsımı Ölümlüler Diyarına gidip gelmeye ve tercihen görevini tamamlamaya yetecek kadar güçle doldururken Alek’in kalbi heyecandan küt küt atıyordu. Derin ve sakinleştirici bir soluk alıp kendini nakle hazırladı. Keşke iniş şekli de en yakın geçişi bulması kadar kolay olsaydı. Eğitimi boyunca varışlarını kusursuzlaştırmayı bir türlü tam olarak becerememişti ve gururu yüzünden annelerine bunu itiraf edemiyordu. Ona defalarca işin anahtarının odaklanmak olduğunu ve bütün benliğini, varacağı noktayla ilgili düşüncelerle doldurması gerektiğini söylemişlerdi. Ne yazık ki savaş ve uğrunda eğitildiği kötülüğü hapsetme hayalleri her zaman onu etkilemiş ve son anda dikkatini dağıtmıştı.

“Hiçbir şeyin beni hedefimden saptırmasına izin veremem.” Çenesini kararlılıkla sıktı. “Eva, Eva. Aklımda hep Eva.” Sesinin fısıltıya dönüşmesine izin verip mantrayı içinden tekrarlamayı sürdürdü. Annelerinin ellerinin ağırlığı arttıkça çevresindeki hava hışırdadı ve altındaki yerin sertliği giderek kaybolmaya başladı.

Elleri ve ayakları heyecandan karıncalandı. *Gerçek yolculuğun burada başlıyor. Başaracaksın ve evin kurtulacak.*

Sıcak hava bedenini sarmalarken kalp atışları hızlandı ve elektrikli karıncalanmalar cildine nüfuz etti. *Tartarosun firar eden bütün kötülükleri birer birer yakalanıp hücrelerinde çürümeye geri gönderildikçe senden korkmayı öğrenecekler.* Yumruklarını sıkıp açtı.

Ölümlüler Diyarını yırtarak girmesinin güçlü etkisi çevresindeki havayı elektriklendirdi. Kayan bir yıldız gibi bir diyarı diğerinden ayıran bölgeyi yakarak geçti. Çevresindeki boşluk aydınlanarak onu gözlerini kapamaya zorladı.

Eli hemen tılsımına gitti. “Eva!” diye bağırdı doğru menzili bulmak için.

Sırtı bir metale çarptı. Darbe ciğerlerindeki havanın boşalmasına neden oldu, çevresindeki her şey dönmeye başladı.

“Kahretsin!” dedi çatlayan sesiyle. Arabanın üstünden kalkarken, paramparça olan cam tavanın parçaları pantolonuna batıyordu. Açtığı büyük çukurdan yuvarlanarak uzaklaşıp bükülen metalin üzerinden geçti. “Şu lanet arabalardan nefret ediyorum,” diye söylendi kaldırırma atlarken. Sırtına cam ve plastik parçaları saplanmıştı.

Soluklanıp yerden kalktı. Saçındaki cam parçalarını temizlerken onu gören oldu mu diye etrafı kolaçan etti. Sessizliğini koruyan karanlıkta hasar gören arabadan hızla uzaklaştı.

“David L. Moss Ceza Yargılaması Merkezi mi?” Beyaz taş tabela otoparkın köşesindeydi. “Ceza Yargılaması Merkezi mi? Eva neden burada olsun ki?” Kaşını kaldırıp omuzlarındaki enkaz parçalarını temizledi. “Yine yaptım. Önümdeki göreve odaklanmak yerine gelecek zaferimi düşündüm.” Göğsündeki öfke güçleniyordu. “Düşün, Alek. Onu bulmak için gereken her şeye sahipsin, kendine gel.”

Tılsımını tuttu ve kaygan gümüş ipliklerinde dalgınca parmağını gezdirdi. “Tartaros ve Ölümlüler Diyarının kaderi sana bağlı.”

Kendine güven. Validenin sözleri düşüncelerine sızdı. içindeki yeni gücün sana rehberlik etmesine izin ver. Yeni kâhini arayacak. Sakinleşti ve kendini onun rehberliğine bıraktı. Sadece kendine güven.

“Teşekkür ederim, Valide,” diye fısıldadı tılsımı gömleğinin içine sokmadan önce.

Yeni gücün ciğerlerini gıdıklamasına odaklandı. “Eva, Evayı bul. Kâhini bul. Senin gerçek efendin o.” Bedenindeki sihir kükreyerek canlanırken göğsünde bir acı hissetti. “Beni ona götür.”

Üzerine şiddetle hücum eden güç onu تنها sokaklardan geçirerek kocaman cam kapının önüne taşıdı. Tepede üzerinde kabartılı harflerle Ambassador Hotel yazan bir tente vardı.

“En azından David L. Moss’tan daha ümit verici,” diye söylendi Alek kendi kendine. Açık kapıdan girip resepsiyonu işaret eden tabelaları takip etti. Ölümlüler Diyarında geçirdiği günler ona masaların arkasında duran insanların aradığı cevaplara sahip olduğunu ve onlardan yardım istenebileceğini öğretmişti.

“Merhaba, Ambassador Hotele hoş geldiniz. Giriş mi yapacaksınız?” Bankonun arkasında duran ufak tefek kadın bir yandan tatlı tatlı gülümsüyordu.

“Hayır, buraya bir kadın bulmak için geldim.”

Görevlinin gülümsemesi soldu. “Beyefendi, size yardım edebileceğimi sanmıyorum. Burası o tür bir kuruluş değil.”

“Ah. Durun, hayır. Onu demek istemedim.” Alek kızardı. “Aradığım kadını tanıyorum. Adı Eva. Burada olduğundan emin sayılırım.”

Sıcak hava bedenini sarmalarken kalp atışları hızlandı ve elektrikli karıncalanmalar cildine nüfuz etti. *Tartarosun firar eden bütün kötülükleri birer birer yakalanıp hücrelerinde çürümeye geri gönderildikçe senden korkmayı öğrenecekler.* Yumruklarını sıkıp açtı.

Ölümlüler Diyarı m yırtarak girmesinin güçlü etkisi çevresindeki havayı elektriklendirdi. Kayan bir yıldız gibi bir diyarı diğerinden ayıran bölgeyi yakarak geçti. Çevresindeki boşluk aydınlanarak onu gözlerini kapamaya zorladı.

Eli hemen tılsımına gitti. “Eva!” diye bağırdı doğru menzili bulmak için.

Sırtı bir metale çarptı. Darbe ciğerlerindeki havanın boşalmasına neden oldu, çevresindeki her şey dönmeye başladı.

“Kahretsin!” dedi çatlayan sesiyle. Arabanın üstünden kalkarken, paramparça olan cam tavanın parçaları pantolonuna batıyordu. Açtığı büyük çukurdan yuvarlanarak uzaklaşıp bükülen metalin üzerinden geçti. “Şu lanet arabalardan nefret ediyorum,” diye söylendi kaldırırma atlarken. Sırtına cam ve plastik parçaları saplanmıştı.

Soluklanıp yerden kalktı. Saçındaki cam parçalarını temizlerken onu gören oldu mu diye etrafı kolaçan etti. Sessizliğini koruyan karanlıkta hasar gören arabadan hızla uzaklaştı.

“David L. Moss Ceza Yargılaması Merkezi mi?” Beyaz taş tabela otoparkın köşesindeydi. “Ceza Yargılaması Merkezi mi? Eva neden burada olsun ki?” Kaşını kaldırıp omuzlarındaki enkaz parçalarını temizledi. “Yine yaptım. Önümdeki göreve odaklanmak yerine gelecek zaferimi düşündüm.” Göğsündeki öfke güçleniyordu. “Düşün, Alek. Onu bulmak için gereken her şeye sahipsin, kendine gel.”

Tılsımını tuttu ve kaygan gümüş ipliklerinde dalgınca parmağını gezdirdi. “Tartaros ve Ölümlüler Diyarının kaderi sana bağlı.”

Kendine güven. Validenin sözleri düşüncelerine sızdı. içindeki yeni gücün sana rehberlik etmesine izin ver. Yeni kâhini arayacak. Sakinleşti ve kendini onun rehberliğine bıraktı. Sadece kendine güven.

“Teşekkür ederim, Valide,” diye fısıldadı tılsımı gömleğinin içine sokmadan önce.

Yeni gücün ciğerlerini gıdıklamasına odaklandı. “Eva, Evayı bul. Kâhini bul. Senin gerçek efendin o.” Bedenindeki sihir kükreyerek canlanırken göğsünde bir acı hissetti. “Beni ona götür.”

Üzerine şiddetle hücum eden güç onu تنها sokaklardan geçirerek kocaman cam kapının önüne taşıdı. Tepede üzerinde kabartılı harflerle Ambassador Hotel yazan bir tente vardı.

“En azından David L. Moss’tan daha ümit verici,” diye söylendi Alek kendi kendine. Açık kapıdan girip resepsiyonu işaret eden tabelaları takip etti. Ölümlüler Diyarında geçirdiği günler ona masaların arkasında duran insanların aradığı cevaplara sahip olduğunu ve onlardan yardım istenebileceğini öğretmişti.

“Merhaba, Ambassador Hotel’e hoş geldiniz. Giriş mi yapacaksınız?” Bankonun arkasında duran ufak tefek kadın bir yandan tatlı tatlı gülümsüyordu.

“Hayır, buraya bir kadın bulmak için geldim.”

Görevlinin gülümsemesi soldu. “Beyefendi, size yardım edebileceğimi sanmıyorum. Burası o tür bir kuruluş değil.”

“Ah. Durun, hayır. Onu demek istemedim.” Alek kızardı. “Aradığım kadını tanıyorum. Adı Eva. Burada olduğundan emin sayılırım.”

Görevli memur onu durdurmak için beyaz elini kaldırdı. “Üzgünüm ama size yine de yardımcı olamam. Misafirlerimizin oda numaralarını verme yetkim yok. Rezervasyon yaptırdığı tam adını biliyorsanız sizin için odasını arayabilirim. Ama saat şu anda sabahın iki buçuğu. Dördüncü kattaki partide değilse telefona yanıt verecek kadar uyanık olduğunu sanmam.” “Parti mi?” Alek boğazındaki yanmaya rağmen yutkundu. “Evet. Üniversiteden birkaç öğrenci restoranımızı kapattı. Yeni bir DJ de vardı. Çok fazla içtiler.” Kaşlarını çatıp kötü bir şey koklamış gibi minik burnunu kırıştırdı. “Çok gürültülüydü.”

“Ben dördüncü kata çıkıp orada olmadığından emin olayım. Oraya nasıl?..” Tavanı işaret etti.

“Dördüncü kata nasıl mı çıkacaksınız?” diye sordu kız yeniden beliren gülümsemesiyle. “Arkanızdaki koridordan gidin, sağınızda asansörü göreceksiniz.”

“Asansör mü?” diye sordu Alek.

“Evet, sağınızda kalacak. İyi sabahlar dilerim.” Başka bir misafire yardımcı olmak için diğer tarafa döndü.

Alek kızın talimatına uyup birayla yıkanmış, birbirlerinin fotoğraflarını çeken partici grupların arasından geçti. Koridorun sonuna gelince iki asansöre boş boş baktı. “Yukarı,” dedi. Bir dakika sonra tekrar denedi. “Yukarı, lütfen?” Sol taraftaki asansörün kapısı hemen açıldı.

“Bok ye, Jill. Lanet düğmeye basmadın mı? Burada bu kadar beklememize şaşırılmamalı.”

Alek açılan kutuya göz attı, içindeki iki genç kadın onu süzüyordu. “Bu beni dördüncü kata götürür

mü?”

“Herhalde yani!” Yakındaki kız neşeyle yanıtlamıştı.

“Herhalde yani mi, Jill? Ciddi misin? Kaç yaşındasın sen, on altı mı?” Ters davranan sarışın kız devam etmeden önce boğazını temizledi. “Evet, bu sizi dördüncü kata götürür. Ne tesadüf, biz de oraya gidiyorduk.” Alek’le konuşurken sesi incelmışti. “Bin!”

Alek kapıya doğru adım atıp çekinerek ne olacağını beklemeye başladı.

“Ah, yaklaşsana, şapşal.” Kız onu çağırır gibi elini salladı. “Orada durursan kapı kapanmaz.”

Alek kıza doğru yürüdü; kalın çelik kapılar arkasında kapandı.

“Bizi kurtardığın için teşekkür ederiiiiimmm?” Kız kelimeyi uzatırken soru sormuş gibi kaşını kaldırdı.

“Adım Alek.”

Kız arkasından bir şişe çıkarıp bir yudum aldı. Şeffaf sıvı çenesinden süzülüp askısız bluzuna damladı. Pastel pembe payetli eteği göbek deliğinin üstünden başlayıp ince hatlarını sarıyordu. Alek eteğin bu kadar yukarıda durması gerektiğinden emin olamadı, belki de kız eteğinin yukarı çıktığının farkında değildi.

“Seninle tanışmak bir zevk, Alek.” Kız ona en güzel gülümsemesini gösterdi. “Ben Bridget. İster misin?” Şişeyi uzattı. Buzlu cam şişenin üzerinde büyük pembe harflerle Absolut Raspberry yazıyordu.

“Hayır, istemiyorum.” Şişeden uzaklaştı. “Alkol sevmem.”

“Kötü bir deneyim mi yaşadın?”

Alek başıyla onayladı. “Segoviada tanıştığım bir kadın bana içki ısmarlamıştı. Barmen içkiyi yaktı ve son hatırladığım şey kaşlarımın küle dönüştüğüydü.”

“Ya, evet, onu ben de yaptım. Önce üfleme lazımdı.” Kız duraksayıp bir yudum daha aldı. “Neyse, sorun değil. Zaten ben de çok içmem.” Dengesini sağlamak için asansöre tutunurken ayna kaplı duvar boyunca kayarak Alek’in, içki kokan nefesini ve giysilerinden yayılan alkol kokusunu alabileceği kadar genç adama yaklaştı. “Bizi kurtardığın için teşekkür ederim, Alek.” Adının her hecesini dilini üst dişlerine bastırarak vurgulamıştı.

Alek’in midesi bulandı ve yukarıdan temiz hava soluyabilmek için başını kaldırdı.

“Evet, bizi kurtardığın için teşekkürler, Alek.” Jill neşeyle konuştu.

“Jill, kapa çenenini ve şu lanet düğmeye bas da şu kutudan çıkalım!” diye tersledi Bridget. Saçını savurdu, bir yudum daha aldı ve yeniden Aleke döndü. Ona iyice yaklaşmış, konuşurken göğsünü

koluna srtyordu. ‘‘Biraz daha rahat bir yere gidelim. 419’da tek kalyorum. İŞin yoksa benimle gelebilirsin.’’ Gerileyip boş elini sarsakça bedeninde gezdirdi.

‘‘Belki başka bir gn.’’

Asansrn kapları ınlayarak açıldı ve Bridget, Alek’in koluna girip onu Jill’in yanndan hızla geçirerek koridora doğru çekiştirdi.

‘‘Aptal olma. Bir kadeh içmek için gelebilirsin.’’ Şişeyi kaldırıp havada salladı. ‘‘Eminim seni bekleyen kız buna aldrmaz.’’

‘‘Beni bekleyen kimse yok. Ben...’’

‘‘Mkemmell!’’ Konuşmasını hemen kesti. ‘‘Ah bak işte! Benim odam. Kusursuz bir zamanlama oldu.’’ Adamın kolunu bırakıp sırtını duvara yaslayarak oda kartını kilide sokup çıkardı.

‘‘Bridget, yapmam gereken çok daha nemli bir işim var. Gelemem...’’

‘‘ŐiŐŐŐt.’’ Yapış yapış parmağını dudaklarına gtrd. ‘‘Tamam. Neyse. En azından Şu kart zimbirtisiyle kapm açar msn?’’ Anahtarı Alek’in eline tutuŐturdu. ‘‘Ben ne zaman yapmaya kalksam kıpkrmızı kesilip suratma yanp snyor.’’

Adamın kapya yaklaŐması için yol vermeden nce Şişenin kapağını açıp bir yudum daha aldı. Alek kızın az nce yaptğı Şeyi tekrarladı ve dikkatle kart deliğe soktu. Kilit bir vzlt sesi ıkarrken yeşil ışık yandı.

‘‘İyi geceler.’’ Kapyı ayağıyla açık tutup anahtar kart geri vermek için dnd. Bridget kollarını boynuna dolayp dudaklarını onunkilere bastrd. Bu ani hareket dengesini bozduğu için geri geri otel odasına dŐt. Alek de onun stne dŐnce kapağı açık Şişenin içindeki sıv boynuna dkld. Kap, arkalarndan çarparak kapandı. Bridget yuvarlanp Alek’in stne ıkt ve Şişeyi onun yzne tuttu. ‘‘Birkaç yudum i,’’ diye szlandı. ‘‘Buradaki tek neşeli insan olmak istemiyorum.’’ Alek itiraz etmek için ağzn anca kız Şişeyi ağzna boşalttı. Alek ksrp tkrd. İki sert ve tatlıyd, boğazndan inerken yakyordu.

‘‘Benimle gelmek için iyi bir bahane aradığını anlamıŐtım.’’ Boynunu bırakıp altdudağını cilveli bir tavrla sarktt. ‘‘Ben de sana o bahaneyi sundum.’’

Alek ayağa kalknca bacakları gevşedi. Ensesine dokununca parmakları ıslandı.

‘‘Yo, olamaz, sıvrsklam olmuşsun.’’ Bridget ayağa kalkarken dengesini sağlamak için kollarını iki yana açtı. ‘‘Gel de benimle serinle.’’

Bacaklarına gvenemeyen Alek kendini yatağa att.

‘‘Ay, eyvahhh.’’ Bridget ayakkablarını ayağından savurup çıkardıktan sonra onlara taklıp tkezledi, ‘‘içkiyi biraz fazla karmıŐım galiba.’’ Kkrdayarak sar buklelerini eliyle topladı. ‘‘Fermuarm amama yardım eder misin?’’ Arkasn dnp adama yaklaştı. Kızın bedeninden yaylan sıcaklık

Alek'in karıncalanan kalçalarını ısıttı.

“Ben, şey.” Alek'in yanakları kıpkırmızı olmuştu ve gözleri adeta kafasının içinde yüzüyordu. Önünde sürekli dönen fermuarlardan birine elini uzattı.

“Neden bu kadar uzun sürdü?” Bridget saçını bırakıp ona döndü. “Dur. Sen... sarhoş mu oldun? Ciddi misin? Etrafta yeni yürümeyi öğrenmiş gibi dolanıyorsun ve sadece birkaç yudum içtin.”

Alek omzunu silkip yanıt vermek için ağzını açtı ama yapabildiği tek şey geçirmek oldu.

“Aman Tanrım. Tam bir rezalet. O kadar tatlısın ki. Yazık.” Ondan uzaklaşıp askısız bluzunu çevirip fermuarlı kısmı öne aldı.

Alek arkasındaki süs yastıklarına yaslanarak onu izledi. Düşünceleri birbirine karışıyor, gözleri bulanık görüyordu. “Na... nasıl.” Sorusunu hıçkırıklar böldü. “Bunu vücudunla nasıl yapıyorsun? Her şey ters dönmüş.” Hıçkırıkları kahkahalarını bölüyordu.

“Hep aynı şey. Neden hep eziklere denk geliyorum?” Homurdandı. “Tamam, yatağın yanında su var. İç de biraz ayıl. Ben duşa girip çıkacağım. Geldiğimde hazır olursun. Bu gecenin ziyan olmasını istemiyorum.” Fermuarını indirince bluzu yere düşüdü.

Bunlar güzelmiş. Alek'in gözlerini kapamadan önceki düşüncesi bu oldu.

DOKUZ

“Hey! Hey! Tanrım, Tanrım. Alek misin nesen, uyan!”

Alek yatakta yan dönerek onu dürten kişiden uzaklaştı. “Kaybol.” Homurdandı. “Biraz daha yatacağım.”

“İyi. O zaman odanın bir gecelik parasını da sen ödersin. Beş dakika sonra odanın boşaltılması gerekiyor ve ben senin tembel kışın için para ödeyecek değilim.”

“Odanın boşaltılması mı?” Alek gözlerini açtıktan sonra pencereden giren güneş ışığı nedeniyle gözlerini kıstı.

“Evet. Absolut'tan minicik bir yudum aldın ve altı saat sızdın. Muhteşem geçebilecek bir geceyi ziyan ettin. Ölü bir gulyabani gibi kolunu bacağını açarak yatağa yayıldığın için geceyi kanepede geçirmek zorunda kaldım. Şimdi kalk artık! Fırla!”

Alek panikleyerek doğrulup oturdu. “Ne yaptım ben?” Gözlerinin arkasında zonklayan bir ağrı vardı.

“Şimdi, bir bakalım.” Bridget listedeki maddeleri say-mak için topuklu ayakkabılarını neon yeşili gece çantasına yerleştirme işine ara verdi. “Tüy siklet olduğunu kanıtlayarak kendini rezil ettin. Benimle takılma şansını kaçırdın. Ve her tarafına salyalarını akıtarak çok şık bir yastığı mahvettin.”

Alek üzerinde uyuduğu yastıklardan oluşan tepeye göz attı. Fildişi ipeğin üzerinde bej bir birikinti

oluşturmuş yapışkan bir leke vardı. “Benim hemen gidip yeni... şey yani, arkadaşımı bulmam gerek.”

“Tamam, bu ikimiz için de geçerli.” Çantayı kapının yanına bırakıp kapüşonlu turkuvaz ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

Alek’in elini ensesinin gerilmiş derisinde gezdirdi. “İğrenç,” diye homurdandı. Bridget’in önceki gece döktüğü votka orada kuruyup şeffaf bir tabaka oluşturmuştu. Aceleyle banyoya giderken çilek kokusu da onu takip etti.

“Tabii, tabii, sen keyfine bak. Banyoya git. Duş al. Zaten benim de gitmem gereken bir yer yok.”

Alek banyo aynasından Bridget’in yansımasına baktı. Ağırlığını bir bacağından diğerine sabırsızca geçirerek sürekli telefonunun arama tuşuna basıyordu.

“Benim de gitmem gereken önemli bir yer var.” Musluğu açıp ıslak bir havluyla ensesini silip alkolün keskin kokusuyla giderek büyüyen pişmanlığından kurtulmaya çalıştı.

“Haydi ama, Eva. Açsana. Uyanık olduğumu biliyorum. Her sabah daha gün doğmadan kalkarsın sen,” dedi Bridget yeniden ararken.

“Eva.” Alek havluyu bırakıp banyodan çıktı. “Arkadaşımın adı Eva mı?”

“Hımm, evet.”

“Evayı tanıyor musun?”

“*Bir tane* Eva tanıyorum. Binlerce başka insan gibi. Eva isminde arkadaşı olan tek insan ben değilimdir herhalde.” “Ama burada adı Eva olan birini tanıyan tek insan sensin.”

Telefonu indirdi. “*Burada* derken bu odayı kastediyorsan, evet.

“Buraya dün gece o isimde birini aramak için geldim ve şimdi sen de Eva adındaki arkadaşımı arıyorsun. Bu tesadüf olamaz.”

“Sanırım.” Duraklayıp merakla genç adama baktı. “Sen o sıkıcı İngilizce seminerindeki çocuk musun yoksa?”

“Ne? Hayır. İngilizce seminerinin ne olduğunu bile bilmiyorum sanırım.” Alnını kırııştırıp boynundaki yapışkan pislikten kurtulmaya devam etti.

“Aynı insandan söz ettiğimizi düşünüyorsan ve İngilizce seminerindeki çocuk değilsen o zaman onun antropoloji sınıfından olmalısın. Çiklet patlatan. Süper seksi ama sıkıcı olduğunu söylemişti. Yani sürekli çiklet çiğneyip balon patlattığın için. Bense bunu dikkat çekmek için yaptığını söylemiştim ve belli ki haklıymışım. Genellikle öyleyimdir zaten.”

“Onu okuldan tanımıyorum.” Alek banyoya gidip havluyu tekrar ıslattı.

Kız kulağına götürmeden önce telefonda birkaç tuşa daha bastı. “Şey, ben de *benim* Eva’nın bana senden söz etmemiş olacağını hayal bile edemiyorum, demek ki iki farklı insandan söz ediyoruz.”

Alek banyodan çıkıp Bridget’in yanına geldi.

“Bu da çok kötü. Uzun boylu, sarışın, yanık tenli, kaslı, o güzel bal rengi gözler, komple paketsin.”

“Kızın nerede olduğunu biliyor olabilir misin? Senin Eva’nın. Aradığım kişinin o olmadığından emin olmam için.” Kız başını salladı. “Üzgünüm. Sen lavaboyu kuş banyosu gibi kullanırken ben de ona ulaşmaya çalışıyordum. Başarılı olamadım ne yazık ki. Mesajlarıma bile yanıt vermiyor.”

“Yardıma için teşekkür ederim. Yastığımı mahvettiğim için özür dilerim.” Kapıyı açıp Bridget’in geçmesi için bekledi.

Kız ona gülümsedi. “Eminim kat hizmetlileri bundan beterini görmüştür. Özellikle dün geceki partiden sonra. Sen git. Ben aşağı inmeden birkaç kez daha Evaya ulaşmayı deneyeceğim. Telefon asansörde çekmiyor.”

Kapı arkasından kapandığında hâlâ Evayı arayan Bridget’in telefonundan çıkan bip sesleri geliyordu.

Alek boş koridorda asansörün kapısının açılmasını sabırsızca bekledi.

Aciliyet hissi geri gelmiş, içini suçluluk duygusuyla dol-durmuştu.

“Şimdi gel, asansör,” diye emretti bu kez aşağıyı gösteren düğmeye basmayı akıl ederek. Gelişini haber veren çın sesine kadar bunu defalarca tekrarladı. Asansör yavaşça lobiye inerken Alek ilk kez Yankı Salonundan bulunduğu yerin görünmemesine sevindi. Annelerinin, hayalkırıklığına uğradığını görmelerini istemezdi.

Asansör durdu ve Alek lobi kapısından güneşli öğlen havasına çıktı. Tulsa’da hâlâ yazdı ve dışarıdaki hava Alek’i rahatsız edip terletecek kadar sıcaktı. Güneşin altında yana yana durup içindeki gücün kendisini Eva’ya doğru çekmesini bekledi.

“Neden olmuyor?” Göğsü o coşkulu ateşle yansa da önceki gece onu çeken o büyük güç artık yeni vesveseler ve kendine acımayla bulutlanmıştı.

Tılsımını gömleğinin içinden çekip çıkardı ve eviyle tek bağlantısı olan kolyeyi ellerinin arasına aldı. “Pythia, yeniden yardımına ihtiyacım var. Hayatımda ilk kez ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ve danışacak başka kimsen yok.” Tılsımı daha sıkı kavradı ve yakarışının Ölüler Diyarına ulaşması için odaklandı.

Çınlayan o tanıdık kahkaha düşüncelerini böldü. *Pythia?*

“Başka kim olabilir, Tartaros’un Ölümsüz Savaşçısı?”

Çağrıma yanıt verdiğin için teşekkür ederim. Seni nasıl duyabiliyorum?

“Zihnin genç ve boş. Engin gücümün uzantıları hiçbir engelle karşılaşmadan sana ulaşabiliyor. Beni becerilerimi sergilemem için mi çağırdın yoksa yardımına mı ihtiyacın var?” Sesi yükselmiş, konuşurken giderek güçlenmişti.

Beni müstakbel kâhine götürecek güçle artık bağlantı kuramıyorum. Yolculuğuma devam edebilmem için bana yeni bir şey bağışlayabilir misin?

“Genç savaşçı, benim becerilerim zamanı titretir ve gizler. Ama bu durumda ben bile rehberliğe ulaşamıyorum.”

Sen bile bana yardım edemiyorsan ben ne yapacağım? Onu nasıl bulacağım?

“Bir tek sende olan şeyi başkalarında aramaktan vazgeç.” Öfkesi patladı. “Kalbinde yılmaz güvenin ateşi yanıyor ama henüz gelişmemiş beynin bunu gözardı ediyor. Savaşçı, insanın kendine inancı en büyük duadan daha güçlü bir araçtır.” Ziyaretinin tek kanıtı olan kahkahasının yankısını ardında bırakarak Alek’in zihnini terk etti.

Alek’in gözkapakları titreyerek açıldı. “Haklı. Ben Tar-taros’un Ölümsüz Savaşçısı’yım. Kendimden şüphe etmekle harcayacak zamanım yok.”

Zihnini temizledi ve ayaklarının altındaki kirli kaldırıma baktı.

Eva, seni bulmak için gereken güce sahip olduğumu biliyorum. Ben bu diyarın koruyucusuyum. Artık senin koruyucunum.

Göğsündeki sıcaklık sözlerine karşılık verirmiş gibi alevlendi.

Eva, Kâhin Pythia'nın vârisi, seni bulacağım. Seni kurtaracağım. Birlikte evimi eski haline getireceğiz ve bu kötülük diyarından kurtaracağız.

Ciğerlerindeki ateş kükreyerek canlandı ve göğsündeki baskıyla patlayacak gibi oldu. Eliyle göğsünü sıvazlayıp gülümsedi. “Eva.”

ON

James masasının kenarına oturmuş, Schillingi beklerken olay yeri dosyalarına ve fotoğraflarına bakıyordu. “Kurbanın son görüldüğü yer ile cesedinin bulunduğu yerin arası birkaç sokak.” Bir sonuca varmadan önce fotoğrafları bir kez daha inceledi. “Bunu nasıl gözden kaçırdık? O kadar bariz ki.”

Cebinde telefonunu arayıp Schilling in numarasını tuşladı. “Selam, benim. Görmen gereken bir şey buldum. Seni merkezde bekliyorum.” Çağırışı sonlandırıp en yakındaki dedektife elini salladı.

“Schillingi buralarda gördün mü?”

“Ha, evet. Başkomiser in yanında.”

“Teşekkürler, dostum.” Telefonunu cebine tıkp koridorda

Başkomiser'in odasına gelmeden önceki köşeyi dönerken telefonu öttü. Yazılı mesaj ikonunu silip telefonu yeniden cebine attı.

Schilling in sesi koridordan duyuluyordu. "Kıza dövme yapıp onu dilim dilim doğramış. Gerçek bu."

"Kahretsin." Başkomiser Alvarez öfkeyle ofladı. "Bunu yapanı bir an önce yakalamalıyız, Schilling. Şehirde panik istemiyorum."

"Biliyorum. Olayı gizli tutup hemen çözmeliyiz."

"Yeni ortağın hakkında ne düşünüyorsun peki? Bu tür davalar dikkat çeker. Sence altından kalkabilecek mi?"

Bir süre sessizlik oldu, James de Schillingin yanıtını bekliyordu. "Şimdiden bazı varsayımlar üzerinde çalışmaya başladı bile. Bu konularda kafası çalışıyor..."

"Ama?"

"Henüz genç ve pek dost canlısı değil."

Başkomiser Alvarez sırtıttı. "Seleflerimin söylediğine göre sen de pek öyle sayılmazmışsın."

"Çaylak hatası, madde iki. Ben öğrendim artık." "Diyeceğim o ki, Graham doğruca Gotham'dan çıkıp gelmiş. Daha askeri sicilini görmedin. Bizim birime katılmayı seçtiği için şanslıyız."

James köşeyi dönmeden önce boğazını gürültüyle temizledi. "Graham, mükemmel zamanlama. Ben de tam ortağına iyi haberleri veriyordum, ikinizi dedektif olarak bu davanın başına getiriyorum."

"Bu iyi oldu." Schilling ayağa kalkıp Başkomiserin elini sıktı.

"Evet, teşekkür ederim, efendim. Sizi mahcup etmeyeceğiz." James öne çıkıp Başkomiserin elini sertçe sıktı.

"Duymak istediğim de buydu. Etmemeye çalışın." Başkomiser Alvarez yumuşak minderli koltuğunda arkasına yaslanıp kahve kupasından bir yudum aldı.

"O zaman hemen iş başına." Schilling, James'le birlikte küçük ofisten çıkıp koridora yöneldi.

"Bir şey fark ettim," dedi James ortağını otoparka doğru izlerken. "Kurbanımız en son gece saat ikide, şehir merkezinde bir pizzacıda görülmüş. Arkadaşlarından ayrılmasıyla kampustaki odasına dönmesi arasında bir noktada failimiz onu ele geçirmiş."

"Doğru, dosyayı okudum. Oda arkadaşı, odasına gelmediğini ama arabasının okulda olduğunu söyledi. Bölgede kimse o gece bir şey duymamış ve yakınlarda hiç kamera yok. Bu yüzden arabanın oraya sonradan mı bırakıldığını yoksa kızın oraya arabayla gidip otopark ile ön kapı arasında mı

kaçırıldığını bilmiyoruz.”

Arabaya gelince James yolcu koltuğuna geçti. “Dosyada ayrıca cesedinin iki gün sonra en son görüldüğü yerden en fazla iki blok ötede bulunduğu da yazıyor. Bu üç yer birbirine o kadar yakın ki bir anlam ifade etmiyor. Belki kızı o civarda öldürmemiştir bile, ama o bölgede avlanmayı sevdiği belli.” “Cesedi attığı yerin civarında on kilometre çapında bir bölgede kaybolan biri olursa bizi hemen bilgilendirmeleri için bir bülten çıkaralım,” diye talimat verdi Schilling.

James telefonunu çıkarıp merkez geneline bir e-posta yolladı. “Gönderdim. Umarım bir şey duymayız ama uzun süre sessiz kalacağını da sanmıyorum.” Yolculuğun geri kalanında konuşmadı.

Araba, adli tabipliğin otoparkındaki çukurlar yüzünden zıplaya zıplaya gidiyordu. “Bir şeyleri karıştırıp bu lanet çukurları kendim dolduracağım.” Schilling söylene söylene kendini koltuğundan dışarı attı.

“Tanrı aşkına.” Koluyla yüzündeki teri sildi. “Daha üç metre yürümeden kan ter içinde kaldım. Sonbahar biraz acele etse iyi olur.”

“Evet, aşırı sıcak.” James merkezin kapısını açtı. Serin hava dışarı sızınca hevesle içeri girdiler.

“Selam! Tom!” Kıvrımlı bir kadın ellerini kaldırıp girişteki bankonun arkasından çıktı. Kırıtarak yanlarına gelirken uzun sivri topukları fayans zeminde çınılıyordu. Mavi dar elbisesi kalçalarının baş döndürücü sallantısını vurguluyordu.

Parmak uçlarında yükselip Schillinge sıkıca sarıldı. “V, bu yıl burada olmayacağını sanıyordum.”

“Si, ben de öyle sanıyordum ama kardeşim yine tutuklandı. Sonunda annemlerin canına tak etti. Dün gece Gloriayı ondan aldılar. Bu yüzden ben de yine çalışmaya geldim.” konuşmasında çok yoğun bir aksan vardı.

“Dönmen iyi olmuş. Veronica, yeni ortağımın tanış, Dedektif James Graham.”

“Tom’un arkadaşı benim de arkadaşımıdır.” İhtirasla yarım ağız gülümsedi. “Cesetleri görmeye geldiniz, değil mi?” “Evet. Doktor Pierce’ı görmeye geldik. Bir de cesetleri,” dedi James daracık elbisesine kaymaya meyilli gözlerini kadının yumuşak hatlı yüzünde tutmaya çalışarak.

“Girişinizi yapayım. Arkaya geçin. Mezar bekçimizle görüşmenizi yapın.” Veronicanın gülümsemesi genişledi ve onlara kapıdan geçmelerini işaret etti.

Pierce muayene odasının kapısının önünde durmuş, sabırsızca ayağını yere vuruyordu. Ufak tefek vücudu enine ve boyuna kocaman olan girişle kıyaslanınca cüce gibi kalıyordu. “Geç kaldınız. Burada olduğum için şanslısınız. İlgilenilmesi gereken başka cesetler de var, buna benimki de dâhil.”

“Pardon, Catherine. Merkezde işimiz uzadı,” dedi James. Schilling, “Bir de Veronica var tabii,” diyerek ıslık çaldı. “Geri dönmesi iyi olmuş.”

“Bütün gün ölümlerle uğraştıktan sonra bakacak güzel bir şey oluyor. Onu neden işe aldım

saniyorsunuz?” Pierce şakayla göz kırpıp muayene odasının kapısını açtı. “Graham, morötesi mürekkep hakkında attığın mesajı aldım. Dövmenin kabarıklığının kaynağı o olabilir mi sizce?”

“Olabilir ama kontrol etmeden emin olamayız.”

“Ben de bu yüzden buradayım.” Büyük, gri dosya dolaplarının sıralandığı duvara yöneldi. “Schilling, arkanda ışıklı bir çubuk var. Onu alabilir misin, ben de kurbanı çıkartayım.” Ölüleri yaşayanlardan ayıran küçük kare şeklindeki kapıyı çekti, ince beyaz bir çarşafı örtülmüş cesedin bir tek başının tepesi açıktaydı. Pierce çarşafın bir tarafını kaldırıp kurbanın sol kolunu ortaya çıkarırken bir yandan da açıklıyordu. “Kirby zaten ceset ilk getirildiğinde üzerine morötesi ışık tutmuştu ama o cinsel taciz olup olmadığına bakmak içindi ki bununla ilgili bir iz bulunamadı. Ne bedeninde ne de giysilerinde kan veya sperm örneğine rastlandı. O yüzden mürekkep parlarsa Kirby nin gözden kaçırdığı bir yerdedir.” Koyu siyah dövme soluk tenin üzerinde çok gösterişli duruyordu. Pierce kızın kolunu dövmenin etrafındaki kabartılar yukarı gelecek şekilde çevirdi.

“Hazırsanız ben de hazırım,” dedi.

Schilling klik sesi çıkaran ışığı yaktı ve derinin birkaç santim üzerinden tuttu.

Morötesi ampul ağacın dallarından birinin üzerindeki mavimsi beyaz X şeklini aydınlattı. Yanında 23.8.14 şeklinde bir rakam dizisi vardı. Ve ağacın içi boş gövdesinin ortasında kurbanın soyadı yazıyordu.

“Aman Tanrım. 23 Ağustos 2014,” dedi Pierce sesindeki dehşeti saklamaya çalışmadan. “Neden kızın vücuduna öldüğü tarihi dövmeyle yazmış?”

“Ve neden ağacın yanındaki çarpı işaretinin yanına? O tarihi ağacın üzerine mi yazmak istemiş? Hiç anlamı yok.” James’in ipucu bulma konusundaki umut kırıntısı artan kafa karışıklığıyla iyice azalmıştı.

“Bu bir soyağacı,” dedi Schilling. “Ruh hastası herif X’i küçük dallardan birine koymuş, değil mi?” Parmağını sözünü ettiği noktaya doğru indirdi ve yanıt beklemeden devam etti. “Bailey ailesinin soyağacı bu. Bir dalını kesmiş. Yani ailenin o kolunu bitirmiş. Durun, bunu aklınızda tutun. Telefonum çalıyor.” Schilling morötesi ışığı James’e verip telefonu hoparlöre aldı.

“Bizim için bir şeyler mi buldun?”

“Burada şehir merkezinde kaybolan biri olursa sizi haberdar etmemi söyleyen bir not var.”

“Evet, ne oldu?” dedi Schilling sabırsızca.

“Lori Kostas adında biri yirmi üç yaşındaki kızının kaybolduğunu bildirdi. Dün gece şehir merkezinde bir partide olduğunu ama o zamandan beri eve dönmediğini ve kendisinden haber alamadığını söyledi.”

James’in kalp atışları hızlandı. “Bize annenin adresini gönder. Hemen oraya gidiyoruz.”

Eva yan döndü. Bileğinde bir ağırlık vardı, sallayarak ondan kurtulmaya çalıştı. Dizine korkunç bir ağrı saplanınca nedenini anlamak için gözlerini açtı. Katılaşıp kurumuş lensleri bulanık görmesine neden oluyordu.

“Günaydın. İyi dinlendin mi? Ölü gibi uyudun.” Oturmak için dirseğinden güç aldı. Uykudan başı dönüyordu. “Neredeyim?”

“Evde. Yani Bill’in evinde.”

Görüşü düzelip bakışları adamın üzerinde sabitlenirken soluğu kesildi. Zihnine üşüşen anılarla midesi dehşetle kasıldı. Oturup dizlerini karnına çekti ve sırtını arkasındaki beton duvara yasladı. Bileğine kalın bir zincir dolanmıştı.

“Şimdi, Eva, korkman için bir neden yok. Yalnızca sohbet ediyoruz. Unutma, ben iyi adamlardanım.” Adamın odayı inceleyen gözlerini takip etti. Beton duvarın her parçası kontrplaklarla kaplanmış, üzerine alçı levhalar konmuştu. “Ne düşündüğünü biliyorum, daha yapılması gereken çok iş var. Bu aralar ev dekorasyonu için fikir veren programları izleyip duruyorum.” Odanın ortasında duran betona sabitlenmiş metal muayene masasının üstüne oturdu. “Sözünü ettiğim programları biliyor musun?”

Evanın solukları hızlandı, başını evet anlamında hafifçe salladı.

“Bu seni korkutuyor mu?”

Eva gözyaşlarını tutmaya çalışarak yeniden başını salladı. “Burada yokmuş gibi düşün. O sadece bir masa, Eva. Bir masa sana zarar veremez.” Elini masanın kaygan yüzeyinde gezdirdi. “Bunu mezattan aldım. Bu masaya neden ihtiyacım olduğunu biliyorum ama o insanların neden ihtiyaç duymuş olabileceğini hiç düşünemiyorum. Ama şimdi bu konuyu bir tarafa bırakalım. Tamam mı? Tamam de.”

“Tamam,” dedi kısık sesle.

“Buradayken kısık sesle konuşmana gerek yok, Eva. Duvarlar beton. Ses geçirmeme konusunda çok başarılı. Buradan kimse bir şey duyamaz.”

Eva başını eğdi. Üzerinde kocaman bir erkek tişörtü ve üstünden dökülen bir eşofman vardı. Midesi safrayla gurul-day!p gözleri kocaman açılırken iyi olup olmadığını kontrol etmeye çalıştı.

Sakin ol. Sakin ol.

Gözlerinden akan yaşlar açık gri eşofmanı lekeledi. “Hiçbir şey olmadı. Seni sadece temizleyip üzerine temiz bir şeyler giydirdim. Sana baygınken bir şey yapamazdım. Öyle bir şey olmayacak.” Küçümseyerek konuştu. “Amacım kesinlikle bu değil.”

Eva güçlükle yutkunup gözlerini rahatlatmaya çalıştı. Boğazı ağrıyordu ve sesi kısık çıkıyordu.

“Şimdi ne olacak?” “Dün gece kaldığımız yerden devam edelim ve birlikte biraz zaman geçirelim. Aceleye getirmeye gerek yok. Anlaştık mı?”

Yavaşça başını salladı.

Bili, “Biliyorsun, bir süredir aileni gözetliyorum. Yani gözetlemek denemez belki, öyle deyince çok sapıkça oluyor. Kaçıp buraya geldiğimde başladı ama senin hakkında çok şey biliyorum, Eva. Sence neden seni seçtim?” diye devam etti. “Ben... bilmiyorum... bilmiyorum. Neden beni seçtin?” “Aslında biliyorsun.”

“Bilmiyorum. Yemin ederim.”

“Gözünün önünde kabak gibi duruyor.”

“Yemin ederim bilmiyorum. Benden ne istediğini söyle artık.”

“Atalarının yüzlerce yıldır yaptıklarını itiraf et, bu iş bitsin. Eve gitmek istiyorsun, değil mi?”

“Ama ben... İtiraf edeceğim bir şey yok ki. Çiftçiymişler sanırım. Ne yapmışlar?” Bitkin bedeni titrerken sözcükler ağzından güçlkle çıkıyordu.

“Dört yüzyıl boyunca ataların kehanetlerde bulunup masumları katletti, şimdi bunlar hiç olmamış gibi davranmamı mı istiyorsun?” Masadan kayarak inip derin bir soluk aldıktan sonra yavaşça verdi. “Sana yalan söylemeyeceğim; sinirlenmeye başlıyorum. Oynadığın bu oyun beni çok yordu. Asla kazanamayacaksın. Zafer her zaman benim olur.”

“Ben oyun oynamıyorum.” Uysal davranıyordu.

Bili ona yaklaşıp zincirinin yanına kadar geldi. “O zaman neden itiraf etmiyorsun?” dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

“Neden söz ettiğini bilmiyorum!” Bağırırken gözlerinden yaşlar akmıştı.

“Ailenin suçlarını itiraf et. Suçu üstlen!” Derin bir soluk alıp gömleğini gerdi. “Bunu yaptıktan sonra ikimiz de çok rahatlayacağız. Her şey sona erecek.”

“Seni anlamıyorum.” Hıçkırıyordu. “Delilik bu. Sen delirmişsin.” Başını dizlerine gömüp titremesini kontrol etmeye çalıştı.

“Biraz öyle olduğumu kabul edecek kadar olgun bir adamım. Yüzyıllar boyunca Ölümler Diyarında bir çukurda kapalı kalmak insanı bu hale getiriyor.”

Eva başını kaldırıp bacaklarının yataktan sarkmasına izin verdi. “Bili, kafanın karışık olduğunu biliyorum. Ama sana yardım etmek istiyorum,” dedi elinin tersiyle yüzünü kurularken. “Kimseye bir şey söylemem. Sonradan pişman olacağın bir şey yapmadan sana yardım etmek istiyorum. Lütfen, sana yardım etmeme izin ver.”

Kızın üzerine atılıp yüzünün birkaç santim gerisinde durdu. Kız kasıldı, soluk alırken göğsü titriyordu. “Sabrımı sınıyorsun, Eva.” Adamın soluğu pis bir bandaj gibi kokuyordu. “Sana yardım etmek istiyorum ama sen de bana yardım edersen. Bunu yapabilir misin?” Kız gergince başını salladı. “Harika. Bir anlaşma yapacağız. Sen bana bilmek istediğim bir şey söylersen ben de sana bilmek istediğin bir şey söylerim. Tamam mı?” Adam ayağa kalkıp birkaç adım geri gitti. “Babanın seni bırakıp gitmesinin nedeni mesela. Neden kaçtığını bilmek ister misin?”

Adamın gözleri kızın yüzünde dolaşıyordu, kız cılız bir yanıt vermeyi başardı. “Evet.”

“Nedeni benim. Bendim. Ben serbest kaldığım için gitti. Baban kuyruğunu kısıtırıp kaçtı çünkü korkuyordu. İntikam almaya geleceğimi biliyordu ve avlanırken doğruca sana ulaşacaktım. Bununla, yani seninle uğraşmak istemedi. Bu yüzden kaçtı, ödleğin teki olduğu için. Çünkü o benim anlayışlı dış

görüntümün altında korkulacak ve saygı duyulacak bir yaratık olduğumu anlamıştı. Bunu sen de anlıyorsun, değil mi?” Bill’in telefonu çalıp onu açmak için elini arka cebine götürünce Eva küçük bir rahatlama hissetti. Adam ekrana bakarken kaşlarını kaldırdı.

“Vay vay vay. Annen. Bundan daha iyi bir zamanlama olabilir mi acaba.” Telefonu Evanın suratına doğru salladı.

Kız ağzını açıp adam yanıtlama düğmesine basar basmaz haykırmaya hazırlandı. Adam tek eliyle onu boynundan yakalayıp duvara bastırdı. Evanın kafası beton duvara o kadar şiddetli çarptı ki gözleri karardı. Adam başını kızınkine yaslayıp kulağına konuştu. “Sesini çıkarırsan soluk borunu ezerim. Kork ve saygı göster. Bunu unutma, Eva. Ben iyi adamım. Şimdilik sabırlı davranıyorum.” Burnunu kızın saçlarının arasına sokup telefonu yanıtlamadan önce derin derin kokladı.

“Selam, Lori.”

Eva annesinin sesini güçlkle duyabiliyordu. Bill’in elinin altında soluk almaya çalışırken gözyaşları gözlerini yakıyordu.

“Hayır, bence hiç de saçmalamıyorsun. Annelerin içgüdüleri çok güçlüdür ve hislerine güvenmelisin.” Lori bir şeyler söylerken, susup dinledi. “Evet, elbette. Burada halletmem gereken bir iki iş var, sonra hemen gelirim.” Telefonu kapayıp Evanın boğazını bıraktı. “Vay. Sesi çok endişeli geliyordu.” Eva ellerini yumruk yaptı. “Ona zarar verme.”

Bili hüznle sıırıttı. “Vermem. Bugün yani.”

“Tanrı şahidimdir, ona dokunursan seni...”

“Hayır, hayır, hayır, Eva. Kork ve saygı duy. Kork benden. Bana saygı göster. Bunu yapabileceğini biliyorum. Baban çok iyi becermişti bunu.”

Evanın boğazı düğümlendi.

“Eva, sana nasıl olacağını anlatayım, yalan söylemiyorum. Bana güvenebilirsin, söylediğime de.

Polis o tatlı annene minik bebeğinin cesedini bulduklarını söylediğinde onun yanında olacağım. Senin cansız bedenini teşhis etmeye gittiğinde de yanında olacağım. Yıkılıp gözyaşlarını silecek birine ihtiyaç duyduğunda yanında kim olacak? Anlamışsındır. Ben onun erkeğiyim sonuçta. Her gün senin ölümünü yaşayacağım ve bu benim en büyük zaferim olacak. Benden kork ve bana saygı duy Eva, zafer her zaman benimdir.”

Eva yumruk yaptığı ellerini açtı. Adamın duygusal dalgalanmaları onu şiddet dolu tehditlerinden daha fazla korkutuyordu. Ne zaman rahatlayacak olsa adam öfkeyle patlıyor, kazandığı güveni alıp götürüyordu.

“Aç görünüyorsun, o korkunç partide yemek yediğini sanmıyorum. Gücünü toplaman lazım. Birazdan kahvaltını getiririm.”

Mavi bodrum kapısı açılırken gıcırdadı ve giderken kapıyı arkasından kapatma gereği duymadı. Eva halı kaplı merdivende kayboluşunu izledi. Açık kapıdan içeri süzülen güneş ışığının oluşturduğu kare şekline bakarak bekledi.

Gittiğinden emin olunca yattığı yerden kalkıp ayaklarını beton zemine bastı. Dizi tutulmuştu ama ağırlığını verebiliyordu. Zincirler bileğini sıkıştırana kadar ancak iki adım atabildi. One eğilip zinciri iki eliyle tutarak kuvvetle çekti. Bir milim bile kıpırdamadı. Elleri ile dizlerinin üstüne çöküp yatağın altına baktı. Adam zinciri büyük bir metal vidayla betona sabitlemişti. Yeniden metale asıldı, bu kez bütün ağırlığını verip gücünü kısa patlamalar halinde kullandı. Hiçbir şey olmadı. Arkasında basamaklar gıcırdadı, hemen dönüp sessizce yamru yumru şiltenin üzerindeki yerini aldı.

Adam, “Umarım mısır gevreği seviyorsundur,” diye seslendi merdivenden. “Ben pek sevmem. Boğazına düşkün biri değilim. Yukarıdaki diğer her şey küflenmiş. Genelde ziyaretçilerim burada uzun kalmaz. Bu yüzden.” Bir kutu mısır gevreğini kızın kucasına bıraktı. “Al bakalım.” Kız ona bakmaya bile dayanamıyordu. Onun yerine kutunun üstündeki mutlu ve neşeli arıya baktı.

“Bir süreliğine dışarı çıkmam lazım. Ben yokken kaçmaya çalışacak mısın?”

“Hayır, yemin ederim,” dedi başını sallayarak. “Kaçmaya çalışman normal, Eva. Çok doğal. Dene, hiç durma; kızmam. Ben yokken senin iyi olacağından eminim ama endişelenmene gerek yok; fazla uzun sürmeyecek. Senin için de annene sarılırım, merak etme.” Tek kolunu kızın sırtına sarıp tuhaf bir biçimde yarım yamalak kucakladı.

Eva yüzünü buruşturup o giderken arkasından baktı. “Anlaşmamızı unuttuğumu da sanma. Ben sana bir şey verdim. Döndüğümde sıra sende olacak.”

Bu kez mavi kapıyı arkasından kapadı ve sürgü gürültüyle yerine takıldı.

ON İKİ

Schilling, Cherry Street’ten ayrılarak şehir merkezinin etrafında örümcek ağı gibi uzanan küçük mahallelerden birine yöneldi. Bakımlı zanaatkar evleri sokakta sıralanarak zamanı yirminci yüzyıl estetik anlayışına geri döndürmüş gibiydi.

“Böyle olacağını biliyordum.”

“Çaylak hatası, madde yirmi,” dedi Schilling ağır ağır konuşarak. “Tek teorisi olanın kendisi olduğunu sanmak.”

James kızardı. “Yeni kurbanını bu kadar çabuk seçmesine çok şaşırdım,” diye itiraf etti.

“Öyle olduğundan emin olamayız.”

“Yani sence bu kız kaçırılmış ve başına kötü bir şey gelmiş olamaz mı?” Araba bir tümseğin üzerinden geçti.

“Elbette bu bir olasılık ve kesinlikle bu konuyla acilen ilgileneceğiz. Ama bütün olasılıklara açık olmalıyız ki gözden kaçırdığımız bir şey olmasın. Kızın partide olduğunu zaten biliyoruz. Belki oradan birisiyle çıktı ve gece onun yanında kaldı.”

Arabayı evin önüne çektiler. Siyah, bel yüksekliğinde dövme demirden çit, arsayı çevreliyordu ve o bölgenin yirmi dört saat kameralarla izlendiğini belirten uyarılar vardı.

Schilling arabayı park edip motoru kapadı. “Birileri insanları buradan uzak tutmak için bayağı uğraşmış.”

“Yoksa yine o sorumsuz parti kızı teorine geri mi döneceksin?”

“Aksi kanıtlanana kadar hâlâ o teori gündemde ama belki Bayan Kostas’ın bilmediğimiz öfkeli bir eski sevgilisi vardır.” “Bunu mutlaka sorarım.” James arabadan inip kapıya yaklaştı.

“Merhaba, Dedektif?” On kapı açıldı ve bir kadın, ince bir zevkle döşenmiş verandaya çıktı. “Affedersiniz.” Kumandayı onlara doğru tutunca güvenlik kapısı kayarak açıldı. “Biraz daha kâğıt mendil almak için içeri girdim.” Bol, mor yoga pantolonu ve ona uyan bir hırka giymişti. Yumuşak hırkasını sıkıca bedenine dolamıştı, bir sallanan sandalyenin ucuna oturdu.

“Hiç sorun değil, hanımefendi.” Schilling mülke önden girdi. “Siz Lori Kostas mısınız?”

“Evet, lütfen oturun.” Karşısındaki iki siyah sallanan sandalyeyi işaret etti.

Aksi ve huysuz Schilling bir anda nazik ve anlayışlı birine dönüşmüştü. “Ben Dedektif Schilling. Bu da ortağım Dedektif Graham. Duyduğumuza göre kızınız dün gece eve dönmemiş. Bu konuda size birkaç soru sormak istiyorduk. Sizin için uygun mu, Bayan Kostas?”

“Evet, kızımın bulunmasını istiyorum. Bana istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz.” Kızarmış ve şişmiş gözlerini mendille kuruladı.

“Kızınızı en son ne zaman gördünüz?” diye sordu Schilling. “Evayı en son, kızımın adı Eva, şehir merkezindeki Ambassador Hotel’e gitmeden önce gördüm. İşçi Bayramı partisi için arkadaşı Bridget’le orada buluşacaktı.”

“Partiye gitmek için saat kaçta evden ayrıldığımı biliyor musunuz?”

Kadın başını iki yana salladı. “On civarında sanırım. Emin değilim. Ben çıkmıştım. Randevum vardı. Eve gece yarısına doğru döndüm, evde değildi ama buna şaşırmadım. Eva nadiren içtiği için genellikle birilerini evlerine bırakan o olur.” Elindeki kâğıt mendilin kenarlarını dalgınca bükerken elleri titriyordu. “Eğer içki içmişlerse arkadaşlarını kesinlikle bırakıp gitmez. O iyi bir kızdır ve asla böyle bir şey yapmaz. Kötü bir şeyler olduğundan eminim. Aramadı, bana mesaj göndermedi ve telefonuna da yanıt vermiyor.” Yanaklarından yaşlar süzüldü.

Rüzgâr esip elindeki kâğıt mendili uçurdu. James m ayaklarının dibine düşünce adam yerden alıp ona uzattı. “Bayan Kostas, dün gece dışarıdayken ondan hiç haber aldınız mı?” “Hayır. Onu kontrol etmek için mesaj göndermeliydim, biliyorum ama onu özgür bırakmaya çalışıyordum. Hâlâ benimle yaşasa da kendini yetişkin gibi hissetmesini istedim.” “Ambassadora ulaştığından eminsiniz, değil mi?” diye sordu Schilling.

“Evet. Biraz önce Bridget’le konuştum. Eva otele geldiğinde orada olduğunu söyledi.”

James başka bir soru sormadan önce bazı notlar aldı. “Partiden birlikte ayrılabilceği biri olabilir mi? Bir kız ya da erkek arkadaş gibi?”

“Hayır, hayır. Evanın yakın olduğu bir tek Bridget var. O şu aralar çok yoğun ve erkek arkadaş ayıracak zamanı yok. Babası bizi terk etti. Bu yıllar önce oldu ama babası gittiğinden beri Eva çok utangaç ve içine kapanık biri oldu, insanlara pek

güvenmez. Bunun onu güvende tutmaya yeteceğini sanırdım.” Derin, titrek bir soluk aldı.

“Evanın babası mı?” diye sordu Schilling. “Bu kadar güvenlik önlemi onun için mi?”

“Kendisi bütün bunları yerleştiren güvenlik şirketinin yöneticisiydi. Hepsinin parası ödenmişti ve o gittikten sonra çıkarttırmak için bir neden göremedim.”

“Geri gelmesinden ya da size veya Evaya zarar vereceğinden korkmuyor musunuz?” diye sordu James.

“Yo, hayır. Evanın babası giderken bu ilişkinin tamamen bittiğini, bir daha dönmeyeceğini açıklayan bir not bırakmıştı ve ikimizden birine zarar verecek birini düşünemiyorum.” Uzun hırkasının cebinde bir şey ötüncelikle telefonunu çıkardı. “Arayan Bridget. Sokağın başındaymış, birazdan burada olur. Umarım yardımcı olacak bir şeyler biliyordur.” Telefonunu kucağına bıraktı.

“Buraya gelince onunla mutlaka konuşuruz,” dedi James. “Teşekkür ederim. Polisi aradığım için kendimi biraz aklıma kaçırmış gibi hissediyorum ama kötü bir şeyler olduğu hissediyorum. Kızımın başı dertte.” Lori yüzünü ellerinin arasına aldı, omuzları hıçkırıklarıyla titriyordu.

James sallanan sandalyeden kalkıp kadının yanına çömeldi. “Bizi aramakla doğru bir şey yaptınız. Kızınızı bulacağız.” Elini kadının inip kalkan sırtına koyup hafifçe vurdu. “Onu bulacağımıza söz veriyorum.”

“Graham, sanırım bir ziyaretçimiz var.” Schilling sokağı işaret etti.

Ufak tefek bir kadın beyaz Camaro sundan inip aceleyle güvenlik kapısına yürüdü. Tuşlarla hızlı hızlı şifreyi girerken bip sesleri çıktı. Bir an durakladı ve kapı kayarak açıldı.

Beklemeden yan dönerek hareket eden kapıyla çitin arasından sıkışarak geçti. Bahçede koşarken sarı atkuyruğu ensesine çarpıyordu.

James girişe doğru yürüdü. “Siz Bridget misiniz?”

“Evet, Bridget Falling. Evanın en yakın arkadaşıyım.” Lori nin yanına, James’in yerine oturdu.

“Bridget, gelmene gerek yoktu,” dedi Lori bitkince. Bridget içtenlikle gülümsedi. “Sen ve Eva için her zaman gelirim.” James’e döndü. “Yardım etmek istiyorum. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Birkaç sorum var. Kapının orada konuşmamızın bir sakıncası var mı?”

“Yok elbette.”

Schilling sallanan sandalyeden kalkıp peşinden gitti. “Evanın otele saat kaçta geldiğini ve arabasını nereye park ettiğini biliyor musunuz?” diye sordu James.

“Geç kaldığını biliyorum. Sanırım saat on bir veya on bir buçukta geldi. Özür dilerim, o gelmeden birkaç kadeh içmiştim, bu yüzden zamanı çok iyi anımsayamıyorum. Ama arabasını biraz uzağa park etmiş olmalı. Paralel park yapamaz. Ona hep öğrenmesi gerektiğini söylüyorum ama...” Bridget devam edemedi.

“Ne giydiğini hatırlıyor musunuz?” diye sordu Schilling. “Çok iyi hatırlıyorum. Pilili, yeşil şifon bir mini elbise ve dore Jimmy Choo topuklu ayakkabılar.”

James tarifi yazmadan önce biraz duraksadı, pilili mini elbisenin tam olarak neye benzediğinden emin değildi. “Eva dün gece veya önceki günlerde biriyle tartışma yaşadı mı? Ya da bildiğiniz bir düşmanı var mı?”

“Hiç düşmanı yoktur. Fazla iyi bir insandır. Ama dün gece onunla Spencer arasında bir şey olmuş, Spencer Burke.” “Spencer Burke kim?” diye sordu Schilling.

“Okuldan bir çocuk.”

“Erkek arkadaşı mı?”

“Sanmıyorum. Eva bana bunun gelecekte de olamayacağını belli eden bir mesaj attı.”

“Neler olduğunu biliyor musunuz?” diye ısrar etti Schilling. “Hayır, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Bana bunu ima eden bir mesaj attı, korkmuş ya da canı yanmış gibi değildi. Ama ne olduysa, erkenden gitmesine neden olmuş. Kendimi çok suçlu hissediyorum, onu çocuğa iten ben

oldum. Tanrı şahidim ki ona bir şey yapmışsa...”

“Bayan Falling, siz bunun için endişelenmeyin. Spencerla biz ilgileniriz.”

James sorularına devam etti. “Nerede yaşadığı ya da kaldığıyla ilgili bir fikriniz var mı?”

“Tulsa Üniversitesi kampusundaki yurtlardan birinde kalıyor. Oraya hiç gitmediğim için tam olarak hangisi olduğunu bilmiyorum.”

“Bayan Kostasa sorma fırsatım olmadı, sizde Evanın fotoğrafı var mı?”

“Evet, tabii, tonlarca. Hepsi burada.” Cebinden telefonunu çıkardı. “Biriniz e-posta adresini verebilirse hemen gönderirim.” James cüzdanından kartını çıkarıp ona uzattı. “Numaram da var, e-posta adresim de. Bana gönderin. Aklınıza başka bir şey gelirse mesaj atabilir ya da beni arayabilirsiniz.”

“Öyle yapacağım.” Telefonuna numarayı girerken parmakları hızla hareket ediyordu. “Durun, bir dakika.” Duraksadı. “Onu arayan bir adam vardı ya da onunla aynı isimde birini.”

Sarışın, uzun boylu ve fazla yakışıklı. Sanırım adının Alex olduğunu söylemişti. Hayır, Alek. Bütün gece onunlaydım ama bu sabah Evayı bulmak için telaşla çıktı. Onu çok önemli bir şey için aradığını söylemişti.”

“Alek mi? Sonu C mi, K mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Herhalde aynı Evayı aramıyordu. Belki de uyuşturucu falan almıştı. Çok tuhaf davranıyordu çünkü. Ama tatlıydı.”

James ismi not defterine yazdı.

“Sorularımıza zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Falling. Bundan sonrasını biz hallederiz,” dedi Schilling.

“Her konuda yardıma hazırım. Onu mutlaka bulun, lütfen. Eva dönmezse Lorinin yaşayabileceğini sanmıyorum. Eva onun her şeyidir. Ben de ne yaparım bilmiyorum.” Bridget yeniden telefonuna döndü ve Lori nin yanında oturmak için verandaya yürüdü.

“Ben hemen telsizle haber geçeyim, şu adam hakkında...” Schilling notlarına baktı. “Spencer Burke. Bayan Kostasa gittiğimizi haber verir misin?”

Bu Schilling m yapmak istediği son şeydi. Kadının üzüntüsü onu etkilemişti, insanın en yakınının ortadan kaybolmasının nasıl bir his olduğunu biliyordu. “Tabii, söylerim.”

Lori boş boş bakarak sandalyede sallanıyordu. “Bayan Kostas, araştırmamız gereken birileri var. Bir şeyler bulur bulmaz size haber veririz. Eva’dan haber alırsanız veya bize yardımcı olabilecek bir şeyler anımsarsanız diye Bridget’e kartımı verdim.”

“Teşekkür ederim,” dedi duygu belirtisi olmadan.

“Dedektif, size Evanın fotoğraflarını gönderdim,” dedi Bridget alçak sesle. “Birkaç tane olduğu için posta kutunuza düşmesi zaman alabilir.”

“Teşekkürler. Bunun çok yardımı olacak.” Hızla arabaya gidip tam Schilling konuşmasını bitirirken bindi.

“Aklına bir şey geliyor mu?” diye sordu James.

“Şüpheli bir durum ama ne olduğunu tam olarak çözemedim.”

“Neyi anlamadım biliyor musun?” diye sordu James düşünceli bir tavırla. “Eğer Alek geceyi Bridget’le geçirdiyse neden Evayı arıyor?”

“Başka bir Eva olabilir. Ya da... “ Schilling, James’e önlerinden geçerken verandada Loriyle birbirlerine sarılmış, yan yana oturan Bridget’i işaret etti. “Şu, dostunu yakınında tut, düşmanını daha da yakınında senaryolarından olabilir. Şu Bayan Fallingi de biraz araştıralım.”

ON ÜÇ

Alek’in göğsünde zonklayan kıpırtı onu şık bir çimenlik alanı çevreleyen bisiklet yolunda ilerletti. Parlak yeşil otlar birbirinin aynı iki bina arasında uzanıyordu. Birileri çimenlere sarı renkli şablon kullanarak “Tulsa Üniversitesi” yazmıştı.

Bir grup üstü çıplak erkek alanın sonunda birbirlerine top fırlatıyor, bir kız grubu da birkaç metre ötede sohbet ediyordu. Alek durumu değerlendirerek en iyi yöntemin aralarına karışmak olduğuna karar verdi. Ter içindeki gömleğini çıkarıp omzuna attı ve planını irdelemeden dört kadının yanına koşar adım yaklaştı.

“Söylesenize, Eva nerede?” diye sordu.

Genç kızlar konuşmayı bırakıp büyük şemsiyelerinin gölgesinden ona baktı. Hepsi birbiriyle uyumlu, askısız mavi pamuk elbiseler giymişti, göğüs kısımlarına aynı üçgen, altın renkli iplikle işlenmişti. Kocaman koyu renkli güneş gözlükleri burunlarının ucunda duruyordu, saçları mükemmel bir biçimde atkuyruğu toplanmıştı, biri sarışın, biri kıvılcık, biri esmer, biri de kumraldı. Saç renklerinin dışında Alek onları birbirinden ayıramazdı. Alek üzerlerindeki harfleri tanımıştı, birden büyük bir güven hissetti. Kadınlar müttefik olmalıydı.

“Pardon?” Kaşlarını gözlüğünün üstüne kadar kaldıran kumral sormuştu.

“Şirinliklerinizle kaybedecek vaktim yok,” dedi Alek sabırsızca.

“Seni daha önce hiç kampusta görmedim,” dedi kıvılcık neşeyle. “Görsek kesin hatırlardık böyle,” sarışın gözlüğünü kaldırmış onun çıplak göğsünü inceliyordu, “inanılmaz bir vücudu. Buralarda pek fazla atlet yok.”

“Futbol programımız rezalet,” diye ekledi esmer. “Bunu bizden duymamış ol.”

“Ne atletinizle ne oyununuzla ilgileniyorum. Bu konu çok acil. Eva nerede?” Ağırılığını diğer bacağına verip onlara tepeden baktı.

Kızılın dudakları gülümsemeye kıvrıldı. “Komikmişsin.” “Ve iddialı,” diye ekledi kumral.

“Buradaki gençler spordan anlamıyor, ateş edemez, av-lanamaz, bir tek yasal partilerde içki içerler. Hiçbiri gerçek bir erkek değil. Ama senin öyle olduğundan eminim,” dedi esmer sırıtarak.

Kızın gözlerini örten koyu renk camlara baktı. “Bu konuşma bıkkınlık verdi. Biriniz bana cevap versin. Evayı tanıyor musunuz?”

“Ay baksanıza. Kızıyor bir de. Hatta yanakları bile kızardı.” “Alay edilmekten hoşlanmam. Kızarsam bu hiç hoşunuza gitmez,” diye gürlledi Alek.

“Hulk!” Kızıl bağırarak el çırpmaya başladı. “Bir tane daha yap. Bir tane daha yap. Bu oyunda çok iyiyimdir. Aslında oynarken içki içmem bile gerekmiyor ama arada içiyorum.” “Sen her şeyi içki içme oyununa çevirirsin zaten,” dedi kumral.

“Bu benim özel yeteneğim. Bu yüzden bütün erkekler beni partilerine davet ediyor.”

“Doğru, eminim bu yüzden seni çağırıyorlardır. Yaratıcılığın için.”

“Onlarla telefonda konuşmuyorum bile. Tek yapmaları gereken mesaj atmak ya da Facebook’tan mesaj göndermek.” “Sen kesinlikle bizim neslin sorunlarının yarısının vücut bulmuş halisin ve annemin evlenmemem için öne sürdüğü nedensin,” dedi sarışın yüzünü ekşiterek.

“Yeter!” diye bağırdı Alek. “Sizinle konuşmak adamı deli eder! Bu diyarın hâlâ hayatta kalabilmesi bir mucize! Birinin sizin cinsiyetinizde birine ömür boyu bağlanmak istemesini asla anlayamayacağım.”

Kumralın ağzı bir karış açık kaşırken diğerleri kahkahalara boğuldu.

“Tiyatro. Sen kesinlikle tiyatro okuyorsun, değil mi? Seni daha önce görmememize şaşırılmamalı. Kampusun o bölümüne pek geçmeyiz,” dedi esmer.

Sarışın omzunu silkti. “Bütün iyileri geyler kapıyor.” “Ama karakterini çok iyi özümsemişsin. İyiye adamışsın kendini,” dedi kızıl coşkuyla.

Uç çocuk top fırlatma oyununu bırakıp koşarak yanlarına geldi. Alek ile kızların arasında daire şeklinde durdular. İlk konuşan en irileri oldu. “Burada bir sorun mu var?”

“Bu serseri, kız arkadaşının yerini söylemiyoruz diye bize bağırdı,” dedi kumral.

“Bağırmış gibi hissetmedim ben. Daha çok tutkulu biriymiş gibi geldi,” dedi kızıl.

Alek'in öfkesi içinde köpürmeye başlarken ses tonunu kontrol etmeye çalışması bütün bedeninin gerilmesine neden oldu. "Eva nerede? Söylemenizi emrediyorum."

"Emretmek mi?" Arkada duran sakallı sormuştu. "Bu biraz ağır kaçmadı mı, dostum?"

"Başka emrin var mı, dostum?" Önde duran göğsünü şişirmişti.

"Jason, sakin ol," dedi esmer sakince. "Tiyatro dersi mi ne alıyormuş, rolüne hazırlanıyor herhalde."

"İster tiyatro zibidisi olsun ister olmasın, kimse benimle saygısızca konuşamaz," dedi Jason.

Alek'in sabrı kalmamıştı, öfkesini dizginlemeye çalıştı. "Bana ihtiyaç duyduğum bilgiyi vereceksiniz."

"Yoksa ne olur? Bana Shakespeare'in saçmalıklarından birini mi sahnelemeye başlarsın? Başka neyin var, seni sıçılmış orospu çocuğu." Jason sürekli oynattığı ayaklarının arasında yere tükürdü.

"Biri maçoşluk taslıyor," diye dalga geçti kumral.

"Sen karışma, April. Aslında bence eşyalarınızı toplayıp yurda dönseniz iyi olur. Yapacaklarımı hiçbirinizin görmesini istemem."

"Onları gönderme!" diye bağırdı Alek. "Bana Evayı nerede bulabileceğimi söylemeleri gerekiyor!"

"Ahbab, dua et de aradığın kişi hastanede olsun çünkü az sonra gideceğin yer orası."

Alek duraksadı, önünde durup göğüs kaslarını şişiren adama baktı. Alek bunu daha önce de görmüştü ve heyecanını saklamaya çalışsa da sırıltmasına engel olamadı. "Savaşa mı hazırlanıyorsun?"

"Savaş mı? Ondan daha kötü olacak. Senin canına okuyacağım."

Alek bu meydan okumayı kabul edip boşboğazlık eden ölümlüye saldırdı. Parmaklarını boğazına kenetleyip onu havaya kaldırdı. Gencin yüzü kıpkırmızı olup gözleri dışarı fırladı. Özür kelimeleri gevellerken ağzından tükürükler saçıldı. Alek onu salladıkça gencin bedeni gevşekçe sarkarken sırtıyordu. Kızlar çığlık atıp diğer iki erkeğin arkasına saklandı.

"Diyarınız anlamsız sohbetlerle dolu. Benim amacım sizinkinden çok daha yüce. Bana yanıt vereceksiniz, ben de yoluma gideceğim." Birden bırakınca Jason çimenlere yuvarlandı, öksürerek soluk almaya çalışıyordu. "Şimdi, Evayı nerede bulabilirim?"

"Hey, siz! Olduğunuz yerde kalın!" Siyah gömlekli iki adam golf arabasıyla çim alanda onlara doğru geliyordu.

"Kampus güvenliği," diye ciyakladı sarışın. "Bu iyi oldu, değil mi? Şimdi onu tutuklarlar falan."

"Hayır, bize uyarı verir, transkriptlerimizi dondururlar," dedi Jason çatlayan sesiyle. "Lanet olası kampus güvenliği, kiralık polisler. Koşun ama yurda doğru değil. Bir uyarı daha alırsak öğrenci

birliğimiz askıya alınır.”

Kızlar arkalarında iki erkekle koşmaya başladı.

“Şansın varmış, dostum. Daha yeni başlıyordum,” diye bağırdı Jason grubun peşinden giderken.

Golf arabası sarsılarak yaklaşırken Alek de ölümlülerin yaptığını yaptı. Peşindeki golf arabasının sesi duyulmaz olana kadar kampustaki binaların arasında daireler çizerek koştu. Bir yandan da, “Bu diyarı kurtarmaya değer mi acaba?” diye söyleniyordu.

ON DÖRT

Bili bodrum konusunda haklıydı. Onu evin altındaki beton hapisaneden kimse duyamazdı. Mavi kapıya olabildiğince yaklaştı. Kendisine saatler gibi gelen bir süre boyunca yardım istemek için bağıırken dar kelepçe bileğini kesti. Kimse gelmedi.

Eva artık yatakta yatıyordu. Bileği zonkluyordu. Tavana bakarken çevresindeki sessizlik nabız gibi atıyordu. Tavanda çatlaklar vardı, evin tepesine yıkılmasını diledi. Ölmek istemiyordu ama hayal gücü, bundan sonra çok daha kötüsünün olacağını söylüyordu.

Konuşarak buradan kurtulamazsın. O adam seni öldürür. Doğrulup oturdu ve dikkatini dağıtmak için odanın içine göz gezdirdi. Nasıl olacağını düşünme. Nasıl olacağını düşünme. Nasıl olacağını düşünme.

izlediği yüzlerce bölüm CSI dizisinde aynısını gördüğü metal masa odanın ortasından ona bakıyordu. Yanından üç set kayış cansızca sarkıyordu. “Düşünme. Seni o masaya yatırma şansı bulamadan sen buradan çıkacaksın. Bunun bir yolu olmalı.”

Yataktan yere atladı. “Bu kez olacak.” Zinciri yakalayıp çekti. “İşe yaramak zorunda.”

Zinciri duvardan çekmeye çalışmanın faydası yoktu. Sırtı ve kolları zorlanmaktan yanıyordu ve elleri su toplamaya başlamıştı.

“Neden ben?” Tahriş olmuş ellerini bol tişörtünün eteğine sardı. “Neden benim ailemi seçti? Biz kimseye bir şey yapmadık. Bunların hiçbir anlamı yok.” Ayaklarını altına alıp hafifçe ileri geri sallanmaya başladı.

“Eva!” Bili mavi kapının ardından boğuk gelen sesiyle şarkı söyler gibiydi. “Ben geldim!”

Yatağa tırmanıp kendini zihninin mutlu köşesine çekmeye çalıştı. Kilit yana kaydı ve kapının kolu döndü. Küçük ve hızlı soluklar alarak içeri girmesini bekledi. Kapı gıcırdadı ve adam içeri adım attı.

“Daha iyi misin?” Dudaklarından soru dökülmüştü ama gözleri ona cansız siyah misketler gibi bakıyordu. “Evet mi? Hayır mı?” Gıcırdayan mavi kapı arkasından kapandı.

Doğru yanıtın ne olduğunu bilemeyen Eva sessiz kaldı. “Neyse, annenle biraz zaman geçirdim.” Alnını ovuşturdu. “Polisler yeni gitti.”

Polisin olaya dahil olduğunu duymak Evanın kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. En azından artık kendisini arayan eğitimli insanlar olduğunu biliyordu.

“Aslında, orada olmalarına bile çok şaşırdım. Genelde kayıp vakalarında olayın üzerinden en az iki gün geçmeden müdahale etmezler. Üstelik kayıp mı oldun yoksa geceyi biriyle mi geçirdin, o bile belli değil.” Durakladı ve bakışlarını kıza dikti. “Sarışın arkadaşın da oradaydı. Adı neydi onun?”

Eva sessiz kalmayı sürdürürken titrememeye çalışıyordu. Bili ona öfkeyle bakıyordu. “Sana bir şey sordum, Eva. Sessizlik triplerini hiç sevmem. Adı neydi?”

“Bridget,” dedi Eva çabucak.

“Bridget.” Bili ismi ağzında yuvarladı. “O da oradaydı, senin o tür bir kız olmadığını konusunda ısrar edip durdu. Senin için çok endişelenmişler.” Dili ağzından uzanıp altduda-ğın yaladı. Islak ve gri görünüyordu. Sonra yeniden deliğine girdi. “Enfes.”

Bili ağır ağır yürüyüp yatakta yanına oturdu. Bacağını Evanın bacağına bastırınca Evanın dişleri ağzının içinde deli gibi takırdamaya başladı. “Onlara her şeyin yoluna gireceğini ve çok yakında bulunacağını söyledim, aslında bir bakıma doğru bile sayılır.”

Elini kızın bacağına koyup uyluğunda ileri geri hareket ettirdi. Evanın bütün kasları gerilmişti ve yaşlar gözüne batıyordu. Yumruklarının üzerindeki deri o kadar gergindi ki artık çizgileri görünmüyordu.

“Ama seni canlı bulacaklarını söylediklerinde hatalarını düzeltmekle uğraşmadım.” Eli kızın bacağının bedeniyle birleştiği çukur noktada durdu. “Neden olayın zevkini kaçırayım ki? Onların yıkılan umutları senin sonunun benim için daha tatminkâr olmasını sağlayacak.”

Elini kızın bacağından çekip saçlarında gezdirmeye başladı. “Ölümüne giden süreç çok tatmin edici. Bu kadar iyi gideceğini hiç düşünmemiştim. Özellikle de dün geceki rezaletten ve daha önce öfkeden kendimi kaybettiğim için.

Bunlar için üzgünüm, bu arada. Normalde böyle öfkeli biri değilimdir. Affedersin.”

Kolunu kızın omzuna atıp bedenini kendisinininkine yaslamaya zorladı. “Sana gerçekten üzgün olduğumu kanıtlamak için ailenin neler yaptığını itiraf etmeni istemeyeceğim. Bunun bazı insanlar için zor olduğunu biliyorum ve sana bunu yaşatmak istemiyorum, tamam mı?”

Adam kızın saçlarını kendi yüzüne sürerken Eva gözlerini mavi kapıya dikti. Adamın soluması derinleşmişti ve soluk verirken titriyordu. “Bu derinin altından patlayıp çıkacakmışım gibi hissediyorum.”

Adam yataktan kalkarken Eva geri çekildi. “Sen zeki bir kızsın, Eva. Herhalde şimdiye kadar buranın gerçekten benim evim olmadığını ve benim de gerçekten Bili olmadığını anlamışsındır. Kim olduğumu bilmek ister misin?”

“Evet,” diye fısıldadı.

“On yıl boyunca araştırma yaptım. Bili olmasa hâlâ arıyor olurum. Zavallı, sıradan William Morgan. Onu bir grup çocukla şehirde yürürken gördüm, her tarafı buram buram senin soyun kokuyordu. Dünyayı kurtarmak için bir yolculuğa çıkıyorsan biraz ıslanmayı da göze alacaksın, anlarsın ya.” Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Ondan sonrası çok zor olmadı, inşaat işindeydi, yardım önerdim, o sıkıcı kocaman gülümsemesiyle beni hemen kabul etti.

“Sonra bekledim. Onu daha yakından tanımalıydım. Hayatının ayrıntılarını herkesle paylaşmaya o kadar meraklıydı ki kendini üstün görerek anlattığı sıkıcı anılarını dinlemek zordu. Ama yanında oturup saatlerce Meksika seyahatini,

yeni sevgilisini, kızını, yenilediği evini ve saçma kariyerini anlatmasını dinlerdim. Ve bütün bu süre boyunca tek alabildiğim annenin o pis kokusu vardı. Senin ailenin yaptığı bu, Eva, onlar dokundukları her şeyi ve herkesi kirletir. Zavallı, aptal Bili. Bana ev adresini bile verip inşaatın nasıl ilerlediği hakkındaki gelişmeleri ona bildirmemi istedi. Her şeyi o kadar kolaylaştırdı ki. Ölümlüler genellikle öyle yapar zaten. Evine, Tulsa Oklahomaya dönmesi gereken gece eşyalarını arabasına yerleştirmesine ben yardım ettim. Benimle vedalaşırken sarıldı ve çok sıkı çalıştığım için bana teşekkür etti. Ben de ona kollarını bedeninden sökerek ve onu parçalara ayırarak teşekkür ettim. Sonra parçalarını yol boyunca teker teker arabadan attım.” Gülümsedi. “Şimdi bir daireyi tamamlamış oldum. Çok şairane oldu gerçekten. Seninkiyle o kadar çok ölümün intikamını almış olacağım ki. Başlayalım mı?”

“Sen kimsin?” diye sordu Eva.

Hüzünle gülümseyip başını salladı. “O kadar hikâye anlattım ama asıl konuyu atlamışım. Neyse. Zaten anlatsam da inanmazsın ama bence zorlarsam inanmanı sağlayabilirim.”

Cebinden küçük bir anahtar çıkardı ve Evanın önünde eğildi. Şişmiş bileklerine sarılmış metal kelepçe, adam kilidi açmak için uğraşırken gerildi. Eva zamanlamasını tam olarak ayarlayabilmek için sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Adamın kibirli tavırları mantığını bastırmıştı ve eve döndüğünde kapıyı bile kilitlememişti. Eva kapıya ulaşabilirse özgürlüğüne kavuşabilirdi.

Kelepçenin ağırlığı kalktı ve zincir şangırdarak yere düştü. Kız bacaklarını kendine çekip bütün şiddetiyle tekme attı. Ayağının bütün gücü adamın elmacıkkemiğinde patladı, yüzünün yanından geçip sağ omzuna indi. Adam bağırarak sırtüstü düştü. Eva yataktan fırlayıp koştu. Parmakları tam kapının kolunu kavrayacakken Bili kendini onun üstüne attı. Kollarını kızın bacaklarına dolayıp onu yere yıktı. Eva beton zemine sertçe çarparak sekti.

“Saygı nerede kaldı, Eva?” Kızı kollarından yakalayarak yere mıhlayıp üzerine tırmandı. Eva kalçalarını kaldırıp ona vahşi tekmeler savurdu. Adam başını kaldırıp ona baktı. Yanağından koparak sarkan deri parçasının altından sarımsı bir sıvı damlıyordu.

“Bak ne yaptın!” Bağıırken deri parçası yerinden oynadı. Eva boştaki eliyle uzanıp deriyi yüzünden sıyırdı. Deri kolayca kopup elinde çiğ tavuk derisi gibi sallandı.

Adam kızın diğer elini bırakıp acıyla geri çekildi. Yüzünün derişiz açık kısmından mürekkebimsi bir sıvı fişkırıyordu. Eva onu itip bacaklarını onun ağırlığından kurtarmaya çalıştı. Bir yandan mücadele

ederken bir yandan da çığlık atıyordu.

“İstediğin bu mu?” Sesi artık Bill’inki gibi değildi. Bir hayvanın vahşi homurtusu gibiydi. Parmaklarını kalan derinin altına sokup çekti. Yüzündeki deriyi yırtarken bedeni Şiddetle titriyordu. Yeni doğan başından sümüksü bir salgı süzülürken Őapırdayıp ıtırdıyordu.

“İstediğin bu mu? Beni mi görmek istiyorsun? Artık bana inandın mı?”

Eva dehşete kapılıp kurtulmak için debelenmeye başladı.

Adamın yeni derisi kaygan ve kömür karasıydı, dudakları et kurtçuğu rengiydi. Üzerindeki deriyi çıkarıp atınca deri ıslak bir Őapırtıyla yere düştü.

“Ben buyum işte! Artık benden korkuyor musun?” Boştaki elini yanağına bastırırken sıcak, kokuşmuş salyası Evanın yüzüne akıyordu.

Kızın başına korkunç bir ağrı saplandı ve ışık patlamaları gözünü kararttı.

James'in masasına fotoğraflar saçılmıştı. Bridget sözünü tutmuş, onlarla konuştuğundan hemen sonra e-posta göndermişti. En iyi fotoğraf, yani şimdi bakmakta olduğu, haberlere, sosyal medyaya gönderilmiş ve üniversite kampusunda dağıtılmak üzere kâğıda basılarak verilmişti. Evanın sıcak gülümsemesi sayfadan taşıp doğruca onlara yansıyordu.

“Spencer Burke pislik herifin teki ama Evanın kaybolmasıyla bir ilgisi yok.” Schilling onu yerinden sıçrattı. James fotoğrafları toplayıp hepsini masadaki bir dosyanın altına soktu. “Roberts ve Sanchez onu Ambassador'da takılırken bulmuş. Kızı odasına çıkardığını kabul ediyor ama adamın binadan hiç ayrılmadığını söyleyen tanıklar var.” Schilling sandalyesini çekip homurdanarak oturdu.

“Anlattıklarına bakılırsa kızın, bir arkadaşının evinde saklanıyor olması beni şaşırtmaz. Bunu daha önce defalarca gördüm. Adam korkunç bir şey yapar, kız da bundan kendi suçuymuş gibi utanır. Daha ne olduğunu anlayamadan kimsenin aklına gelmeyecek bir yere gidip saklanır. Öyle olmaması gerekiyor ama bazen oluyor işte.”

“Sen hâlâ kızın kaçırıldığına ikna olmadın, değil mi?”

“Ne o olasılığı ne de diğerini kanıtlayabiliyoruz. Ve bildiğim kadarıyla annene saklandığın yeri söylememek, insan avına başlamayı gerektirmiyor.”

James yanıt verme fırsatı bulamadan Memur Winslow masalarına geldi. “Dedektif, sizin için bazı ekran görüntülerim var.” Kolunun altındaki dosyayı çıkarıp havada salladı. “Kaçırılan kızın görüntüsü.”

“Kaçmamış mı yani?” diye sordu Schilling.

James midesinin kasıldığını hissetti. Davayı Eva kaçırılmış gibi araştırıyordu ama içinden Schilling'in haklı olmasını diliyordu.

“Kaçmanın tanımını değiştirdiyse, hayır,” dedi Winslow alay eder gibi.

“Peki, ver de bir bakalım.” Schilling dosyayı aldı. “Görüntüyü yakalayan kamera adamın yüzünü almamış.” James kaşlarını çattı. “Maske mi takıyormuş?”

“Hayır, adamın yüzü eksik.”

James boş boş Winslow'a baktı.

“Çekimlere bakmanız gerekecek. Şimdiye kadar posta kutunuza inmiş olmalı.”

Schilling bilgisayarına dönüp birkaç kere faresini tıklattı. “Gelmiş, burada,” dedi.

James ile Winslow, Schillingin yanına geçtiler.

Video oynamaya başlayınca Evanın arabasının siyah-beyaz görüntüsü ekrana geldi.

“1532 Güney Cheyenne’in güneybatı köşesindeki kamera. O binada genelde mala zarar verme suçları oluyordu. Hafta sonu çalışan güvenlik görevlisi bu sabah kayıtları gözden geçirmeye gitmiş ve bunu bulmuş,” diye bilgi verdi Winslow.

Video oynamaya devam etti ve James, kot pantolon ile kapüşonlu svetsört giymiş bir adamın güvenlik kamerasının açısına girişini izledi. Kapüşon yüzünü gizliyordu, sakince arabaya yürüyüp sürücü kapısını açtı. Bir süre ön tarafta arandıktan sonra arka koltuğa geçti.

“İleri al,” diye talimat verdi Winslow.

Schilling elini farenin üzerine koydu. “Ne kadar?”

“Bir saat kadar.”

“Adam bir saat arabada onu mu beklemiş?” diye sordu Schilling inanamayarak. Tıklayıp videoyu ilerletti.

“Görüntüye bakılırsa kapıları kilitlemediğini söyleyebiliriz,” diye açıkladı Winslow. “Etrafta ne geçen araba ne de yürüyen birileri var, sokak bomboş. Arka koltukta eğilip oturmuş, bekliyor.”

Eva kadraja girene kadar saniyeler geçti.

“Neden koşuyor?” diye sordu Schilling.

“Tahminime göre bir şey onu korkutmuş. Güvenlik görevlisi oranın çok karanlık olduğunu ve geceleri sokağın تنها olduğunu, bunun da serserileri o bölgeye çektiğini belirtti.”

Eva çabucak kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturdu.

James kötü bir korku filmi izliyormuş gibiydi. Ekranı bağırıp kıza arabaya binmemesini söylememek için kendini zor tutuyordu.

Gölge halindeki şekil arkada doğruldu ve sürücü koltuğundaki Eva bağırmaya başladı. Ekrandaki saat, arabanın kapısı ardına kadar açıldığında aradan beş dakika on iki saniye geçtiğini gösteriyordu. Eva arabadan yuvarlanıp şiddetle yere çarptı. Ayağa kalkmaya çalıştı ve koşarak sokağın karşısına geçti. Tam kaldırırma gelip kameranın açısından çıkacaktı ki tökezleyerek düştü. Saldırgan sakince arabanın kapısını açıp ayaklarını yere basınca James endişeyle kasıldı.

“Yakalanmaktan korkmuyor olmalı. Rahat rahat oyalanıyor ve kapüşonu dışında yüzünü saklamaya gerek bile görmemiş,” dedi Schilling.

“Buna gerek kalmamış zaten. Yüzü hiç görünmüyor.” Schilling ve James inanamayarak Winslow’a baktı. “Bana inanmıyor musunuz? izleyin o zaman.”

Evanın elleri asfaltta deli gibi hareket ediyor, kendini santim santim ileri çekmeye çalışıyordu. Adam arkasından gelince Eva hareketsiz kaldı, sonra yüzünü adama döndü. Schilling görüntüyü duraklattı.

“Bu ne be!” Klavyeyi inceledi. “Bu şeyin yaklaştırma düğmesi yok mu? Yüzünü göremiyorum. Çok bulanık.”

“Bundan daha net olmuyor,” diye belirtti Winslow. “Ama bu çok mantıksız,” dedi James.

“Bana mı söylüyorsunuz! Yüz hatları hep böyle dalgalanıyor.” Schilling videoyu yeniden oynatmadan önce teknolojiye bir süre atıp tuttu.

Bulanık adam kızın yanına çömelip ellerini bacaklarında gezdirdi. Kız onu tekmeleyip yüzünü tırmaladı. Evanın sokaktaki yalnız ve çaresiz halini görmek James’i çileden çıkarmıştı. Birkaç dakika geçtikten sonra adam elini uzatıp kızı çekerek ayağa kaldırdı. Tek eliyle kızın ağırlığını dengeleyip öne eğilerek diğeriyle bacaklarını kavradı. Kızı kucağında ön koltuğa kadar taşıdı. Onu nazikçe ön koltuğa yerleştirdi. Bir süre içeri eğildikten sonra kapıyı kapattı. Bulanık adam sonra rahatça sürücü tarafına yürüyerek kapıyı açtı ve arabaya bindi.

Winslow sessizliği böldü. “Arabada bir şeyler oluyor çünkü yedi dakika boyunca orada kalıyorlar ama bu açıdan anlaşılıyor. Hepsi bu kadar, millet.” Dosyayı James’e uzattı.

“En azından artık kaçırıldığından eminiz,” diye söze girdi Schilling.

“Evet, ama hem ses yok hem de adamın yüzünü göremedik,” diye belirtti James.

“Teknik ekip onu her türlü alengirli filtreden geçirdi. Ama olmadı. Üzgünüm, Şef.” Winslow omzunu silkip gitmeye hazırlandı. “Ah.” Parmaklarını şıklatıp yeniden dedektiflerin yanına döndü. “Az daha unuttuyordum. Arabayı Tulsa Üniversitesi Gösteri Sanatları Merkezi nin otoparkında buldular. Otoparkı gören kamera yok ne yazık ki. Kampusta bir şey gören birileri varsa bize ulaşması gerektiğine dair haber yaydık.”

Schilling, “Gelecek sefer biraz da iyi haberler getir,” diye homurdandı.

Dosyada videodan alınmış birkaç fotoğraf vardı. James birkaçına bakıp Schillinge uzattı.

“Herhalde bir çeşit maske takmış ya da bir şey kameranın kaydını bozmuş,” dedi James. “Yoksa neden kayıttaki her şey netken bir tek adamın yüzü bulanık olsun?”

“Çaylak hatası, madde on. Detaylara takılıp kalmak. Yüzünü görmemiz gerekmiyor.”

“Sence bu önemli değil mi yani?” dedi James masasına geçerken.

“Adam kızın arabasına binip bir saat bekliyor. Arka koltukta tam bir saat. Kızın otele gittiğini bilse bile çıkacağından emin olamazdı, tabii...” Schilling devamını James m getirmesi için bekledi.

James de öyle yaptı. “Tabii kızı tanımıyorsa.”

ON ALTI

Alek’in göğsünde yanan yaşam ateşi kâhini arıyordu. İçinde doğüstü kıvılcımlar kaynaşıyor, onu

arayışını sürdürmeye zorluyordu. Gömleğini silkeleyip kaba kumaşı başından geçirdi. Üzerindeki tozları süpürüp omzunun üstünden, yaklaşan ayak seslerinin geldiği yere baktı.

“Hey, bekleşene! Seninle bir saniye konuşmam lazım.” Terden sıırılsıklam olmuş lacivert üniformalı memur elini sallıyordu.

Alek içini çekip döndü. İş oraya gelirse bu adamı kolaylıkla yere indirebilirdi ama kavga dikkat çekiyordu. “Talebin nedir?” “Hey, sakın ol. Talsa Polisi. Birkaç soru sormak istiyorum sadece,” dedi.

“Özürler, seni kampus polisi sandım.”

“Hayır, gerçek rozetim var benim.” Polis sıırıtarak altın yıldızını işaret etti. “Birkaç memurla birlikte kampusu tetkik ediyoruz. Eva Kostas adında genç bir kadın kayıp. Arabasını şuradaki otoparkta bulduk.” Arkasındaki büyük otoparkı gösterdi. “Dün gece dışarıda miydin diye soracaktım. Belki yardımcı olacak bir şey görmüşsündür. Belki gördüğünde sana bir şey ifade etmemiştir ama her ayrıntı bizim için önemli olabilir.”

“Adı Eva mı demiştin?” diye sordu emin olmak için, alnında gerginlikten ter damlacıkları belirmişti.

“Evet, Eva Kostas. Onu tanıyor musun?”

“Hayır, ben şey, onun veya herhangi birinin kaybolmasına üzüldüm sadece,” diye yanıtladı Alek. “Ne kadar zamandır kayıp?”

“Dün gece, saat ikiden beri. Yani... “ Gözlerini kısarak saatine baktı. “On saat kadar olmuş. Bu da fotoğrafı.” Aleke terli elinde tuttuğu kâğıtlardan birini uzattı. “Onu görürsen ya da bu konuda bir şey duyarsan en altta ihbar hattının numarası var. Bu kaybolan ilk öğrenci değil, bu yüzden arkadaşlarına gece dışarı çıktıklarında gözlerini açık tutmalarını söyle. Aynı şey senin için de geçerli, etrafta dolaşanın ne tür bir sapık olduğunu bilmiyoruz. Her fırsatta etrafına yay, olur mu?” Bunu başka bir yayaya elini sallayıp koşarak uzaklaşmadan önce söylemişti.

Alek buruşuk beyaz kâğıda baktı. Üzerine basılmış renkli fotoğraf, tepedeki kasvetli KAYIP ARANIYOR yazısına hiç uymuyor, kalın siyah harfler alttaki genç ve güzel kadının canlı fotoğrafını bozuyordu. İki eli beyaz elbisesinin belinde poz vermişti. Elbisenin kumaşı kâğıdın renginden daha parlak görünüyordu. Kızın yanık tenini vurgulamış, kıvrımlı hatlarını belirginleştirmişti. Koyu kahverengi gözleri Aleke parlayarak bakıyor, kocaman gülümsemesini aydınlatıyordu. Saçları gözlerinin rengiyle uyumluydu ve iri dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

“Kâhin,” diye fısıldadı içindeki ateşin bu sözcükle nabız gibi attığını hissederek. Kâğıdı katlayıp arka cebine koydu. “Daha hızlı yolculuk etmenin bir yolunu bulmalıyım.”

Alek koşar adım, en yakındaki binanın önüne dizilmiş muz sarısı mopedlerin yanına gitti. Üzerlerinde Tulsa Üniversitesi logosu vardı ve altında da kalın harflerle “Malıdır” damgası vardı. Binanın tuğlalarına çerçevesi bir not asılıydı: Üniversite mopedleri, anahtar ve kasklarınızla birlikte Etkinlik Ofisine öğrenci kimliği gösterilerek teslim edilmelidir. Aksi takdirde para cezası ve not

dökümlerinde durdurma uygulanır. Bu bölge kapalı devre kamera sistemi ile izlenmektedir.

“Gömleğini giymen kötü olmuş.” Kızıl, yanında mopedini yürüterek arkasından yaklaşmış, ona sırtıyordu.

“Korkuttun beni.”

“Özür dilerim.” Özenle manikür yapılmış elini uzattı. “Daha önce kendimi tanıtmamıştım galiba. Ben Bethany.” Alek önce eline, sonra yüzüne baktı. “Yeniden merhaba, Bethany.”

“Neden elimi sıkmak istemediğini anlıyorum.” Şuh bir gülümsemeye, vücudunu ikiye bölen omuz çantasının askısını düzeltti. “Aslında Jason arkadaşım sayılmaz ve bence yaptığın şey aşırı havalıydı.”

“Seni korkutmadım mı?”

“Ah, yok, korkuttun. Ama yaptığını yapamayacak milyonlarca insan vardır. Hak etmişti zaten. Bok herifin tekidir. Bana bir iyilik yapmanı rica edebilir miyim? Etkinlik Büro-su’na başvurmamı söyleyen bir mesaj aldım,” diye açıkladı. “Bu hafta sonu tatildeyiz. Geç kalan mopedler için öğrencileri gözetlemekten daha önemli işleri olmasını beklersin.”

“Benden istediğin iyiliğin ne olduğunu hemen söyler misin?”

“Ah, pardon. Birini aradığını unutmuşum. Ben içerideyken mopedime göz kulak olmanı istiyorum sadece. Onu burada bırakmak istemiyorum. Kampus polisi göz açtırmıyor. Onu görürlerse teslim etmekte geç kaldığımı anlarlar ve ona el koyarlar, benim de arabam yok. Bir dakika sürer, en fazla iki. Zamanın var mı?”

Alek başını sallayıp mopedi tutma yerlerinden yakaladı. “Harika.” Bethany ellerini çırptı. “Anahtar üzerinde, kampus polisi gelirse üstüne otur ve şeninmiş gibi davran. O zaman seni rahat bırakırlar.”

Kızıl atkuyruğu gözden kaybolur kaybolmaz Alek ön sepetten kızın su şişesini ve defterini alıp kaldırımına bıraktı. Bacağını mopedin üstünden atıp yumuşak oturma yerine yerleşti. Anahtar zaten kontakta idi, zincirini kenara atıp kullanma talimatını okudu. *ÇALIŞTIRMAK için anahtarı çevirin.* Anahtarı BAŞLAT yazan etikete doğru çevirdi. *YEŞİL BAŞLATMA düğmesine basmadan önce KIRMIZI fren kollarının basılı olduğundan emin olun. Hızlanmak için direksiyon tutma yerlerini çevirin. Yayalara her zaman dikkat edin.* “Oldukça basitmiş.” Talimatları uyguladı ve moped çalışmaya başladı. Alek kolları kavrayıp kendine doğru çevirdi. Moped kendisine tıpatıp benzeyen araç sırasına doğru ileri atıldı. Alek ayağını yere koyarak geri geri kaldırımından inip yola çıktı. “Bir daha deneyelim.” Kolları yavaşça döndürdü. Motorun vınlaması arttı ve moped yavaşça ileri hareket etti. Alek rahatlayıp kollara asıldı. Gerginlikten gövdesi nabız gibi atıyordu, motorun onu kampustan dışarı çıkarmasına izin verdi.

Schilling masasında kamburunu çıkararak oturmuş fotoğrafları ve tanık ifadelerini incelerken çörek yiyordu.

“Sonunda bir şey bulduk.” James Schillinge bir fotoğraf uzatıp masasının kâğıt yığınlarıyla kaplı

olmayan tek köşesine oturdu. “Fotoğrafi iki kat büyütme zorunda kaldılar, bu yüzden kalitesi kötü ama onu yakaladık.”

Düşük çözünürlükteki fotoğrafta siyah Ford, benekli bir kayaya benziyordu. “Bu onun arabası mı?” diye sordu Schilling ağzının kenarındaki krem peynir izlerini silerek.

“Teknikçi çocuklar bunu birkaç öğrencinin çektiği rol yapma oyunu videosundan aldı. Arka planda şüphemiz araba değiştiriyor.”

“Rol yapma oyunu videosu mu? O neymiş öyle?” Schilling kaşlarını kaldırıncaya yaşlanan yüzündeki çizgiler belirginleşmişti.

“Canlı rol yapma oyunu, insanlar kostüm giyip video oyunlarındaki veya kitaplardaki karakterler gibi davranıyor,” diye açıkladı James. “Bu videoyu çeken öğrencilerin yüzlerinde boyayla yapılmış hilaller varmış ve kampusta vampir gibi dolaşıyorlarmış.”

“Tuhaf,” diye mırıldandı. “Bundan plakayı çıkarıp adres bulmaya çalışmışlar mı?”

“Resim kalitesi bir şey anlaşılamayacak kadar kötü ama araba için tam kapsamlı arama emri çıkardık, üniformalı memurlar da bölgeyi tarıyor.”

“Evanın arabasında bir şey bulabildiler mi?”

James başını salladı. “Haber verecekler ama tamamen temizlenmiş olduğunu söylediler.”

Schilling dalgınca tükenmez kalemını açıp kapadı. “İki kurbanı birbirine bağlayan bir şey olmalı.”

“Aynı okula gitmeleri dışında aralarında hiçbir bağ bulamadık. Ne sınıfları, ne arkadaşları, ne de hobileri ortak. Vücut yapıları ve ırkları bile aynı değil. Aradığı şeyin mantığını bir tek o biliyor,” dedi.

“Kahretsin.” Schilling gözlerini ovuşturdu. “Gözden kaçırdığımız bir şey var ve zaman daralıyor. Son kurbanını kaçırmaması ile öldürmesi arasında kırk sekiz saatten az vardı. Evayı yarın gün doğmadan bulamazsak gün batarken cesedini bulacağız demektir.”

ON YEDİ

Çok sert vurdu. Evanın yüzünün yan tarafı acıyla ısınıp nabız gibi attı. Parlak floresan ışığı gözlerinin içinde parlıyor, sulanmalarına sebep oluyordu. Gözlerini kısıp elleriyle ovuşturmak istedi ama elleri yan tarafına sabitlenmişti. Yaratığın gölgesi Evanın görüş açısında tehditkâr bir tavırla asılı duruyordu.

“İyi. Uyanmışsın.” Konuşurken boğazından cızırtılı bir homurtu, hırıltı halinde çıkıyordu.

Eva ellerini ve bacaklarını bağlayan şeylerden kurtulmak için çırpındı. Her hareketinde bantlar el ve ayak bileklerinde ete daha fazla gömülüyordu. Kanı sıcak, ıslak damlalar halinde beton zemine süzülüyordu. Alnındaki kayış, kaşlarının üstünden deriye saplanmıştı ve adam yaklaşırken yüzünü

çevirmesini engelliyordu.

“Uz... üzgünüm. Bir daha yapmam. Bırak gideyim,” diye yalvardı.

“Bunun için artık çok geç. İkimiz de biliyoruz herhalde.”

Eva gözlerini sıkıca yumdu. Yaratık derisini parçalayıp çıkarmış, gerçek canavar yüzünü ortaya sermişti. Eva nasıl bir yaratık olduğunu görmek istemiyordu ama söylediklerine inanmaya başlamıştı; Bili gitmiş, yerini bambaşka bir şey almıştı. Göğsü sessiz hıçkırıklarla kalkıp inerken kasları dehşet dolu bir beklentiyle kasılmıştı.

“Sakinleş.” Sözcük ağzından tıslama şeklinde çıktı. *Ss-sakinleşşşş.*

Ayaklı tepsiyi kızın yanına yanaştırırken aşınmış tekerleklerin gıcirtısı yaklaştı. Oturunca leş kokusu kızın etrafını sardı. “Artık sana nazik davranmama gerek kalmadı. Çok rahatladım. Gerçek adımları öğrenmek ister misin?” Tepsideki-leri karıştırırken metal aletler birbirine çarparak şangırdadı.

Eva gözlerini kapalı tutup yanıt vermedi.

“Alastor.” Bir şişenin kapağı açıldı ve bir sıvı lıkırdadı. “Benden bahsedildiğini duymuş muydun? Yayan sana Büyük İntikamcının hikâyelerini anlatmış mıydı?” Kalın bir kâğıdı kesen makasın sesi duyuldu.

Alastor. Bu sözcük belli belirsiz bir anıyı tetikledi. Küçükken büyükannesinin söylediği bir şeyi anımsattı. Yayasıyla yaşadığı anları belleğinden geçirirken kendi küçüklüğü gözünde netlik kazandı.

“Yaya, dolabımın ışığını açık bırak. Kapalı olunca uyuyamıyorum”

“Neden? Büyük kız artık sen. Dolapta hiçbir şey yok seni zarar veren.”

“Peki ya Alastor? Işıklar sönerse o beni uyurken yakalar ve üzerime işaretini koyar.”

“Alastor kötü, hain şeytan ama seni yakalamaz. Nereden duydun sen bu?”

“Senin kitaplarından birinde okudum. Deri değiştirebiliyormuş ve istediği biri gibi görünebiliyormuş. Neye benzediğini bilmezsen buraya gelmeyeceğini nasıl bilebilirsin?”

“Uzakta hapis o ve korkunç suç gelince gelir ancak.”

“Peki ya. oradan çıkarsa?”

“Hayır.”

“Ama ben hâlâ korkuyorum, yaya.”

Yaya yatağın kenarına oturup Evanın alnını okşamıştı. “*Büyük sihir senin içinde. Kimse çalmasın senin güç. O güç seni eşsiz yapar. Şimdi sen uyu.*”

Evanın gözleri hemen açıldı. “Ama sen öcüydün. Bana okuduğu ve söylediği her şeyi beni terbiye etmek için onun uydurduğunu sanıyordum.”

Alastor sessizce sırıttı. Sesi ıslak ve kulak tırmalayıcıydı. “Uydurmuyordu. Ben fazlasıyla gerçeğim.”

“Korkmamamı söylemişti. Uzaklarda sonsuza kadar kilitli tutuluyormuşsun.”

“Öğrenecek çok şeyin var. Ama her şeyi keşfedecek kadar uzun yaşayamayacaksın.”

Kolundaki soğuk sıvıyı hissetti. Yaratık onu koluna yayıp sert bir kâğıt havluyla sildi.

Korkunç suç. “Ailemin bir cinayetten sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun? Bu... buna imkân yok.”

“*Bir cinayet değil. Senin ailen yüzyıllardır cinayet işliyor.*” Kâğıdı kızın koluna koyup sertçe bastırarak düzeltti. “Onlar bu diyarın dengesini sağlayan güçlü varlıkları ortadan kaldırmaya çalışıyor. *Bizi Ölüler Diyarı* ndaki kokuşmuş bir deliğe sürüyorlar. Bize kötü diyorlar. Oysa biz Kâhin’den önce serbestçe geziyorduk. Kâhin *PythiaT* Kâğıdı kaldırırken boğazından bir homurtu koşturdu. “Yüzlerce yıl geçti ama kanı hâlâ soyundan gelenlerde leş gibi kokuyor. O pis koku o kadar güçlü ki etrafındakilere de bulaşıyor. Koku annende iyi ama sende...” Kıza doğru eğilip görüş alanına girdi. Eva yaratığın derin bir horultuyla soluk alırken genişleyen burun deliklerini görünce çılgınlığını güçlülükle bastırdı. “Sende neredeyse saf halde.” Arkasına yaslanınca tabure ağırlığının altında gıcırdadı. “Sende de görme yeteneği var, Kâhin’deki gibi. Ama sen onu kullanamayacak kadar aptalsın.”

Yerden hafif bir tık sesi geldi ve ardından arı vızıltısı gibi bir gürültü başladı.

“Bu... bu nedir? Bana ne yapıyorsun?” Sesi kısık ve güçsüzdü. “İzimi bırakıyorum.” Vızıldayan aleti kızın koluna değdirdi. Sanki derisini cam kırıkları kazıyordu.

Evanın çenesi titredi ve gözyaşlarını tutmak için soluk aldı. “Dövme yapmayı Meksika mafyasının bir üyesinden öğrendim. O kadar çok masum öldürmüştü ki ben de onun ailesini katlettim. Ama arkamda canlı birini bıraksaydım eminim eski metoduma kıyasla dövmenin çok büyük bir gelişme olduğunu söylerdi.” Kâğıt havluyla kızın kolunu hafifçe bastırarak sildi. “Bu kadar detaylı bir çizimi bıçakla kazıyarak yapmak etrafı çok batırıyordu. Üstelik kendilerinden geçmelerine neden olacak kadar kan kaybederken çılgınlıkları dikkat dağıtıyordu.” Kızın gözlerinden süzülen yaşlar, gözpınarlarından şakağına akıyor, saç çizgisinde kayboluyordu.

Alastor dövme iğnelerini derisinden çıkarınca vızılama sona erdi. “Şimdi ağlama, Eva. O gözyaşlarını benim için sakla. Bitmesine az kaldı. Sonra istediğin kadar ağlarsın. Söz veriyorum.” Adam ona eğilip gözyaşlarının izini diliyle takip etti. Kız ılık yapışkanlığa karşı gözlerini kısıtı. “Seni hayatın için mücadele ederken görmek için sabırsızlanıyorum.” Ağzının pis kokusu uzaklaştıktan sonra bile orada asılı kaldı.

Dövme tabancasının titreşen vınlaması yeniden başladı. Tendonlarına yaptığı baskı ellerini yumruk yapmasına neden oluyordu. Kolu dağlanmış gibi hissediyordu.

Eva floresan lambaya baktı. *Kimse gelmiyor, Eva. Seni zamanında kurtaramayacaklar, içini dolduran korkuyla kalp atışları hızlandı. Burada ölüp gideceksin.* Artık bundan şüphesi yoktu. *Bodrumda bir canavarla.* Kalp atışları daha da hızlandı ve sık nefesler almaya başladı. Göğsü sıkıştı, umutsuzca sık sık soluk alarak orada öylece yattı.

“İşte bunu görmek istiyordum. Panik. Üstelik zamanlaman daha mükemmel olamazdı. Şimdi bitti” Tepsiye ağır bir şey çarptı. “Görecek kadar yaşayamayacak olman kötü.” Yaratık gürültüyle içini çekti. “Kendini hiç o duyguyu saklayıp sonra tekrar tekrar yaşamak isteyeceğin kadar harika hissettiğin oldu mu? İşte ben şimdi o anları yaşıyorum. Neyse ki hatıra olarak annen var.”

Yaratık başını kızın göğsüne, kalbinin üzerine yasladı ve eliyle yeni dövmeyle takip etti. Acı kızı sardı ve çenesinin altında duran o kel, yumrulu kafadan uzaklaşabilmek için belini gerip ondan kurtulmaya çalıştı.

“Bana keyif veriyor ve beni tahrik ediyor. Umarım Lori biraz eğlenmeye hazır olur.”

Evanın hıçkırıkları boğazında düğümlenince balgamlı bir öksürük gibi çıktı.

“Haklısın. Herhalde buna pek hevesli olmayacaktır.” Yaratık başını kaldırıp çenesini kızın göğüs kafesine bastırdı. “Ama anneni becermekten daha eğlenceli.”

Ağzından çıkan her hece çenesinden kızın göğsüne doğru titreşiyordu. Eva dizlerini büküp bağlara direndi.

“Bunun işe yaramayacağını anladık sanıyorum. Hiçbir şey işe yaramaz. Diğer kızda da yaramadı, sende de yaramayacak. O provaydı zaten. Diğerlerinin tümü provaydı. Asıl olay

sensin.” Kızın soluk borusunu başparmağı ile işaretparmağı arasında tutarak takip etti. “O kadar güzel olacak ki.”

Yaratık ağzını açıp kendi sol elini ısırırdı. Başını sağa sola sallayıp elinin derisini yırttı. Sıcak sıvı kesikten damlıyor, Evanın tişörtünü ıslatıyordu. Ağzından gevşek bir deri parçası sarkmaya başlayınca tükürerek fırlattı. Keskin dişleri deriyi her parmağının ucundan ayrı ayrı çekti. Havası sönen deri, gerçek eli kılıfından çıkarken boş torbalar gibi sarkıyordu. Etten yapılmış eldiveni omzunun üstünden arkasına fırlatıp ortaya çıkan yeni parmaklarını gerdi. Fazla büyük yumruları olan eklemler onları kullandıkça fırladı ve eli önceki elinin iki katı oldu.

“Biliyorum. Derinin altındaki ben daha büyük. Artık senin debelenmeni hissedebileceğim. Hayatta kalmak için savaşırken kaslarının gerilmesini hissedeceğim.” Kaygan ıslak parmakları kızın boynuna dolandı.

Kız eklemlerini ve başını tutan bantların altında büzdü. “Hayır! Lütfen yapma! Ne istersen yaparım. Lütfen, bırak gideyim,” diye yakardı.

“Çok iyi, Eva!” diye bağırdı kızın çığlıklarını bastırarak. “Bağır benim için!”

Dehşetin arasında büyükannesinin sözleri içinde yankılandı. “*Büyük sihir senin içinde. Kimse*

çalması senin güç. O güç seni eşsiz yapar. Şimdi sen uyu.”

Gözlerini kapadı ve sözcüklerin onu sarmasına izin verdi. *Kimsenin gücünü çalmasına izin verme.* içgüdülerine direnerek çılgınlıklarını bastırdı. Alastor boğazını sıkarken Eva gözlerini açtı. Gözyaşları durmaksızın yüzünü ıslatırken sessizce annesinin yanında olmasını diledi.

“Haydi, Eva!” Gözleri kızın yüzünde geziniyordu. “Hayatta kalmak için savaş!”

Kız yaratığın, son anlarını çaresizlik ve dehşete dönüştürmesini reddetti. Gözünün önünde siyah benekler uçuşurken ciğerlerine girmek için çabalayan oksijen kulaklarında ılık çaldı. Boğazındaki tüketici baskıya teslim olurken ebedi uykuya hazırlandı.

Kimsenin gücünü çalmasına izin verme.

Alastor homurdanarak boğazını daha çok sıktı. Sessiz odayı kemik kırılmasının keskin sesi doldururken Evanın bedeni gevşedi.

ON SEKİZ

Alek kampustan ayrıldığından beri tılsımını elinden bırakmamıştı. Onu yol gösteren bir sinyal olarak kullanıyor, bütün düşüncelerini ve enerjisini ona odaklayarak kendisini Evaya götürmesini bekliyordu. Kaburgalarının altında yanan bir açlık vardı, çılgın rehberliğini izlerken onu çağırıyordu. Onun çekimine teslim olup yaklaştığı mahalleye götürmesine izin verdi.

Sokak boyunca sıralanmış, önlerinde birbiriyle uyumlu posta kutuları olan evlerden oluşan tablo gibi bir manzara vardı. Her ev diğerinin kopyası gibiydi, içindeki dünyadışı güç onu zorluyor ve yakınlarda bir garaj yoluna doğru nabız gibi atarak yönlendiriyordu. Mopedi ayaklığına yaslayarak bıraktı ve batan güneşin altında gözlerini kıstı.

Posta kutusunun kapağı açıktı ve dergilerle o kadar dolmuştu ki kutudan taşanlar kurumuş çimenlerin üzerine saçılmıştı. Kurumuş gül çalıları yaya yolunun kenarına sıralanmıştı, dikenli ve susuz kalmış fidanları verandaya kadar takip etti. Her adımda ciğerlerinin altında sızlayan güç yoğunlaşıyordu. Açık avcunu kapıya bastırınca göğsü titredi. Parmaklarının ucundan kehribar rengi bir duman çıkıyordu.

“Eva.”

Diğer elini kapıya götürüp şiddetle itti. Kapı fırlayıp gitti ve mermer zemine çarparak parçalandı. Alek girişe adım atınca ahşap zemin, ayaklarının altında çıtırdadı. Çürümüş yiyeceklerin keskin kokusu havayı ağırlaştırmıştı.

“Eva!” diye bağırdı odadan odaya ok gibi ilerlerken.

Çalışma odasına girince göğsünü şiddetli bir acı yırttı. “Eva!” diye kükredi. Boş kitap raflarını duvardan söktü. Son rafı da çekti ama o, duvara deri gibi kaynamıştı. Tahtayı kıymıklarına kadar parçalarken harcadığı güçle kasları kasıldı. Arkasında gizlenen kapı çarparak açıldı ve Alek karanlık merdivenden indi.

“Haydi, Eva! Hayatta kalmaya çalış!” İleriden bir homurtu duyuldu.

Alek çenesini sıkıp merdivenin kalan basamaklarını hızla indi. Kapıyı kırıp bodruma girerken etrafına tahta parçaları saçıldı.

“Eva,” diye homurdandı kızın hareketsiz bedenini görünce.

Kızın üzerine eğilmiş duran yaratık ona dönerken ağzının kenarından köpükler saçıyordu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Yetişemedin.” Masanın üzerinden kalkarken parlak siyah suratında bir gülümseme belirdi.

“Kendini kurban et,” diye emretti Alek.

“Benim sende gördüğümü senin de bende gördüğünü anlayabiliyorum.” Alastor Alek’in etrafında döndü. “Biz bu diyardan değiliz.”

“Uslu uslu Tartaros a dön.”

Alastor itiraz etti. “Ama daha kızı kesmeye başlamadım bile.”

Alek yaratığa saldırdı. Ona çarpmak kayaya çarpmak gibiydi, kollarını Alastorun beline dolayan Alek homurdandı. Onu kaldırıp beton zemine fırlattı. Her yumruğu öfkeden besleniyor, Alastorun ağzından siyah kanlar akıyor, yerde başının etrafında oluşan ve giderek genişleyen havuza damlıyordu. Alastor, Aleke pençesini savurduysa da ölümsüzün hızı onu yakalamasını zorlaştırdı. Alastor bacağını göğsüne kadar kaldırıp Alek’in kaburgalarına vurarak onu arkaüstü savurdu. Alek yere düşüp metal bir tabureye çarptı. Ayağa fırlarken tabureyi bacaklarından yakaladı. Alastor arkasında vahşice homurdanıyordu, Alek hızla ona döndü. Metal, Alastorun yüzüne çarpınca yaratık geriye doğru birkaç dengesiz adım attı. Alek aradaki mesafeyi kapayıp kollarını vahşice sallayarak yeniden Alastorun kafasına vurdu. Alastor dizlerinin üstüne düşünce Alek bu fırsatı Evanın yanına koşarak değerlendirdi.

Kızın başını tutan kayışı koparıp açtı ve çenesini kaldırdı. Dudaklarını aralayıp kendi dudaklarını onunkilere bastırdı. Derin bir soluk vererek içine hapsedilmiş gücü serbest bıraktı. Sihir boğazından kızınkine hızla aktı. Kızın yüzünü ellerinin arasına alıp ona üflediği solukla yanaklarının ısındığını hissetti. Güç aktarımı bedenini tüketmiş, titremesine neden olmuştu.

Alek arkasında bir tıslama duydu. Döndüğü anda Alastorun yumruğu suratında patladı. Yumruğun şiddeti Alek’i yana savurdu ve dövme malzemelerinin durduğu tepsinin üzerine düştü. Ayaklarının biraz ötesine düşen bir makas yerden sekti. Onu almak için eğilirken Alastorun ayağı, ona ulaşmasına fırsat bırakmadan midesine çarptı. Alek’in kaburgaları çatırdadı ve acısı bütün gövdesini sardı. Nefesi kesilirken acıyı aklından uzaklaştırmaya çalışarak makasa doğru emekledi. Alastor onu tüketecek bir tekme daha atmak için ayağını kaldırıp hazırlanırken Alek betona yığıldı. Sonra kalan gücünü toplayıp sırtüstü yuvarlanarak doğruldu. Makası iki eliyle tutup bıçaklarını başının üstüne kaldırdı. Metal Alastorun bacağının üst kısmına saplanırken yaratık acıyla inledi. Alek bıçakları onun kaslarında diz kapağına ilerletirken Alastor acıyla kükredi. Alastorun bacakları kıyma gibi

parçalandı. Kan hızla kasların arasında açılan boşluklara doldu. Alek makası Alastor'un bacağından çekip ayağa kalktı. Bıçaklarını ayırıp kopararak yeni silahlarından her birini sıkıca tuttu ve yaralı yaratığın etrafında döndü. Alastorun acılı inlemeleri Alek'in tüylerini ürpertiyordu. Canavar yerde büzüldü. Yoğun siyah kanı yarısından akarken Alek de sıcak yapışkanlığını ellerinde hissediyordu.

“Ölümler Diyarındaki delikten yine çıkarım. Ama bu kez sevdiğin herkesi doğrarım,” diye tısladı Alastor dişlerinin arasından.

Alek, Alastorun tepesinde yere çömeldi ve bıçakları boğazının iki yanına bastırdı. “Bunu yapmanı bekliyor olacağız.” Boğazındaki kalın kası kesti. Yarıklardan fişkırarak kanın yüzüne gelmemesi için Alek başını yana çevirdi.

Alastorun bedeni kıvranıp sonunda gevşedi. Bodrum, Alek'in güçlkle aldığı soluklar dışında sessizdi. Eliyle yok-layarak yaralarını kontrol etti, bedenindeki hasara baktı, iyileşmesi normalden uzun sürüyordu ve gücü tükenip onu ölümlüye dönüştürmeden Tartarosa geri dönmesi gerekiyordu. Alek doğaçlama silahlarını yere atıp Evanın başucuna koştu. Kızın yüzüne dokunmadan önce kanlı ellerini kot pantolonuna sildi. Yeniden kızın çenesini kaldırdı. Saçlarını arkaya atıp kendisini ona götüren ateşli gücü bir kez daha Evanın içine üfledi. Kadim kâhinin kanını uyandıracak olan o gücü...

“Eva?” Alek hızlı hızlı soluyarak dikkatle kızın yüzüne, bakıyordu.

Odada rüzgâr esiyor, tavandan sarkan ampul baş döndüren daireler çiziyordu. Kahkaha dolu bir duman bulutu onları sarmalayınca Alek, Pythianın varlığını hissetti.

“Pythia!” diye bağırdı Alek. “Geç mi kaldım?” Kâhin yanıt vermedi. Onun yerine kahkahası yükseldi. “Pythia! Bana yanıt ver!”

Bir ışık patlaması Evayı aydınlığıyla yıkarken Alek sırtüstü düştü. Rüzgâr ve duman yatışınca Evanın bedeni parlak kehribar renginde ışıldadı. Titreşen ışık ona kusursuzca uyararak üzerini kapladı ve binlerce altın renkli ateşböceği gibi tepesinde süzüldü. Eva keskin bir soluk aldı. Parıltılı ışık yeniden bedenine dönerek gürültüyle çarptı.

“Eva?” dedi Alek yanı başında sarsakça dikilirken.

Kızın gözleri parlak altın gibi yanıyordu ve açılan dudaklarında sessiz bir tebessüm vardı. “Teşekkür ederim, genç ölümsüz.”

“Pythia mı?” Evanın gözbebekleri kayboldu ve Alek inip kalkmaya devam ettiğini görmek için kızın göğsünü kontrol etti.

Kaburgalarında dolaşan yakıcı acı nedeniyle dişlerini sıkarken Evanın bağlarını gevşetti ve bir kolunu boynunun, diğerini dizlerinin altından geçirdi. Onu yavaşça kapıya taşıdı ve merdivenden çıkarırken hafifçe yalpaladı. Alek gücünün azaldığını hissediyor, Tartarosa dönme güdüsüne direniyordu. Ön kapıda ayakları birbirine dolandı ve Evayı çimenlerin üzerine bıraktı. Sirenler kırmızı ve mavi ışıklarla geceyi delerken Alek teslim olmak için kollarını kaldırdı.

Schilling eğri büğrü, nasırlı parmaklarıyla bulguların yanma tik attı. “Cesette veya olay yerinde parmak izi bulunamadı. Maktulün tırnaklarının altından alman örneklerde de DNAYA rastlanmadı. Şüphelinin videosu var ama teşhis edilebilecek hatları yok.”

“Üstelik Evayı canlı bulmak için yalnızca birkaç saatimiz kaldı,” diye ekledi James.

“Tam bir kâbus.”

“Sizin için sürprizlerim var.” Winslow ekip odasına dalıp bir kâğıt rulosunu açarken devam etti. “İki şey var. Öncelikle, Oklahoma Otoyol Devriyesinden bir güncelleme geldi. Meksika Federal Polisi son on yılda buna benzer otuz yedi cinayet bildirmiş. İşte size birkaç fotoğraf. Gerisi de yolda.” James ve Schillinge birer deste parlak kâğıt uzattı.

James fotoğrafları karıştırdı. “Bu cesetlerin hepsinde bizim kurbandaki ağaç dövmesinden var.”

“Uzun zamandır iş başındaymış,” dedi Schilling fotoğrafları gözden geçirirken.

“Evet, ama biz onu durduracağız. İkinci şey neydi?”

“Ah, çocuklar, siz bunun için bana âşık olacaksınız. Bir devriye memuru sizin Ford un tanımına uyan bir araba hakkında bir ipucu bulmuş. Bir kadın haberlerde görünce aramış. Komşusunda o arabadan varmış ve dedi ki...”

James ve Schilling ayağa fırladı.

“Tanrı aşkına, Winslow,” dedi James anahtarları ortağına fırlatırken.

“Bize adresi gönder. Seni beceriksiz bok çuvalı,” diye homurdandı Schilling.

Schilling park yerindeki koşuşturmasının ardından arabaya adeta yığıldı. “Sycamore Tepeleri,” dedi poflayarak. “Altmış yedi on yedi Fargo Sokağı, Sycamore Tepeleri.”

James motoru çalıştırırken ışıkları da yaktı. “Kızları tuzağına düşürdüğü bölgenin yalnızca birkaç kilometre dışında.” Schilling gazı kökleyince lastikler asfaltta gıcırdadı. “Sycamore Tepeleri civarında haneye tecavüz bildirildi.” Telsiz hışırdayarak çalıştı ve James öne eğilip sesini açtı. “Altmış yedi on yedi Fargo Sokağı, Sycamore Tepeleri.” Kadın hareket memurunun kendinden emin sesi arabayı doldurdu.

“Haneye tecavüz mü? O evde ne boktan işler dönüyor acaba?” Schilling kırmızı ışıktaki geçip otoyolda hızlandı.

James vericiyi kaptı. “İki K on iki, olay mahalline intikal ediyoruz. Tahmini varış süremiz beş dakika.”

“Yedi L bir, anlaşıldı. Lynn Yolu ndan geliyorum. İki K on iki, Yetmiş Birinci Sokak’tan gidin,” dedi memur kararlı bir sesle.

Araba çıkışa yöneldi ve James kapıya yaslandı. “İki K on iki, anlaşıldı, Yetmiş Birinci Sokak’tan gidiyoruz. Desteğe ihtiyacımız olacak.”

Sevk telsizi cızırdayıp sustu. Sonra ses konuştu. “Haneye tecavüz vakası için mi?”

Schilling telsizi ortağının elinden kaptı. “Bütün birimler Fargo Sokağı altmış yedi on yediye intikal edin. Tekrar ediyorum, bütün birimler intikal edin. Şüpheli silahlı ve tehlikeli olabilir.”

Hareket memuru ofladıysa da tartışmadı. “Erkek şahıs eve sarı bir mopedle yaklaşmış ve kapıyı kırarak lokasyona girdiği görülmüş. Bilginiz olsun, şüpheli yaya olabilir.”

“Yedi L bir bölgede. On bahçede iki kişi var, bir erkek bir kadın. Şimdi yanlarına gidiyoruz.”

Schilling arabanın hızını artırdıkça ışıklar ve sesler yanlarından geçerken bulanıklaşıyordu.

“Yedi L bir, kadın bilinçsiz. Yardıma ihtiyaç var burada.” “Yedi L bir, anlaşıldı. Acil Sağlık Ekibiyle temas kuruyorum.” Hareket memuru yeniden hatta girmeden önce bir süre sessiz kaldı. “Acil Sağlık size doğru yola çıktı.” Mahalleye saptılar ve James soluğunu tuttu.

Araba yavaşlayınca kendini dışarı attı. “Kız nasıl?” diye bağırdı yerde yatanın yanına çömelmiş memurlara doğru koşarken.

“Soluk alıyor. Onu hastaneye götürmesi için ambulansı bekliyoruz.” Memur ayağa kalkarak James’i kaldırımında karşıladı. “Bu kayıp kız, değil mi? Dövmesinden tanıdım.” Sirenleri çalan başka devriye araçları da yanaşıyordu. “Evde başka biri var mı?” diye sordu James soruya aldırış etmeden.

“Buradaki adam yalnız olduklarını söyledi ama kontrol etme fırsatımız olmadı.”

“Her tarafa olay yeri inceleme bandı çekilecek. Dedektif Schilling burayı incelemesi için birkaç memur yönlendirecek. Benim iznim olmadan eve kimse girmeyecek. Anlaşıldı mı?” Memur başıyla onayladı.

“Ortağın, adamla konuştu mu?”

Kıvrıkcık saçlı sarışın genç, memurun ortağının yüzüne tuttuğu el fenerinin ışığında bitkin ve tükenmiş görünüyordu.

“Evet, adının Alek olduğunu söyledi ama başka hiçbir şey öğrenemedik.”

“Alek mi? Dünden beri Evayı bu isimde birinin aradığını söyleyen bir tanığımız var.”

“Böyle bir şeyden hiç söz etmedi.”

“Burası onun evi miymiş?” diye sordu James. “Sanmıyorum.”

“Kızı burada mı tutuyormuş, biliyor musun?”

“Hayır.” Omzunu silkip ellerini cebine soktu. “En azından henüz değil.”

“Sence bu adamın kadınları kaçıırıp öldüren adam olma ihtimaline karşılık ortağının onun yüzüne fener tutmaktan daha fazlasını yapması gerekmez miydi? Ona birazcık cinayet şüphelisiymiş gibi davranması mesela?”

“Gidip bu konuyla ilgileneyim, efendim.” Memur utanarak Alek’in yanına yöneldi.

Schilling James’in yanına geldi. “Şüphelimiz bu mu?” “Henüz bilmiyoruz. Eve mi giriyorsun?”

“Evet. Sen Eva’yla dışarıda bekle, ambulansa konmadan uyanırsa diye. Ne bulduğunu sana bildiririm.”

Acil Sağlık görevlisi Evanın hayati belirtilerini kontrol ederken James de yanına gidip yere çömeldi.

“Kız nasıl?” diye sordu.

“Muayene edebildiğim kadarıyla fiziksel olarak iyi. El ve ayak bileklerinde, alnında ve boynunda morarma şimdiden başlamış. Giderek artacak ve acı verecek. Hastanede onu rahat ettirirler ve ayrıntılı bir şekilde muayene edilir, iyileşmeyecek bir şeyi yok. Ama diğer taraftan bu...” Kızın sol kolunu avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdi. “Güzel ama aynı zamanda kalıcı. En çok zararı herhalde bu vermiş.”

Dövme, gecenin karanlığı üzerine düşerken gölge gibi görünüyordu.

James gözleriyle sistematik bir biçimde kızın vücudunu inceledi. “Bıçak yarası veya tecavüz belirtisi var mı?”

“Bıçak yarası yok. Hastanede tecavüz muayenesi yapılır ama belirgin bir cinsel travma izi yok.”

Acil Sağlık görevlileri Eva’yı sedyeye aldı. Araç yoluna kadar olan kısa yolda ilerlerlerken James onları izledi.

“Bir saniye onunla kalabilir misiniz? Lanet polisin teki ambulans kapısının önünü kapamış.”

James sıırıttı. “Tamam, yanında beklerim.”

“Yani. Kahretsin. Üstünüze alınmayın, Dedektif.” Devriye arabasının sahibini bulmak için aramaya çıktı.

James, Evaya baktı. Gözleri onun yüzünde dolaştı. “Sözümü tuttum, annene seni bulduğumuzu söyleyeceğim.” Parmaklarının ucuyla kızın eline dokundu.

Kız kuru kuru küçük öksürüklerle sarsıldı.

“Hey, beni duyabiliyor musun?”

Kızın gözkapakları belli belirsiz açıldı.

Polis usulca konuştu. “Ben Dedektif James Graham. Bunu sana kimin yaptığını biliyor musun?”

“Annem nerede?” Kızın cılız sesi burnundan çıkıyordu sanki.

“Görevliler seni ambulansa koyar koymaz seninle hastanede buluşacak. Ne olduğunu biliyor musun?”

“Çok yorgunum.”

“Uyumalısın. Sağlık görevlisi hemen dönecek ve sen daha ne olduğunu bile anlayamadan hastanede, annenin yanında olacaksın.” James neşeli konuşmaya çalışıyordu.

“Yanımda kal. Yalnız kalmak istemiyorum.”

“Evet. Tabii... seninle gelirim. Ortağıma haber vereyim, hemen dönerim.” James etrafına bakınıp Schilling i aradı.

“Gitme.” Eva uzanıp güçsüzce onun elini tuttu. Gözlerini kırıp elini geri çekerek yanına uzattı.

“Tamam. Sen uyu. Hemen şurada olacağım.” İki adım ileride bir noktayı işaret etti.

Kızın yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi ve gözleri kapandı.

James ellerini ağzına götürerek bağırdı. “Schilling! Schilling!”

Schilling Olay Yeri İnceleme ekibinden birine kanıt torbasını uzatıp etrafına bakındı. James onun dikkatini çekmek için kollarını salladı.

“Graham! Ben de tam seni aramaya geliyordum.”

“Eva uyandı. Onunla hastaneye gitmemi istiyor. Annesi gelene kadar yanında beklerim diye düşündüm.”

“Bayan Kostas’ı görmeden önce bilmen gereken birkaç şey var.” Schilling sırtını Evaya döndü. Jameşe doğru eğilip sesini alçalttı.

“Burası erkek arkadaşının eviymiş.”

“Evanın erkek arkadaşı olmadığını söylediğini sanıyordum.” “Evanın değil, annesinin erkek arkadaşı. Ve içeride ceset yok.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O bodrumda birinin ciddi şekilde kan kaybettiği çok açık. Canlı kalamayacak kadar çok hem de. Konuştuğumuz adam da kan içinde ve aşağıda büyük kan birikintileri var. Ama ceset yok. Sürüklenme izi de yok, dışarı çıkan bir çift ayak izi var sadece.”

“Şu sözünü ettiğin adam. Buraya geldiğimizde Eva’nın yanında olan. Onunla konuşmalıyız.”

“Bu da diğer sorun zaten. Tulsanın en iyi elemanlarının sayesinde, artık bunu yapamayacağız.” Schilling ellerini kaldırdı. “Gitmiş.”

YİRMİ

Yorgunluk Alek’in içinde nabız gibi atıyor, gözlerinin arkasındaki büyük ağrıyı besliyordu. Başını eğip parmaklarıyla burnunu sıktı. Taşıdığı yedek güç onu beklediğinden çok önce terk etmiş, iyileşme yeteneğini azaltmıştı.

“Hey, sen iyi misin?” diye sordu memur.

“Her yerim ağrıyor ve başım zonkluyor. Ölüyor olabilirim.” “Kan kaybetmediğin veya bilincini yitirmediğin sürece birkaç soruya yanıt vermekten kaçamazsın.”

Alek gözlerini kısarak memura baktı. “Yemin ederim bu da onun kadar ciddi. Evime dönmek zorundayım.”

Memur sıırttı. “Ben olsam baş ağrısından daha iyi bir bahane bulurdum, yine de iyi denemeydi. Buraya geldiklerinde sağlıkçılara sana bakmalarını söyleriz ama hiçbir yere gitmiyorsun.”

Alek dik durup düzenli soluk almaya çalıştı.

“Onu bulduğunda kurban ne durumdaydı?”

Alek, Evayı nazikçe yere bıraktığı tarafa baktı. Polis arabaları dönüp duran ışıklarıyla kıızı kırmızı ve maviye boyamıştı.

“Onu bulduğunda durumu neydi?” diye sordu memur yeniden.

Alek dikkatini yeniden önünde duran adama verdi. “Bilincini yitirmişti. Ben oraya gelmeden önce bayılmış olmalı.”

Memur başka bir soru sormadan önce derin bir nefes aldı ama konuşmaları, yaklaşan ambulansın sirenleriyle bölündü. Memur, “Hey! Bu tarafa!” diye dönüp sürücüye bağırdı.

Alek derin ve acılı bir nefes alarak içinde yanan ateşin son kıvılcıklarını topladı.

“Acele edin beyler! Burada size ihtiyacımız var!”

Polis hâlâ meşgulken Alek enerjisini yönlendirip kendini açık kapıdan doğruca evin içine atıp bodruma indi. Aralarından manevralar yaparak geçerken memurlar donakalmıştı.

Bacakları titriyordu ve bedenindeki bütün sınırlar yorgunluktan seğiriyordu. Tükenmiş bir şekilde Alastorun cesedinin yanında dizlerinin üstüne çöktü. Açık avcunu cesedin göğsüne koyup tılsımını sıkıca tutarak titreyen bir sesle fısıldadı: “Bizi eve götür.”

Hava ısınıp etrafında dönmeye başladı. Sıcaklık tenini yakarken elektrikli karıncalanma hissiyle rahatladı. Yer eriyince yeniden diyarların arasındaki boşluğa düştü. Etrafı boşlukla sarılıydı, onun sunduğu huzur ve sükûneti memnuniyetle karşıladı.

“Eve,” diye tekrarladı dudaklarını güçlkle hareket ettirerek.

Her santimi ağrı içindeydi, yüzünü altında somutlaşan soğuk zemine yasladı. Tartaros bedenini rahatlatıp kaslarındaki ağrıyı dindirdi. Sırtüstü dönerek diyarının rahatlatıcı gücünün tadını çıkarırken tepesindeki siyah, kayalık tavana baktı.

Ölümlüler Diyarının gergin ve karmaşık ortamından uzakta, yuvasının huzurunda sakinleşti ve kendini uykunun kollarına bıraktı.

Uyandığında Bâkire başında duruyor, alnını okşuyordu. “Oğlum, döndün. Senin için hiç bu kadar endişelenmemiş-tim.” Bâkire tepesinde dikilip ona bakmaya devam etti. “Bir şeyin mi var?”

Alek yavaşça ayağa kalktı. “Güçlerimi kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Azalıp kaybolduklarımı hissediyordum ama buna engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.” Bâkire kollarını ona dolayıp yüzünü omzuna gömdü. “Biliyorum. Zayıflamaya başladığını hissedebiliyordum ve bize geri dönemeyeceğinden korktum. Güçlerin olmadan Ölümlüler Diyarı nda sıkışıp kalsan ne yapardım hiç bilmiyorum.” Sesi çatlamıştı.

“Ona biraz rahat ver.” Kocakarı biraz arkasında Valideyle onlara yaklaştı. “Çetrefilli bir yolculuk yaptı.”

“Dinlenip gücünü toplaması gerek,” dedi Valide. “Yapamam. Geri dönüp Evanın yanında olmalıyım. Uyanınca çok korkacak. Biri, neler olup bittiğini ona açıklamalı.” “Aynı zamanda onun da gücünü toplaması gerekiyor. Ölümlüler Diyarına bu kez büyük Kâhin olarak geri dönüyor. Bedeni yenilenirken dinlenmesi gerek. Şu anda onun için yapabileceğin hiçbir şey yok,” dedi Valide.

“Ne kadar bekleyeceğim? İyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

Üç Furia merakla bakıştı. “Sadece güvenliğiyle ilgilenmediğini hissediyorum,” dedi Kocakarı.

“Daha güçlü ve daha uzun vadeli bir şey,” diye ekledi Valide.

“Oğlum, ona âşık mı oldun?” diye sordu Bâkire.

“Âşık olmak mı?” Alek başını salladı. “Onu tanımıyorum bile.”

“Ah, ama tohumun atıldı mı?” diye sordu Kocakarı.

“Büyümesi için zaman ver, oğlum,” dedi Bâkire.

“Bâkire, görüyorum ki şimdiki durumun sana genç aşklar konusunda hiçbir şey öğretmemiş,” dedi Valide.

Bâkire, ablasına bakıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Sanırım kendinizi bile aştınız. Güzel bir kız ama ona âşık değilim.”

“Henüz,” diye üsteledi Bâkire.

“İyi,” dedi Valide rahatlayarak. “Bazılarının diyarlarda bulunma nedeni âşık olmak değildir. Onların çok daha yüce amaçları vardır.”

Alek’in boğazında hüznü bir yumru oluştu, güçlkle yutkunabildi. Evaya âşık değildi ama ona baktığında daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetmişti. Daha fazlasını istemişti. Validenin, kaderinde aşk olmadığını söylediğini duymak onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu düşünceleri kafasından atıp o anki soruna odaklandı.

“Onu ne yapacağız?” Köşede bir yığın gibi yatan Alastor’u işaret etti.

“Siz gelirken iğrenç cesedinin kokusunu alabiliyordum.” Kocakarı burnunu kırıştırdı.

“Ruhu Ölüler Diyarına girdiğinde hücrelerine gidene kadar lanetler savurup intikam yeminleri etti,” dedi Bâkire.

“Geri döneceğini de söyledi ama bedensizken büyük bir tehdit oluşturamayacağı kesin.”

Kadınlar cesedin etrafında daire oluştururken Kocakarı, “Bir şekilde yeniden kaçmayı başarsa bile yeni bir beden bulmak dertlerinin en önemsizi olur,” dedi.

“Alastor unki kadar kötü ve güçlü bir ruhun bir ölümlünün ruhunu ele geçirmesi hiç de zor olmaz,” diye ekledi Valide.

“O zaman neden o deriyi üzerine giymiş? Eğitimdeyken karşılaştığım diğer yaratıklar saklanıyordu ve her zaman oldukları gibi görünüyorlardı.”

“Canavarların kendilerini gizlemelerinin birkaç yolu vardır. Büyüler, iksirler, ele geçirme ve bu.” Kocakarı iğrenmiş görünüyordu. “En sevmediğim. Senin söylediğin gibi deri giyme, iyi bir tanım oldu.”

“Çok da değerli bir ders oldu. Bütün düşmanlarımız bize gerçek biçimleriyle görünmez, içgüdülerine güvenmeyi öğrenmelisin,” dedi Valide.

“Şimdi Tartarosu bekleyeceğiz,” dedi Bâkire. “Tartarosu mu bekleyeceğiz?”

“Zayıflamış olabilir ama Tartaros bu tür bir pisliğin hücre dışında etrafta bulunmasına izin vermez,” diye yanıtladı Valide.

Hafif bir tıslama duyuldu ve Bâkire ellerini çırdı. “İşte geliyor,” dedi hevesle. “Ayaklarınıza dikkat edin.”

Tıslama arttı ve Alek yaklaşan gürültüden uzaklaştı. Böcekler cesede üşüştü. Atılıp Alastorun etine gömüldüklerinde mum ışığında ışıldayan bir gölge gibi görünüyorlardı. “Böyle bir şey beklemiyordum,” diye mırıldandı Alek. Bâkire, Alek’i kolundan tuttu. “Bu karışıklığın dikkatimizi dağıtmasına izin verdik ama ne olduğunu Aleke göstermeliyiz.” Furialar onu çekiştirirken heyecanla kıpır kıpırlardı.

İlk olarak Bâkire konuştu. “Yankı Salonunda toplanmış, hızla kuruyan havuzun durumunu kontrol ediyorduk, tam o anda kehribar renkli büyük bir ışık patlaması oldu.”

Valide devam etti: “Güzel altın bulutlar Tartaros’tan geçti. Rüzgâr ayaklarımızı yerden kesti ve kulaklarımız gök gürültüsüyle doldu. Esinti geldiği hızla kayboldu ve Tartaros sakinleştiğinde...”

“Yerine en güzel armağanlar bırakılmıştı,” diye tamamladı Kocakarı.

Kadınlar kenara çekilince Alek koridora baktı. Bir zamanlar çıplak olan zeminde küçük küçük havuzlar belirmişti. “Gözlerime inanamıyorum,” dedi Alek.

“İnanmalısın çünkü bu senin sayende oldu,” dedi Kocakarı. “Eva da uyandırdığın güç bize bu armağanı sundu.” Bâkire nin sesi mutlu ve canlıydı.

“Tartaros, savaşçılarının birleştiğini hissedebiliyor. Sen ve Eva birlikte diyarımızı, yuvamızı iyileştireceksiniz,” dedi Valide.

“Lanetin kalkmasına daha çok var ama bu olağanüstü bir başlangıç,” dedi Kocakarı.

Alek küçük havuzların arasında yürüdü. “Tıpkı anlattığınız hikâyelerdeki gibi.”

“Neredeyse,” dedi Bâkire. “O kadar muhteşem değil. Ama bir gün tamamen düzelecek.”

Küçük, dalgalanan aynalar gibi her biri zamanda ayrı bir anı gösteriyordu.

“Eva?” Durup daha iyi görebilmek için yere çömeldi. Hastane yatağında huzur içinde görünüyordu. Onu çimenlere bırakırken de yüzünde aynı dingin ifade vardı. Evanın yanındaki kadın onun elini tutmuş, sevecen bir tavırla başını

okşuyordu. Sarışın bir genç kadın hızla odaya girer girmez elindeki koca çantayı yere bırakırken o tarafa döndü.

“Bridget,” diye fısıldadı Alek. “Evaya ne kadar çok benziyormuş.”

O ve Evanın annesi uzun bir süre birbirlerine sarıldı. Yüzleri gözyaşlarıyla ıslanırken vücutları sarsılıyordu. Odada bol, beyaz bir önlükle denizköpüğü yeşili pantolon giymiş bir kadın ve yanında şık bir kot ve gömlek giymiş genç bir adam vardı. Bridget ve Evanın annesi, genç adam Evanın yanına gidince doktorun yanında kaldı. Alek, onun eve dönmeden az önce gelen dedektiflerden biri olduğunu fark etti. Dikkatlice bakmak için Evaya doğru eğilen dedektifin görüntüsü çenesinin kasılmasına neden oldu. Doktor dışarı çıkınca kadınlar Evanın başucuna gitti. İki de rahatlamış görünüyor, dedektifle konuşurken gülümsüyorlardı. Evanın annesi adamın elini sıkıp ona sarıldı.

Alek yeterince görmüştü. Ayağa kalkıp havuzların arasında yürümeye devam ederek kıskançlığını annelerinden saklamak için elinden geleni yaptı.

Kendine gel, Alek. Daha onu tanıımıyorsun bile. Kıskanman için bir neden yok. Sen ölümsüzsün. O sadece bir polis. Üstelik kızı tanıımıyorsun bile. Duygularını göz ardı edip Yankı Salonunun girişine doğru yürümeye devam etti.

“Bu harika, annelerim. Tamamen düzeldiğini görmek için sabırsızlanıyorum.” Kollarını açıp üçüne birden sıkıca sarıldı.

YİRMİ BİR

Eva gözlerini kırpıştırarak üzerindeki uyku mahmurluğundan silkelenip esnedi. Boynu acıyordu, gerinmek için yan tarafına döndü.

“Kim uyanmış!” dedi Bili neşeyle ona gülümseyerek. “Bir süre uyukladın. Bazen olur. Bu süreç yorucu olabiliyor.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu uykulu uykulu.

“Merak etme, bitmek üzere,” diye sakinleştirdi onu. “Bakmak bile istemiyorum,” diye homurdandı Lori. “Seninle gelmemeliydim.”

Bili dilini şaklattı. “Tam bir şaheser olacak gibi görünüyor.” Eva doğrulup oturdu ve etrafına bakındı. Uyku sersemliği düşüncelerini bulutlandırıyor, çevresini bulanıklaştırıyordu. “Anne, neler oluyor?”

“Uyku sersemliğine aldırma. Yüzlerce kez görmüşümdür. Birinci sınıftan beri böyle. Yakında açılır.”

“Bili, bırak da gideyim.” Kolunu adamın elinden kurtarmak için mücadele etti. Adam üzerine eğilip vücut ağırlığıyla koluna bastırdı.

“Bili kim?” diye sordu Lori.

“Hayalinde canlandırdığın biri olmalı. Hı, Eva?” Adam dövme tabancasını bırakıp lateks eldivenlerini çıkardı.

“Selam, Alastor.” Uzun boylu sarışın biri gelmişti. Kıvrırcık saçları gözlerine düşüyordu, Eva görebilmek için başını geri attı. “Seni görmek isteyen biri var.” Başparmağını kotunun kemer halkasına takıp talimat bekledi.

“Teşekkür ederim, Alek. Ne zaman ihtiyacım olsa gelersin.” Metal tepsiyi önünden uzaklaştırıp ayağa kalktı. “Eva, temiz tutmayı unutma. Bu güzel sanat eserinin mikrop kapmasını istemezsin.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı.

“Ah, Lori, bir de haberin olsun, birkaç saat sonra seni almaya geleceğim. Baleye iki biletim var ama

gösteriden önce bir şeyler atıştırırız diye düşündüm. Yola çıkınca seni ararım.” Lori sırtıttı. “Hoşça kal, Alastor. Kızımda kalıcı bir iz bıraktığın için teşekkür ederim.” Saatine baktı, “işe dönmem lazım. Randevu saatimden önce yapmam gereken bir sürü iş var. Seni eve bırakamam ama gelip seni alması için Bridget’e mesaj attım. Birazdan burada olur.” Evanın başının tepesini öpüp parlak bir konfeti yığınınna dönüştü.

Eva annesinin parlak tozlarını soluyunca öksürdü.

“Bu dağınıklığa aldırma. Ben temizlerim. Görevimin bir parçası,” dedi Alek cebinden bir süpürge çıkararak.

Eva bileklerindeki bağları çözüp parmaklarını oynattı. “Burası sence de biraz tuhaf değil mi?”

Alek omuz silkti. “Parti yüzünden akşamdan kalma olmadığından emin misin?”

Eva bir an düşündü. “Kendimi tuhaf hissediyorum.” Alek elini dolanmış bukulelerinin arasından geçirdi. “Ağaç deseni çizeli bayağı oldu. Bence güzel görünüyor.”

“Evet, ben de beğendim.” Yeni dövme, parmaklarını oynattıkça hareket ediyormuş gibi görünüyordu. “Hissetmedim bile.”

“Bu da işin artısı.” Adam kıkırdadı ve tuhaf bir hareketle boynunda sallanan kolye ucunu çekiştirdi.

“Kolyeni beğendim. Kristal mi o?”

Kapının zili çingırdadı ve soğuk havayı Bridgete doğru üfledi. “Haydi gidelim. Eve dönüş yolunda öğreneceğin çok şey var.”

“Onun kusuruna bakma. Böyle gösterişli girişler yapmaya bayılır.” Eva çantasını alıp askısını omzundan geçirdi.

“Görüşürüz.” Kız, Bridgete yetişmek için hızla çıkarken ona el salladı.

“Biraz daha kibar olmaya çalışabilirsin bence, Bridge.” Eva arabanın kapısını kapayıp kemerini bağladı. “Hem çok nazik hem de oldukça hoş bir çocuktuk. Orada yokmuş gibi davrandın.”

“Yine bulursun onu.” Kız arabayla köşeyi dönüp açık bir benzin pompasının önünde durdu.

“Evet, bir dövme daha yaptırmaya karar verirsem.” Eva parmağını usulca ağacın çıplak dallarının üzerinde gezdirdi. “Ama olur mu olmaz mı bilmiyorum. Bunu neden istedim onu bile bilmiyorum.”

“Kendine gücünü anımsatmak için.”

“Hey!” Boğuk bir ses bağırarak camı tıklattı. “Camı indirir misin?”

“Pardon.” Eva düğmeye basınca cam, arabanın içine girerek açıldı.

“Sorun değil.” Adam ona göz kırparken elindeki kristal kolyeyi sallıyordu. “Hangi benzinden istediğinizi soracaktım. Yeşil, pembe ve altın rengi var.”

Eva gözlerini adamın pürüzsüz taşı okşayan parmaklarından ayıramıyordu. “Kolyen o kadar tanıdık ki.”

Bridget kahkahalara boğuldu ve Evanın dövmesi acıyla iğne gibi batmaya başladı. Boğazı alev almış gibi yanıyordu ve şiddetle öksürüyordu. Ağaçtan siyahlık süzülüp döşemede bir birikinti oluşturdu. Eva ayaklarını boyadan kaçırıp zonklayan kolunu gömleğinin eteğiyle sardı. Başını kaldırdığında benzin istasyonu kaybolmuş, yerine bir veranda gelmişti.

Tanıdık siyah sallanan sandalyenin rahatlığında sallandı. “Boğazım ağrıyor. Bir şey içmem lazım.” Yanındaki masada bir bardak belirdi.

“Yardım istersen gelir.” Bridget gülümsedi.

Eva ile Bridget sessizce oturdular. Evanın bardağından buharlaşanlar simli mor damlalar halinde taş akiyordu.

“O kim?” Eva gözlerini güneşten koruyarak evin önüne yanaşan kamyonete baktı. Yan tarafındaki parlak çıkartmada *Bahçe Bakım ve Koruma* yazıyordu. “Biz ne zaman Alek’in Bahçe Bakımıyla anlaştık?”

Kamyonetin kapısı açıldı ve içinden yanık tenli bir adam güneşin altına çıktı. Çim biçme makinesini bahçe yoluna sokarken gözlerini Evaya dikmişti.

“Ona git. Kök salmak için ona ihtiyacın var. Seni güvende tutması için,” dedi Bridget.

Eva bardağını alıp verandadan indi. Ayaklarının altındaki yeni kesilmiş çimenler bahar gibi serindi ve nemli kokuyordu.

“Beni izliyordun,” dedi adamın güçlü gölgesinde durarak.

“Bunu bırakmamı mı istiyorsun?” Adamın gözleri kızın yüzünü inceliyor, elbisesinin yakasının bittiği yere bakıyordu.

“Yo,” dedi bardağı ona uzatarak.

Adam büyük yudumlarla lıkır lıkır içti. Su çenesinden akıyor, çıplak göğsüne süzülüyordu.

“Sana bir havlu lazım. İçeri gel de vereyim.” Eva onu oturma odasından mutfığa soktu. Tezgâhtan bir mutfak havlusu alıp göğsünü kuruladı. Başını kaldırınca ela gözleriyle buluştu. “Kolye ucun. Çok güzel.”

Adam kızın saçını yüzünden çekip ağzını kendininkine doğru kaldırdı. Kız onu yeni keşfettiği bir açlıkla öptü, adam da bu arzusuna karşılık verdi. Adam onun elbisesinin askılarını omzundan aşağı kaydırırken heyecanı düşüncelerini bulandırmıştı. Yumuşak pamuklu kumaş sırtını okşayarak yere

kaydı. Adamın eli omzundan sırt kıvrımının altına doğru ilerledi.

Adam onu kaldırıp nazikçe tezgâhın üstüne oturttu. Sert granit, bacaklarının arkasını serinletti.

“Sen çok yumuşak... çok güzelsin,” diye fısıldadı adam sıcak nefesi kızın ensesini yakarken.

Sert parmakları kızın kalçalarını kavramış, kendine doğru çekiyordu. Sıcak ağzı kızın göğüslerini keşfederken kız inlememek için altdudağını ısırırdı. Adamın kokusu büyüleyiciydi. Derin bir soluk alıp içinde tuttu, zamanın geçmesini engellemek istiyordu. Onun daha fazlasına sahip olmak istiyordu. Büzdüğü dudaklarından nefesini yavaşça dışarı verdi.

Adamın parmakları dizginlenemez vaatlerle üzerinde geziniyordu.

“Lütfen, hayır.” Adam duraksayınca kız onu tekrar üzerine çekti. “Yani, evet.”

Parmakları körlemesine kızın fermuarını buldu. Sıcaklığını ve sertliğini kıza bastırıyordu, kız da bacaklarını gevşeterek onu içeri davet etti. Erkeğe yaslanırken bacakları titriyordu. Ağzı adamın açgözlü keşiflerini memnuniyetle karşıladı.

Oda çevresinde eridi ve bedenlerinin çıkardığı sesler kulaklarını doldurdu. Kız kendini özgür ve vahşi hissediyordu. Bedeni arzuyla seğirirken hafifçe inledi. Adam içinin derinliklerine girerken, tılsım onun göğsüne çarpıyordu.

“Eva!” Sesi tutku doluydu. “Eva!”

Oda beyaz ışıkla doldu ve gürültülü bir kahkaha taşıdı içeri. Etrafındaki hava boşaldı ve kız beyaz renkle dolmuş bir kutunun içinde kendini tamamen giyinik olarak buldu.

Odanın parlaklığı yüzünden gözlerini kıstı. “Merhaba?”

Bir ses çınladı. “Onu bulabildin mi?”

“Kimi?” diye bağırdı Eva.

“Hayır,” dedi ses hüznle, “bulamamışsın. Onu bulduğun zaman tam olarak uyanacaksın.”

YİRMİ İKİ

“Ters giden bir şeyler var. Ölümlüler Diyarında güneş üç kez doğup battı ama o hâlâ uyuyor,” dedi Yankı Salonu nda yeni oluşan havuzlardan birinin yanına çömelmiş olan Alek.

“Sen de ona bakmaktan kendini tükettin. Dinlenmelisin, onun da dinlenmesi lazım,” diye yanıtladı Bâkire sakince.

“Şimdi dinlenemem. Ona gitmeliyim. Başına başka bir şey gelmesine izin veremem. Yoksa Tartarosu yeniden kurmama yardım edemez.”

“Vücudu ikimizin de anlayamayacağı kadar çok çalıyor şimdi. Eva yeni Kâhin olarak yeniden yapılıyor. Sabırlı ol, oğlum.”

“Sabır,” diye homurdandı. “Ondan bende çok az var.”

Bâkire, oğlunun sırtında parmaklarını usulca gezdirince Alek’in tüyleri ürperdi. “Küçükken ne zaman korksan, üzül-sen veya huzursuz olsan ben sırtını böyle yumuşak yumuşak kaşırdım. Seni rahatlatırdı. Hatta bazen seni böyle uyuttuğum bile olurdu.” Sesi gülümsemesiyle yumuşamıştı. “Hatırlıyor musun?”

“Unutabileceğim bir şey değil.” Sırtını kamburlaştırıp gerinirken hafifçe inledi. “O zaman her şey daha basitti ama.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Lanet. O zamanlar şimdi anladığım gibi anlamıyordum. Kötülük tarafından ele geçirilen ölümlülerin tehdidi yoktu ve Tartaros yalnızca benim yuvamdı. Yeniden yapılandırmam gereken bir diyar değildi.”

“Beni mi suçluyorsun?” diye sordu Bâkire sakince. “Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Benim çılgın davranışım olmasa lanet de olmayacaktı ve bir çözüm bulması için Hera’ya yalvarmak zorunda kalmayacaktık.”

“O zaman ben de olmayacaktım.” Onu korumak istercesine annesine sarıldı. “Benim yakınmalarına aldırma. Hiçbir şey yapmadan beklemekten usandım.”

Bir süre sessizce oturup Evanın hastane yatağında kıpırdamadan yatışını izlediler.

“Belki de denemeye değer bir şey vardır,” dedi Bâkire. “Ancak işe yaramazsa üzülme.”

“Her şey seyirci kalmaktan iyidir. Ne yapmam lazım?” “Tılsımında bu dünyaya ait olan ama senin içinde taşımadığın bir güç var,” diye açıkladı Bâkire. “Diyarlar arasında yolculuk yapmanı ve ihtiyaç halinde bizimle veya başkalarıyla konuşabilmeni sağlıyor. Bizi birbirimize bağlayan görünmez bir köprü gibi.”

“Ve başka bir diyardayken yeteneklerimi ne kadar kullanırsam gücü de o kadar çabuk tüketiyor. O zaman buraya dönmem ve ikimizin de yeniden yüklenmesi gerekiyor. Bunu zaten biliyorum,” dedi Alek hayal kırıklığını sesine yansıtılmayı güçlkle başararak.

“Bilmediğin şey, burada değilken bu diyarla iletişim kurmanı sağlayan özelliğin aynı zamanda rüya halindekiyle ulaşmanı da sağlayabilmesi.”

“Yani ben bununla,” kristali gömleğinin altından çıkardı, “insanların rüyalarına girebilir miyim?”

“Hem evet hem hayır,” diye yanıtladı Bâkire. “Rüya görmek ölümlülere bahşedilmiş bir armağan. Geçmişte bu onların tanrılarımız, tanrıçalarımız ve kâhinlerimizle doğrudan ko-nuşabilmelerinin

yoluymuş. Sonradan bu özelliklerini kaybetmişler ve artık yalnızca canlarının istediğini görebiliyorlar.” Alek tılsımı bıraktı. “Yani, Eva rüya görüyorsa onu uyandırabilir miyim?”

Bâkire gülümsedi. “Belki. Yine de çok nazik bir yaklaşım sergilemelisin, içinde olduklarında, rüyalar ölümlülere çok gerçek gelir. Eva uyuduğunun farkında olmayabilir. Yarattığı rüya dünyası onun gerçekliği olabilir. Oraya ait olmadığını ve uyanması gerektiğini kendi kendine anlaması lazım.”

“Tanrı olmadığımı göre ona nasıl ulaşabilirim?” “Pythia’nın izlediğini bilmelisin.”

“Evet, bana daha önce Ölümlüler Diyarındayken yardım etmişti.”

“Fırsat verilirse sana yeniden destek verir ve senin adına Evayla konuşur. Pythia yeni Kâhinin rüya dünyasında çok uzun süre kaybolmasına izin vermez. Her zaman onun yanında olacaktır.” Bâkire nin gülümsemesi ışıl ışıldı ve Alek içinde yeni bir umut hissetti.

“Teşekkür ederim. En azından gücümün elverdiği her şeyi denemiş olduğumu bileceğim.”

Ayağa kalkarken eteği Alek’e sürününce etrafa şekerli turunçgil kokusu yaydı. “Senin için her şeyi yaparım, oğlum.” Salondan çıkmadan önce eğilip oğlunun başının tepesini öptü.

“Evaya rüyasında ulaşmak için Pythia’nın enerjisini kullan. Oldukça basit bir görev.”

Alek tılsımı boynundan çıkarıp iki eliyle tuttu. Dik durarak ayaklarını toprağa sıkıca bastı. Gözlerini kapayıp kristalin kaygan yüzeyini başparmağıyla okşadı. Gözünde Evayı gülümserken, uyanık ve iyileşmiş olarak canlandırdı.

“Pythia, umarım dinliyorsundur. Yardımına ihtiyacım var. Bir kez daha.” Arındırıcı, derin bir soluk alıp tereddütsüz konuştu.

Gerçeği rüzgâr taşır.

Ara, dinle ve öğren ruhunla.

İçine bak, güçlü kal.

Bir hava tüneli onu çevreledi ve Furiaların kokusunu taşıdı. Bâkirenin şekerli aroması geri geldi, burun deliklerini doldurdu, Evanın imgesini canlandırdı. Validenin hafif va-nilyalı lavantası onu yatıştırırken Kocakarının odunsu adaçayı kokusu zihnindeki endişeleri alıp götürdü.

Uykun artık sona ermeli.

Kader yardımını bekliyor.

Uyan, Eva!

Rüzgâr dindi, Alek kıpırdamadan duruyordu. “Pythia?” Ürkütücü kahkahasını duymayı bekliyordu ama kulaklarında yalnızca sessizlik vardı.

Alek tılsımını yeniden boynuna taktı ve parmaklarını küçük havuza daldırdı. Dalgalar oynayan resim döngüsünü bulandırdı.

“Lütfen çabalarımın ödüllendirileceğini söyle,” diye fısıldadı.

“Kimi bulamamışım?” Eva döndü. “Sen neredesin?”

“Sessiz olun!” Bedensiz ses bunu söylerken oda parlak altın renklerle titreşiyordu.

Eva gözlerini kırptırdı.

“Zamanla benden korkmana gerek olmadığını anlayacaksın ” Kadının sesi yumuşak ve içtendi. “Aynı kumaştan yapıldık. Bu dünyanın kumaşına gerçeği öngörenler ve güçsüzlerin koruyucusu olarak işlendik.”

Odada rüzgâr eserken turuncgillerin canlandırıcı kokusunu taşıyordu.

“Sana seslendiğini, seni eve çağırdığını hissediyor musun?” Eva yüzüne gelen saç tutamını çekti. “Kimin?”

Odaya yeni bir rüzgâr esintisi doldu, vanilya ve lavanta izleri taşıyordu.

“Yazgılarınız birbirine bağlı. Savaşçı yüreğini inkâr etmemelisin.”

Üçüncü rüzgâr dalgası Eva’yı topraksı bir kokuyla sarmaladı.

“O seni yeni yeteneğinin içinde gizlenmiş delilikten koruyabilecek kadar kudretli olan tek güç. O olmadan bu yetenek senden önce gelenlerde olduğu gibi sonunda parçalara ayrılıp dağılarak yok oluncaya kadar aklından parça parça çalar çalar.”

Eva boş odada kükreyen rüzgâra karşı bağırdı. “Yanlış insana geldiniz. Benim hiç özel gücüm yok.”

Rüzgârın arasında kahkahalar duyulur gibi oldu ve Eva gözlerini kapadı.

“Aç gözlerini, yeni Kâhin. Savaşçını bul. Yeteneklerini keşfet. Yeni yaşamın seni bekliyor!”

YİRMİ ÜÇ

“Eva, beni duyabiliyor musun? Eva, rahatlamaya çalış. Her şey yolunda.”

“Anne?” dedi Eva çatlak bir sesle.

“Bir süreliğine dışarı çıktı ama hemen dönecek. Benim adım Maya. Hastanedesin. Ben hemşireyim. Benim için gözlerini açabilir misin?”

Eva batan gözkapaklarını yavaşça açtı.

“İşte oldu. Şimdi sana biraz parlak gelecek ama dayanmaya çalış.”

Hemşirenin küçük el fenerinden çıkan ışık Evanın görüşünü doldurup onu yeniden beyaz odaya ve kan donduran kahkahaya götürdü. “Ben bu ışığı daha önce de gördüm. Rüyamda.” “Kalkmaya çalışma.”

“Bu ışık,” diye vurguladı Eva, “ben gördüm onu.” “Şaşırmadım. Ben düzenli olarak yanına gelip onunla seni kontrol ediyordum.”

Eva kalın ve kaşındıran battaniyeyi el yordamıyla tuttu. “Gözlüğüm sizde mi?”

“Evet. İşte burada.” Hemşire plastik çerçeveyi kızın av-cuna bıraktı.

“Her şey yolunda mı? Benim için yani.” Etrafına bakınıp bipleyen çeşitli makineleri gözleriyle saydı. “Çok fazla şeye bağlıyım.”

“iyileşeceksin.” Devam etmeden önce dizüstü bilgisayarına birkaç not ekledi. “Ama artık doktoru buraya çağırmalıyız ki her şeye bir baksın.” Bilgisayarı kapayıp kapının yanındaki tezgâha koydu. “Gidip doktora haber vereyim. Bu arada tavsiyemi dinle ve rahatlamaya çalış.”

“Tamam.” Eva belli belirsiz gülümsedi.

“Eva? Ah, şükürler olsun!” Kapı tam olarak kapanmadan önce Lori aradan hızla içeri daldı. “Bir kahve daha almaya gitmişim ve...” Gözleri ağlamaktan hâlâ ıslaktı. “Ah, neyse önemi yok. Önemli olan tek şey, senin uyanmış olman. Her şey yoluna girecek.” Sesinden bitkinliği hissediliyordu.

“Neden buradayım? Kaza mı geçirdim?” Eva annesinin yorgun ifadesinde bir açıklama bulmaya çalıştı.

“Olanları anımsamıyor musun?”

Eva başını salladı. Boynundaki kaslar ağrıyordu ve gergindi, eliyle masaj yaptı.

Lori tam konuşmak için ağzını açmıştı ki kapıya vurulması onu engelledi.

“Girin,” diye seslendi Eva içgüdüsel olarak.

Kapı açıldı ve uzun boylu esmer bir adam içeri girdi. Kirli sakalı güçlü çenesini vurguluyordu. “Merhaba Eva, Bayan Kostas.” Başını sallayarak Loriyi işaret etti.

“Dedektif, şimdi çok iyi bir zaman değil. Az önce uyandı.”

“Hayır, sorun yok, anne,” dedi Eva, Lori’nin koluna hafifçe dokunarak.

Adam ayakucuna yaklaşıp çekinerek elini yatağın korkuluğuna koydu. “Seninle birlikte ambulanstaydım. Çok daha iyi görünüyorsun. Ama daha sonra da gelebilirim. Henüz konuşmaya hazır olmamanı anlayabilirim.” Nazik gülümsemesi gözlerinin kenarının kalkmasına neden oluyordu.

“Benimle ne konuşmak istediğinizi bilmiyorum ama konuşabilecek kadar iyiyim.”

“Eva, bu Dedektif Graham. O ve ortağı senin davan üzerinde çalışan polisler. Bana ihtiyacın olursa kapının önünde olacağım.” Lori, James’in yanına gidip elini omzuna koydu. “Hiçbir şey anımsamıyor. Lütfen üzerine gitmeyin.”

Eva ilk sorusunu sormak için kapının kapanmasını bekledi. “Annem benim davamı sizin incelediğinizi söyledi. Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hatırladığın son şey ne?”

Evanın cevabı düşünmek için zamana ihtiyacı yoktu. Olaylar kısa bir süre önce olmuş gibiydi. “Partide Bridget’le buluştum. Neden bana yanıt vermiyorsunuz?”

“Üç gündür uyuyordun. Gerçekte olanların ne kadarını hatırladığını öğrenmeliyim.”

“Üç gün. Üç gündür mü buradayım?” Kalbi göğsünde deli gibi atmaya başlamıştı. “Neden? Ne oldu?”

“Partiden ayrıldıktan sonra kaçırıldın,” dedi açıkça. Evanın gözünün önünden anı parçacıkları geçer gibi oldu. Soluk alıp odanın dönmesini engellemek ister gibi yatağın kenarına tutundu.

“Eva, iyi misin?”

“Arka koltukta biri var.” Sürekli tekrarlayan imgelerden korunmak için gözlerini kapadı ve soluğunu düzenlemeye çalıştı. Kulaklarına o tanıdık kahkaha geldi ve Eva kaçırılmasının anılarıyla birlikte onu da engelledi.

“Evet, oraya saklanmış ve senin partiden çıkmanı beklemiş. Durmamı istersen dururum.”

Ellerini gevşetti. “Hayır, yok, sorun değil.”

“Başka bir şey hatırlıyor musun?”

Başını hayır anlamında salladı.

“Sana birkaç fotoğraf göstermemin mahzuru var mı?” Başını sallayarak onaylayınca adam telefonunu ona uzattı. “Sola doğru ilerle. Tanıdık bir şey görürsen veya sana ağır gelirse bana haber ver.”

“Bu benim arabamın içi,” dedi ilk fotoğrafı tanıyarak. “Eksik veya yeri değiştirilmiş bir şey görüyor musun?” Fotoğrafi inceledi. “Hayır. Her şey her zamanki yerinde.” Yeni fotoğrafa geçmek için ekrana tıklamadan önce yeni bir hatıra çığını tetiklememek için duraksadı.

“Bu fotoğraftaki Bili mi?”

“Evet, annenin erkek arkadaşı. Seni bulduğumuz geceden beri onu gören olmadı.”

Bağır benim için! Zihninde vahşi bir ses gürlüyor, vahşi bakışlı bir yüzün gölgesi bulutlu anılarının arasına sızmakla tehdit ediyordu. *Bağır benim için!* Ses yankılandı.

“Bili değildi.”

“Başka birini anımsıyor musun?”

“Hayır, kim olduğunu hatırlayamıyorum. Tek bildiğim o olmadığı.” Çıkmak için boğazını zorlayan kahkaha dudaklarından döküldü. “Özür dilerim. Bu komik değil. Ben... nereden çıktı bilmiyorum.”

“Sorun değil, Eva. Stresli bir durum. Senin yerinde olsaydım nasıl tepki verirdim hayal bile edemiyorum. Kimse senden belirli bir şekilde davranmanı beklemiyor.” Sesi yumuşaktı. “Teşekkür ederim.”

Eva bakışlarını kaçırmayınca o yavaşça başka tarafa baktı. “Ben işimi yapıyorum.”

“Ama gerçekten teşekkür ederim. Hastanede uyanmak. Bu olanları öğrenmek. Sanki deliriyorum.”

“Sen deli değilsin. Bunu kim yaptıysa deli olan o.”

“Beni bulduğunuzdan beri Bill’i gören olmadığını söylediniz.” Telefonu kucağında ters tuttu. “Beni tam olarak nerede bulmuştunuz?”

“Aslında seni bulan ben değilim.” Yatağın ayakucundan kalkıp kızın yanına geldi. Telefonu Evanın kucağından alıp birkaç fotoğraf geçti. “Seni o buldu. Ya da kendisinin bulduğunu iddia ediyor.”

Kız telefonu alıp fotoğraftaki genç adamı inceledi. Tanıdık, çılgın kahkaha düşüncelerini böldü. *Savaşçı yüreğini inkâr etmemelisin.* Eva gözlerini eliyle kapayıp başparmağıyla şakaklarına masaj yaptı. Kahkaha gövdesini sarstı ve Eva ağzından fırlamadan onu tutmaya çalıştı.

“Biraz dinlenmeliyim. Üzgünüm, Dedektif.”

“Tık tık.” Bridget gülümseyerek kapıyı açtı. “Ah, yanında birinin olduğunu bilmiyordum, işiniz bitince gelirim.”

“Hayır, Bridge. Gitme,” dedi Eva arkadaşının mükemmel zamanlamasıyla rahatlayarak.

“Evet, lütfen kalın. Biz de tam bitirmiştik.” James telefonu Evadan alıp yataktan uzaklaşarak Bridget e araya sıkışabileceği kadar yer açtı. “Başka bir şey hatırlarsan annen bana nasıl ulaşılacağını biliyor. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim.” Odadan çıkmadan önce tuhaf sayılabilecek kadar bir süre duraladı.

“Bayılıyorum ona,” dedi Bridget kapı kapanır kapanmaz. “Gelip ziyaret edeceğini bilsem ben de hastane yatağında yatarım.” Birlikte gülerlerken Bridget yatağa zıplayıp Evanın yanına kıvrıldı. Parlak turuncu eşofmanı hastane odasının steril ortamında dikkat çekiyordu. “Ciddiyim ama Eva. İyi misin sen?”

“Buradan çıkıp her şeyi değerlendirecek zamanım olduğunda çok daha iyi olacağım. Neler olduğuna inanamıyorum.”

Bridget elini uzatınca Eva ona yaslandı.

“Annen dışarıda beyaz önlüklülerle konuşuyor. Senin bir tür mucize falan olduğunu söylüyorlar,” dedi Bridget, Evanın geceliğinden bir iplik parçası çekerek.

“Mucize mi?”

“Evet. Doktorlardan biri daha önce hiç bu kadar hızlı iyileşen birini görmediğini söyledi. En azından dışarıda tartıştıkları şey bu.”

Bridget’in omuzları sarsıldı, Eva arkadaşının yüzünü görebilecek şekilde yatakta oturdu.

“Öldüğünü düşünmüştüm.” Hıçkırdı. “Annene bir şey söylemedim ama seni bulacaklarını hiç sanmıyordum. Sana inanmadığım için özür dilerim. Korkunç bir insan ve korkunç bir arkadaşım.”

“Hayır, değilsin. En yakın arkadaş olarak senden daha iyi birini seçemezdim.” Eva kollarını Bridget’e doladı ve birlikte ağladılar.

“Ah, Tanrım.” Bridget burnunu çekti. “Bu hiç de çekici değil.” Birbirlerinden ayrıldılar ve yüzlerini kaba battaniyeye kuruladılar. “Böyle yüzümüz şiş şiş dolaşamayız. Hele o seksi dedektif binadayken kesinlikle olmaz.” Gülümsedi.

Lori arkasında doktorla odaya girince Bridget yataktan aşağı atladı.

“Aramıza hoş geldin, Eva.” Kadın gördüğü bütün diğer doktorlar gibi görünüyordu: Uzun beyaz önlük, açık yeşil pantolon ve yüzünde ilgisiz, neredeyse sıkılmış bir ifade. Önceden prova edilmiş gülümsemesi duvarların temiz beyaz rengiyle uyumlu dişlerini ortaya çıkardı. “Annen yaşadıklarını anımsamakta zorlandığını söyledi. Böyle travmatik bir deneyimden sonra bu rastlanılan bir şey ama bunun üzerinde duracağız. Genel olarak kendini nasıl hissediyorsun?”

Omuz silkti. “Biraz ağrım var ve kaslarım da çok gergin. Bunun dışında iyiyim.”

“Kolun nasıl? Dövme yani. Şişme veya ağrı var mı?” “Dövme mi?” Eli hemen sol kolunu kaplayan bandaja gitti. Sargı bezi parçaları bütün yatağa saçılana kadar yırtarak parçaladı. Kömür rengi ağaç, floresan ışığında parlıyordu. Midesi bulandı ve rahatsız edici kahkaha düşüncelerini kapladı.

“Bu... Nedir bu?” Ses şakaklarının arasında gök gürültüsü gibi gümbürderken gözlerine yaşlar doldu.

Hayatta kalmak için savaş!

Oda dönmeye başlayıp karardı.

YİRMİ DÖRT

Eva konuşma sesleri duyarak ve doktorun eldivenli elini yanağında hissederek ayıldı. Doktor gerildi. “Dövmeyi bildiğini sanıyordum.”

“Ama bilmiyordu. Henüz yani,” dedi Bridget korumacı bir tavırla. “Teşekkürler ifşa olayının ağzına sıçtığın için.”

“Doktor Cole, sizinle biraz dışarıda konuşabilir miyim?” Lori doktorun yanıtını beklemeden odadan çıktı.

Bridget saçını savurup kapanan kapıya baktı. “Şu doktora inanabiliyor musun? Tam bir kaltak.”

“Bu nasıl oldu?” Eva üstdudağına akmiş sümüğe aldirmedan koluna bakıyordu.

“Onu düşünme sen şimdi. Bandı üstüne kapat ve gücünü toplamaya odaklan.” Sargı bezi parçalarını toplayıp başarısızca dövmenin üzerine tuturmaya çalıştı.

“Ben gücümü topladım, Bridget. Şimdi sadece sorumu cevaplamana ihtiyacım var. Bu dev ağaç benim koluma nasıl geldi?”

Bridget gülümsemeyi bırakıp yanağının içini ısırıldı. “Seni kaçıran kişi yapmış. Ama bir tek sana değil, diğer kurbanlarına da.”

“Başkalarında da mı bu dövmeden var? Onlar nerede?” “Ölmüş,” dedi Bridget tiz bir sesle.

“Bu kadarı fazla. Buradan gitmeliyim.” Kalın battaniyeyi üzerinden atarken gözlerinin arkasındaki zonklama yeniden başladı. “Bu yatakta bir dakika daha kalamam.”

“Biraz bekle, tamam mı? Al.” Bridget Evanın lens kutusunu alıp ona uzattı. “Lenslerini tak, yüzünü biraz makyajla toparla ve şu korkunç yatak saçını biraz düzelt. Yirmi birinci yüzyıldayız. O dövmeyle beş saniyede falan sildirebiliyorsun. Üstelik seni etkilemesine izin verirsen o kazanır.”

“Ne yapacağım?” Eva gözlüğünü çıkarıp lenslerini gözüne taktı.

“Bırak her şeyi ben halledeyim. İyi görüldüğünü bilince daha iyi hissedersin. Bende her zaman işe yarar. Şimdi bana o sefil deniz gözlüklerini ver de çantama koyayım.”

Evanın düşüncelerini kahkahalar böldü ve arkasından gelen sancı nedeniyle yumruklarını sıktı. Ağrı başında bomba gibi patlarken midasını bulandırıyordu.

“Aman Tanrım. Eva, eline bak,” dedi Bridget çarşafı toplarken.

Gözleri, acıyan avcuna odakladı. Yumruğunu açtığında kalın plastik parçaları yere döküldü.

“Başım. Çok ağrıyor.”

“Korkunç bir baş ağrısı olmalı. Elini açsana,” diye emretti Bridget kesiklere nazikçe dokunarak. Yatağın arkasına uzanıp hemşire çağırma düğmesine bastı.

“Şimdi biri gelip ortalığı temizler ve ağrıkesici getirir.” Hemşire koşarak odaya girip Evanın yanına gitti. “Burada kötü bir kesik var gibi görünüyor.” Cebinden eldivenlerini

çıkartıp Evanın avcunu incelemeyen önce hızla giydi. “Derinmiş. Dikiş gerektirebilir. Nasıl oldu?”

“Başıma korkunç bir ağırlık saplandı ve sanırım o sırada elimdeki gözlüğü çok sıkışmışım.”

Bridget hemşireye kâğıt havlu uzattı. “Neyse ki hastanedesin. Burası, yaralandığında olabileceğin en iyi yerlerden biri.”

Maya kâğıdı katlayıp Evanın eline sertçe bastırdı. Eva yüzünü buruşturup elini çekmeye çalıştı.

“Üzgünüm, acıdığımı biliyorum. Kanamayı durdurmak için baskı uyguluyorum, sonra da doktoru çağırıp baktıracağım.” Kâğıt havluyu çekince yüzündeki nazik ifade kayboldu. “Nasıl yani...”

“Ne? Ne oldu?” Eva doğrulup eline baktı. Soluğu kesildi.

“Olamaz,” dedi Bridget donakalarak.

Evanın avcundaki derin kesiklerden açık et rengi görünüyordu. Hemen ardından normal deri rengi açık yaraları kapatmak için kesiğin üzerini kapladı. Eva¹hm vücudu panikle kasıldı ve elini çekip göğsüne götürdü.

“Sa... sanırım benim doktoru hemen çağırmam lazım,” dedi Maya yavaşça gerileyerek.

“Dur, yapma. Galiba kusacağım. Yardımına ihtiyacım var.” Eva yataktan fırlayıp hemşireyi de kendisiyle birlikte tuvalete kadar çekeştirdi. Kapıya gelince Eva hemşireyi önden içeri itti, kapıyı arkasından kapayıp kendisini bile şaşkırtan bir güçle kapıya yaslandı. “Üzgünüm,” diye seslendi Eva.

“Sen ne bok yedin?” diye bağırdı Bridget.

“Sesini yükseltme!” dedi Eva ters ters. “Ve bana yardım et. Bu kapıyı daha fazla tutamayacağım.” Maya içeriden kapıya yüklendikçe vücut ağırlığını kapıya veren Evanın çıplak ayakları fayansta kayıyordu.

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Yatak. Tekerlekleri var. Onu buraya it.”

Bridget yatağa koşup onu Evaya doğru itti. “Göründüğünden ağırmiş.”

“Acele et!”

Hemşire kapıya abandı. Çılgınlıkları kalın tahtanın ardından boğuk boğuk geliyordu.

Bridget yatağın ayak kısmını kapının yanına kaydırınca Eva yakaladı. “Uç deyince, ben çekiyorum sen de olabildiğince kuvvetli itiyorsun. Hazır mısın?” Bridget başını salladı ve Eva saymaya başladı. “Bir, iki, üç!” Eva sertçe çekince ağır yatak kapının önüne yerleşti. “Şimdi senin tarafındaki tekerlekleri kilitle.” Kollara asıldılar ve yavaşça yataktan uzaklaştılar. Bridget titreyen eliyle saçlarını düzeltilti. “Neler oluyor?” “Başka ne yapacağımı bilemedim. Elimi gördün.”

“Evet, ne zamandan beri kendini iyileştirme yeteneğin var senin?”

“Bunu nereden bilebilirim sence? Daha yeni uyandım! Birkaç gün önce böyle değildim.” Eva elini yüzüne yaklaştırıp pürüzsüz avcunu parmaklarıyla ovuşturdu.

“Ve biz ne zamandan beri rehine alıyoruz?”

“Doktoru çağırmasına izin verseydik bana neler yapabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?” Eva kapıya baktı. Hemşirenin kurtulma çabaları nedeniyle sarsılıyordu.

“Aman Tanrım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin,” diye söylendi Bridget odada çılgın gibi yürürken. “Bridget, sakın olman gerekiyor. Hiç yardımcı olmuyorsun.” “Sakin mi olayım? Bütün bu olanlardan sonra nasıl sakın olabilirim sence?”

Eva, Bridget’in yanına gidip titreyen ellerini kendi ellerinin arasına aldı. “Buradan çıkmalıyız. Çünkü bunların hiçbirini açıklayamam.”

Bridget derin bir soluk alıp yavaşça verdi. “Peki, ama senin şu baş ağrıların ve...” Evanın elini ters çevirip avcuna baktı. “Çılgınca şeyler oluyor. Bir şeyler ciddi bir şekilde ters gittiği için endişeli değil misin?”

“Gitmeliyiz. Bana ne olduğunu anlamam gerekiyor. Bir odada kilitliken bunu yapamam ve bütün bunları görüp hemşireyle konuştuktan sonra asla gitmeme izin vermezler.” Bridget konuşmadan önce biraz düşündü. “Tamam ama bensiz hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Bridget...”

“Beni vazgeçirmeye çalışma. Çok uzun zamandır arkadaşız ve seni terk etmeyecek kadar önemsiyorum. Üstelik suç işlemene yardım ettiğim için bunun suç ortaklığı sayılacağından eminim. Yani bu işte zaten artık birlikteyiz.”

“Sen harika birisin, Bridge.” Eva ona sıkıca sarıldı. “Ama önce seni şu hasta önlüğü dedikleri arkası açık felaketten kurtaralım.” Bridget kapının yanına bıraktığı devasa çantasının yanına koştu. “Eşofman mı kot mu?” İki seçeneği çıkarana kadar çantayı karıştırdı. “Sence Olivia Pope kanundan kaçmak için hangisini giymeyi tavsiye ederdi?”

“Ciddi misin sen?” diye sordu Eva onu hastanenin soğuk havasından koruyan ince tabakayı üzerinden çıkararak.

“Kot olsun.” Pantolonu top halindeki bir tişörtle birlikte Evaya fırlattı. “Bir yerlerde ayakkabı da olacaktı.” Bridget içindekileri karıştırıp bir çift tenis ayakkabısı çıkardı.

Eva kapıya koşmadan önce hızla giyindi. “Annemle doktor hâlâ konuşuyor,” dedi küçük pencereden dışarıyı gözetleyerek.

“Bana ayak uydurursan buradan çıkmak için bir şansımız olabilir.”

Kapıyı rahat bir tavırla açıp iyi aydınlatılmış koridora çıktı. “Eva, neden yataktan çıktın?” Lori hemen yanlarına koşup Evanın kıyafetini süzdü. “Ve neden giyindin.”

“O önlükten kurtulmam gerekiyordu. Kendimi fazla çıplak hissettiriyordu. Neyse ki Bridge bana giyecek bir şeyler getirmiş.”

Bridget heyecanla başını salladı. “Bu hastane giysilerini tasarlayanları tutuklamaları lazım.”

“Peki, nereye gittiğini sanıyorsun? O nazik hemşire Maya da yanınızda sanıyordum.”

“Birkaç dakika önce çıktı. Hemen döneceğini söyledi ama Bridget’in gitmesi gerekiyormuş ben de onu asansöre kadar geçiriyorum,” diye yalan söyledi Eva.

“Yürüyebilecek kadar iyi olduğundan emin misin? Hemşirenin dönüp sana bir tekerlekli sandalye getirmesini bekleyemez misin?” Lori nin yüzündeki endişe Evanın suçlulukla dolmasına neden oldu.

“Hayır, ben iyiyim. Hemen koridorun sonunda zaten. Buradan görebilirsin, zaten bir saniyeliğine gideceğim.”

“Tamam, dikkatli ol bari. Hemşire odası asansöre uzak değil. Kendini kötü hissedersen onlara haber ver.”

Eva annesine sarılıp yüzünü saçlarına gömdü. “Seni seviyorum, anne. Her şey için teşekkürler.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi kızının kucaklamasına onu sıkarak karşılık verirken. “Doktorla konuşmamız bitmek üzere. Döndüğünde seni odanda bekliyor olurum.”

Gözyaşlarını bastırıp kendini annesinden ayrılmaya zorladı.

“Sizi gördüğüme sevindim, Bayan Kostas. Evanın bu kadar iyi olması beni çok mutlu etti.” Bridget’in gözleri kocaman açıldı ve gergince kıkırdadı.

Eva, Bridget’in koluna girdi ve hızla asansöre doğru yürüdüler. “Başka kimseyle konuşma. Deli zannedecekler,” diye fısıldadı.

“Sanırım en iyi arkadaşım günlerce komada kalıp süper güçlerle uyanarak masum ve gerçekten çok güzel bir hemşireyi tuvalete kilitledikten sonra ikimizin kanun kaçağına dönüşme sahnesi üzerine biraz çalışmam gerekecek.”

“Haklı sayılırsın.” Eva asansörün önünde durup aşağıyı gösteren oka bastı. “Annem odaya girince haber ver ama belli etmemeye çalış.”

Bridget saçını kabartıp omzunun üstünden arkaya baktı. “Girdi.”

Asansör çınladı ve kapı daha tam açılmadan kendilerini içine attılar. Eva kontrol paneline koşup başparmağıyla kapıları kapatma düğmesine bastı. “Kapan, kapan, kapan,” diye yalvardı yüksek sesle.

Kapılar tembelce kapanırken Eva birinci kat düğmesine basıp asansörün soğuk metaline yığılırcasına yaslandı. “Lütfen arabam olduğunu söyle.”

Bridget büyük çantasını karıştırarak içinden siyah bir anahtarlık çıkardı. “Benimkinin döşemelerini kaplatıyorum, o yüzden araç kiraladım.”

“Tanrıya şükür.”

Asansörün kapısı açıldı ve karşılarına bekleme odasındaki sandalye sıralarıyla otoparka çıkan kayar kapılar çıktı.

“Birkaç sıra arkaya park ettim.” Kalabalık acil bölümünden hızla geçip ılık akşam havasına çıkarlarken Bridget yolu gösterdi. “Nereye gidiyoruz?”

“Bilmiyorum. O kadar ilerisini planlayamadım.” Evanın bacakları endişeyle seğirince adımlarını sıklaştırdı. “Saklanacak iyi bir yer biliyor musun?”

“Benim evim? Binada yaşayan birini görebilmek için imza vermen gerekiyor. Bildiğim en güvenli yer.” Bridget anahtarı kaldırıncı yakınlarda bir araba öttü. “İşte bu,” dedi bir arazi aracına doğru koşar adım ilerleyerek.

“Kocamanmış. Bu şeyi kullanabiliyor musun?” diye sordu Eva arabaya tırmanmaya çalışarak.

Bridget küçük bir kahkaha attı. “Çok iyi değil. Kemerini bağlaştan iyi olur.”

Bridget otoparkta dikkatle manevra yaptı. Eva kemerini bağlayıp bağırdı: “Her an peşimize düşebilirler. Çabuk ol!” Bridget trafik ışığında durup gaza asılmadan önce yeşil ışığın yanmasını bekledi. Lastikler asfaltta bağırırken araba anayola çıkmak üzere ileri fırladı. “İki kere söylemene gerek yok. Bu tekneyi kullanmakta rezalet olsam da hızlı kullanmayı bilmediğim anlamına gelmiyor.”

YIRMİ BEŞ

Alek suların sakinleşmesini beklerken Yankı Salonu boğucu bir sessizlikteydi. “Ben elimden gelen her şeyi yaptım,” diye anımsattı kendine. Dalgalanmalar duruldu ve yeni bir görüntü belirdi.

“Uyandı.” Sesi fısıltı gibiydi, boğazındaki küçük yumruyu temizledi. “Uyanacaktı elbette.” Suyun yanma çömeli resimlerin sessizce akmasını izledi. “Anneler! Bunu görmemiz gerek!”

“İşe yaradı mı, oğlum?” Bâkire aceleyle gelip yanına çömeldi.

“Ne oldu?” diye sordu Valide.

“Alek, Evaya rüyalar âlemindeyken ulaşmayı başardı. Şimdi o da uyandı.” Bâkire suyu gösterdi.

“O zaman hemen yola çıkmalısın. Kâhinin güvenliği şimdi, en az önceki kadar önemli,” dedi Kocakarı.

“Havuzlar düzeldi ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Lanet devam ediyor. Onunla iletişime geçmelisin. Nelerin risk altında olduğunu anlamasını sağlamalısın,” dedi Valide.

“Hem onun diyarı hem bizimki için,” diye ekledi Bâkire.

“Ben hazırım.” Alek ayağa kalktı, kadınlar tılsımını elleriyle kapladı.

“Bundan sonrası sana kalıyor, oğlum. Her zaman olduğu gibi.” Enerjileri onu Ölümlüler Dünyasına fırlatırken Valide nin sözleri arkasından geliyordu.

Öksürük ve inleme sesleri kulağına dolarken ayaklarının altında yer sertleşti ve çevresine sandalyeler dizildi. Alek bir duvarla dev bir metal kutunun arasında sıkışmış olarak belirdi. “Sen uzaylı mısın?”

Alek ince sesin sahibini bulmak için etrafına bakındı. “Sanmıyorum.”

Bir çocuk kafasını tersten uzatmıştı. Ya o ya Alek ters duruyordu. “Sihirbaz mısın? Bugün doğum günü partimde bir sihirbaz vardı ama babamın suratına vurup ona cimri pislik dedi.” Diliyle ağzını lekeleyen mavi kremayı yaladı. “*Sonra* annem partiyi bitirdi. *Sonra* arabaya binip ta buraya kadar geldik. Pastamı arabanın arka koltuğunda yemek zorunda kaldım. Her yere bulaştı.” Everest Tepesi ne tırmanmayı başarmış gibi gülümsedi.

“Baban ve partin için çok üzüldüm. Bana buranın tam olarak neresi olduğunu söyleyebilir misin?”

“Hastane. Hasta veya yaralı olduğunda buraya gelirsin, babam gibi.”

“Peki, hastanenin neresindeyiz biz?”

“Ben abur cubur makinesinin önündeyim. Sen arkasın-dasın. Sihirbaz olmadığından emin misin?”

“Mason, buraya gel. Babanı getirecekler şimdi.” Annesi koşarak gelip çocuğun elini tuttu.

“Affedersiniz. Zor bir gündü, bilirsiniz ya?” Bitkin bir tavırla Aleke baktı.

“Ama o sihirli. Birdenbire ortaya çıktı.” Annesi onu danışmaya doğru götürmek için köşeyi dönerken Mason ondan kaçtı. Alek’in duyduğu son şey, annesinin ona yabancılarla özellikle de tuhaf olanlarla kesinlikle konuşmaması gerektiğini söylemesiydi.

Alek kendini makinenin arkasından kurtardı ve düzelerek yere indi. “Hastane,” diye tekrarladı Alek, Evanın nerede olabileceğini gösterecek bir ipucu bulmaya çalışarak etrafına bakarken. “Havuzda gördüğümünden çok farklı.” Cam kapıya ilerledi ve kendiliğinden açılınca duraksadı. Elini uzatıp boşluğu hissetti. Tuzak olmadığına ikna olunca otoparka yürüyüp yüksek binaya baktı. “Onu nasıl bulacağım?” Parmakları tılsımının üzerine kapandı. “Pythia, hâlâ yanımda mısınız?” Onu yanıtlayan tek şey kayarak kapanan kapının vızıltısı oldu. “Kâhin bulduktan sonra kalmayacağını tahmin etmeliydim.”

Derin bir soluk alarak otoparkı gözleriyle taradı. Arabaların arasında sarışın bir baş göründü. “Bridget?” dedi kadına doğru yürürken.

Bir araba kornasının ardından lastikler ciyaklayarak bacağına birkaç santim kala durdu.

“Çekilsene yoldan lanet olası!” Sürücü kendini arabadan dışarı atıp yolcu kapısına yöneldi. “Doktor lazım! Karım doğum yapıyor!” diye bağırdı.

Alek mavi ameliyat önlüklü bir adam, tekerlekli sandalyeyle arabaya yaklaşırken kenara çekildi. İki adam hamile kadının sandalyeye oturmasına yardım edip onu aceleyle açık kapıdan içeri soktu.

Alek otoparka döndüğünde Bridget tam da bir arazi aracına binmek üzereydi. “Lanet olsun!” Arabanın tamponuna tekme atınca darbe nedeniyle bir göçük oluştu, metalde ayağının boyunda bir iz kalmıştı. Arazi aracı park yerinde yavaşça ilerlerken Alek yeniden hasarlı arabaya göz attı. “Araba kullanmalı bilgisayar oyunlarında iyiydim,” dedi hızla sürücü tarafının kapısını açarken. “Bu da ondan daha zor olamaz.” Ayağını frene basıp anahtarı çevirdi. Motor homurdanarak canlandı. Gaza dokununca araba ileri atıldı. “Gerçekten de yarış oyunlarındaki gibiymiş.”

Bridget’in arazi aracı kırmızı ışıktaki duruyordu, Alek otoparktan aynı şeritte onun arkasına geçti. Işık yeşile dönünce Bridget’in lastikleri asfaltta öttü ve arkasında siyah dumanlar bıraktı. Alek gaza asılıp onun peşinden sokağa döndü. Arabanın arkası yan şeride savrulurken az kalsın geçen bir motorcuya çarpacaktı. Alek direksiyona asılıp yeniden aracın kontrolünü ele geçirdi. Bridget’in arazi aracı aniden yavaşlayıp bir otoparka girdi. Önündeki aracın stop lambaları yanınca Alek ona çarpmamak için kendi frenine asıldı. Park etmeden arabayı park vitesine geçirip arazi aracının yanına koştu.

Eva, araç yolda hızla giderken deri koltuğa tutunmuştu. “Lütfen, yeniden hastaneye dönmemizi gerektirecek bir şey yapma. Şimdiye dek hemşireyi bulmuşlardır, bizi aramaya başladıklarından eminim.”

“Bir şey olmaz.” Frene dokunup köşeyi dönen bir arabanın yanından geçti. “Daha sonra ne yapacağımızla ilgili bir plan yapabilecek kadar uzun süre evden çıkmayız. Ve şansımız varsa hastanede kimse polise, kapatılan hemşireden söz etmez.” “Ben buna pek güvenmezdim.” Eva emniyet

kemerini, iyice sıkana kadar çekti. “Polis olanları sorunca benim seni buna zorladığımı söylemeni istiyorum. Aklımı kaçırdığımı ve bunları sana zorla yaptırdığımı söyle.”

“Asla olmaz. Yani aklımı kaçırdığın doğru ama seni sırtından bıçaklayacak değilim.”

“Mecbursun. Onlara gerçeği söyleyemezsin.”

“Söylemeyi düşünmüyorum, inanılmaz rol yapma becerimi kullanıp hemşirenin manyaklaştığını ve onu tuvalete kilitlemekten başka yol bulamadığımızı söylerim. Netflix’te bol bol suç canlandırması izliyorum ve polisler de her zaman ‘kendimi korumak için başka çarem yoktu’ uydurmasına kanıyorlar.” “Bu bir televizyon programı değil ve ben de anneme yalan söylerken salak gibi sırtıttığını gördüm. Rol yeteneğin sıfır. İstedığın kadar manyak hemşire hikâyesi uydur, gördüklerimizi açıklamaya yetmez.”

“Tamam. Onlara beni zorladığımı söylerim. Ama bu durumda sen ne olacaksın?”

“Bütün bunların neden olduğunu bulmaya çalışacağım.” Elini kolunda gezdirdi. Yara bandının bıraktığı yapışkanlık dikkatini çekince oraya baktı. Koyu siyah ağaç kolunu kaplıyordu. Kalbi hızla kulaklarının içinde çarparken düşmemek için kapıya yaslandı.

“Eva, iyi misin?” Bridget’in sesi uzaktan ve mekanik geliyordu. “Dayan, Eva. Kenara çekiyorum.”

Zihnine o uğursuz ses dolarken kahkahalarla çevrelendi. *Onu hâlâ bulamadın mı?*

Uzun boylu, kıvırcık saçlı bir adamın görüntüsü belirince gerçeğe geri dönmek için el yordamıyla bir şeylere tutunmaya çalıştı. Heykel gibi yontulmuş hatları, bal rengi gözleri midesinde endişe dalgalarına neden olmuştu.

Yazgılarınız birbirine bağlıdır. Savaşçı yüreğini inkâr etme. Eva dimdik oturdu. “Onu bulmalıyım.”

Bridget konsola eğildi. Zarif hatları endişe ve korkuyla gerilmişti. “Kimi bulmalısın? Aman Tanrım, Eva. Neler oluyor? Neredeyse iki dakika boyunca kendini tamamen kaybettin. Az kalsın her şeyi boş verip seni hastaneye geri götürecektim.” “İyiyim şimdi.” Saçını atkuyruğu toplayıp ensesini ovdu. “İyi olduğunu sanmıyorum. Beni gerçekten korkutuyorsun. Belki de hastaneye geri dönüp kaderimize razı olmalıyız.” “Hayır, lütfen, Bridget. Eğer geri dönersek beni tuhaf bir denek olarak araştırırlar.”

Bridget içini çekip koltuğa gömüldü. “Bugün bu şekilde sona ermemeliydi,” dedi camdan trafiği izleyerek. “Seni seviyorum ve yanında olacağım ama eğer bir kez daha... böyle bir kriz geçirirsen seni geri götürürüm.”

“Sana bir şey söylemeliyim. Kulağına çılgınca gelecek ve delirdiğimi düşünürsen seni suçlamam ama sanırım neler olduğunu anlamama yardım edecek birini biliyorum.”

Bridget arabayı park vitesine geçirip dokunmatik ekrandan navigasyon düğmesine bastı. “Hemen oraya gidelim. Bana adresi verirsen seni oraya götürürüm. Şu anda açıklama duymaya o kadar hazırım ki.”

“Şey,” Eva tereddütlüydü. “Sorun da bu. Kim olduğunu ve nerede olduğunu tam olarak ben de bilmiyorum.”

“Haklısın. Sen keçileri kaçırdın.” Bridget’in çalan telefonu konuşmalarını kesti. “Kahretsin. Annen arıyor.” Telefonu her an patlayabilirmiş gibi konsola fırlattı. Lori’nin gülümseyen fotoğrafı ekranda yanıp sönerken boş boş baktılar.

“Cevap verme,” diye fısıldadı Eva.

“Neden fısıldıyorsun? Seni duyamaz.”

“O zaman sen de fısıldamayı kes.”

Telefona bakmayı sürdürdüler. Titreşim durdu ve ekran karardı.

“Tamam, telesekretere düşmesine izin vermek sorun değil ama sonsuza dek cevap vermekten kaçamam.”

“Biliyorum, biliyorum. Plan yapınca onun için de bir şey düşünürüz.”

Telefon çınlayınca ikisi de sıçradı.

“Kahretsin, mesaj bırakmış. Dinleyeyim mi sence?”

Eva tam konuşmak için ağzını açmıştı ki arka camdan Bridget’in kapısına doğru koşan ayak sesleriyle durdu. Bridget ciyaklayıp eğilirken Eva da kemerini açmaya çalışıyordu.

“Bridget. Ben Alek.” Sesi aradaki cam nedeniyle boğuk geliyordu.

“Alek?” Bridget yavaşça doğrulup camı indirdi. “Korkudan öldürecektin beni. Sen burada ne arıyorsun?”

“Alek?” Evanın gözleri onunkilerle buluştu. “Şensin.” “Dursana sen, onu hatırlıyor musun?”

Alek gövdesini camdaki açıklıktan sığdırmaya çalışıp Bridgete doğru eğildi. “Eva, sen iyi misin?” Ela gözleri sıcak ve davetkârdı.

“Gerçek olduğunu bile bilmiyordum. Beni nasıl buldun?” Bridget ellerini onun göğsüne koyup camdan itti. “Evet, bizi nasıl buldun? Senin hapiste falan olman gerekmiyor muydu? Polisin senin peşinde olduğunu sanıyordum.”

“Benim ne yaptığımdan şüpheleniyorlar?”

“Polis sirenlerini çalarak eve gittiğinde orada onun dışında bir tek sen vardın. Bu yüzden senden şüphelendiklerinden eminim, adam kaçırdığın için falan.”

Eva gözlerini devirdi. “Bridget, beni o kaçırmadı.”

“Onu böyle sakince karşılamandan o kadarını anladımı zaten.” Düğmeye basınca kapı kilitleri açıldı. “Atla sarı kafa. Bir sürü şey oluyor ve biz burada kabak gibi ortada kaldık.” Arka kapıyı açıp Bridget’in arkasına oturdu. “Bir şey kaçırdım herhalde. Şimdiki durumumuzla kabağın ne ilgisi var?” “Bunu söylemekten hoşlanmıyorum ama erkek arkadaşın azıcık yavaş.” Arabayı park yerinden çıkarıp anayola sürdü.

Alek sırıttı. “Sizin diyarınızda benim güçlerimle karşılaştırılabilecek biri yok. Benim hızımı kimseninkiyle karşılaştırmazsınız.”

Bridget kaşını kaldırıp dikiz aynasından ona baktı. “Bugün bir şey içtin mi sen? Deli gibi konuşuyorsun ve içkiye dayanıklı olmadığını biliyorum.”

“Siz ikiniz tanışıyor musunuz?” diye sordu Eva şaşırarak. “Ambassador’da karşılaştık. Ben daha senin ortadan kaybolduğunu öğrenmeden o seni arıyordu.”

“Ve o bana saldırmıyorsa sana çok daha erken ulaşmış olurum,” diye araya girdi Alek.

“Sana saldırmak mı? Benim güçlerimle kimseninkini karşılaştıramazsın olayına ne oldu?” dedi Bridget en alaycı ses tonuyla.

“Boğazımdan zorla zehir akıttın ve beni zorla odana soktun.”

“Zör/7, zorla. Bu sözcükler sence de biraz ağır kaçmadı mı?” “Çocuklar! Aranızda neler yaşandığı umurunda değil. Şimdi bana neler olduğunu ve senin kafamın içinden çıkıp bu arabanın arka koltuğuna nasıl geldiğini anlamaya çalışıyorum. Geri kalanını kimsenin bizi kovalamadığından emin olduğumuzda anlamaya çalışırız.”

“İyi,” diye söylendi Bridget.

“O yüzden mi hastaneden bu kadar çabuk çıktın. Tehlikede misin?”

Eva koltuğunda arkaya döndü. “Hastanede olduğumu nereden biliyorsun?”

“Buraya yaptığım yolculuk sırasında sadece seni düşündüm. Doğal olarak da oraya gittim.”

“Tabii, doğal olarak,” dedi Bridget alayla. Arabayı bir site girişine çekerek anahtar kartını büyük bir kutunun önünden geçirdi. Güvenlik kolu kalktı ve Bridget okları izleyerek garaja girdi. “Emin olmak için soruyorum, sen onu mu takip ediyordun? O yüzden mi Ambassadorsa gelmiştin, o yüzden mi Eva kurtarıldığında oradaydın ve şimdi de bu yüzden mi buradasın?”

“Tam olarak öyle,” diye yanıtladı gülümseyerek.

“Öyle basitçe tam olarak öyle diyemezsin. Birini takip etmek çok normal bir şeymiş gibi.”

Bridget geniş bir dönüş yaparak aracı numaralı bir park yerine çekti. “Evet, belki de seni arabaya almakla aceleci davrandım.”

“Ben onu korumak için buradayım.” Yeniden Evaya döndü. “Birbirimize bağlı olduğumuzu hissetmiyor musun?”

Eva kolundaki tüyler diken diken olunca ürperdi. “Bak, bir şeyler hissettiğimi inkâr etmeyeceğim ama seni tanımıyorum bile.” Kapıyı açıp arabadan indi.

“Ama hissediyorsun, değil mi?” Alek arka kapıdan kayarak indi.

Eva kapıyı çarpıp dönünce neredeyse Alek’e çarpıyordu. Tılsımı otoparka sızan güneş ışıklarının altında parlıyordu. “Bunu nereden buldun? Daha önce gördüğüme yemin edebilirim.” Parmakları bulutlu pembe kristali kaldırdı.

“Çocuklar, üst katta oturduğumun farkındasınız değil mi?” diye sordu Bridget elleri kalçalarında.

“Evet, pardon, hemen geliyoruz,” dedi Eva elini indirerek. “Eva, gerçek seni ortaya çıkarmana yardım edebilirim.” “Tamam. O zaman sorularımı yanıtla.”

“Nasıl istersen.”

“Sen kimsin? Neden beni takip ediyorsun?”

“Adım Alek, Furiaların oğlu ve Tartarosun Ölümsüz Savaşçısıyım. Tek görevim seninle birleşerek senin diyarını kötülükten, benimkini de yok olmaktan kurtarmak.”

Eva somurtarak Bridget’in peşinden asansöre gitti. “Tamam. Tahtaların eksikmiş gibi konuşuyorsun.”

“Ben gerçeği söylüyorum,” dedi peşinden koşarak. “Ben olmasam ölmüş olacaktın. Yalan söylemek için ne nedenim var? Beni rüyada gördün, değil mi?”

“Haklı bir tarafı var, Eva,” dedi Bridget asansörün düğ-meşini yumruklarken.

“Yani, sen onun Tartaros’tan gelen bir savaşçı olduğuna ve buraya güçlerimizi birleştirip dünyalarımızı kurtarmaya geldiğine inanıyor musun?”

“Şey, Tartaros un ne olduğunu bilmiyorum ama senin Wol-verine gibi kendini iyileştirme yeteneğiyle uyandığını biliyorum ve bu çocuk da yanıtlara diğer herkesten daha yakınmış gibi görünüyor. Ona en azından bir şans verir, söyleyeceklerini dinlerdim.” Asansörün kapısı açıldı, Bridget ve Alek içeri girdi. “Geliyor musun?”

YIRMİ ALTI

James telefonu masaya bırakıp içini çekerek sandalyesine çöktü. Gözlerinin arkasında zonklayan kötü bir ağrı vardı, çekmecesini karıştırıp aspirin aradı.

“Ne buldun?” diye sordu Schilling.

“Kesin bir şey yok.” Şişenin kapağını açıp avcuna üç hap boşalttı. “Ne olduğunu hatırlamadığını

söylüyor ama fotoğraflara bakarken tuhaf bir tepki verdi. Ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyorum.” Hapları ağzına atıp acı tatlarına aldırmadan yuttu.

“Ben de alabilir miyim?” Schilling elini uzatınca James ona kutuyu fırlattı. “Nasıl bir tepkiden söz ediyorsun?”

“Biin tanıdı ve onu kaçıranın o olmadığını söyledi. Ama sonra gülmeye başladı.”

“Gülmeye mi? Neşeli bir gülme miydi yoksa sinirleri bozulmuş gibi mi?”

James omzunu silkti. “Bilmiyorum.”

Schilling hapları ağzına atıp büyük bir yudum suyla yuttu. “Ona şüphelinin fotoğrafını gösterdiğinde de güldü mü?” “Hayır, Alek’i görür görmez görüşmeyi kesti.”

“Bir şeyler yumurtlayacak gibisin, Winslow,” dedi Schilling ona bakmak için dönmeden.

“Korkutucu bir Örümcek Adam algın var, dedektif,” dedi Winslow.

Schilling kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne istiyorsun?”

“Sizin için bazı haberlerim var, dostlar ama elçiye zeval olmaz.” Ellerini kaldırıp sıırıttı.

“Konuş, Winslow,” dedi James.

“Lori Kostas aradı. Eva’nın hastaneden ayrıldığını ve ona ulaşamadığını söyledi. Kızının... neydi adı...111.” Eline yapıştırdığı not kâğıdına baktı. “Bridget Falling diye biriyle olduğunu düşünüyor. Adresi burada.” Sarı kare kâğıdı James e uzattı, “ikinizin oraya bir göz atıp kızı yeniden hastaneye götürüp götüremeyeceğinizi sordu.”

“Biz çocuk bakıcısı değiliz,” diye homurdandı Schilling.

“Değilsiniz de kaçmadan önce hemşireyi tuvalete kapatmışlar.”

“Dalga geçiyorsun. Neden?” diye sordu James.

“Bilmiyorum ama kötü bir şey olduğu kesin. Ben daha önce hiç iki gün komada kalıp uyanır uyanmaz birini tuvalete kilitleyen birini duymamıştım.”

“Hemşire şikâyetçi olmuş mu?” diye sordu Schilling.

“Hayır. Evayı hastaneye geri götüremesiniz de Bayan Falling’i ziyaret etmeye ne dersiniz?”

James homurdanmaya çalıştıysa da başarılı olmadı.

“Bunu evet olarak alıyor ve teşekkür ediyorum.” Winslow çıkmadan önce başparmaklarını kaldırarak onaylama işareti yaptı.

“Bu lanet bir zaman kaybı olmayabilir,” diye mırıldandı Schilling masasında araba anahtarlarını ararken. “Bu işin içinde Eva var. Bunu hissedebiliyorum.”

“Ne, Örümcek Adam algını mı kullandın yine?” Schilling homurdanıp koridora çıktı.

“Bir dakika, sence o Tulsa Üniversitesi öğrencisinin cinayetinde onun parmağı mı var? Üstelik kendini bir masaya bağlamış ve birinin ona dövme yapıp kendisini boğmasını mı sağlamış? Kız orada ölebilirdi. Sence bütün bunları o mu planladı?” diye sordu James ortağının peşinden çıkarken.

“Hastaneden kaçabildiyse yaraları o kadar kötü olamaz diye düşünüyorum.”

“Kaçtığını söyleyen olmadı.”

“Hemşireyi tuvalete kapatmalarının daha iyi bir nedeni var mı?”

“Bana hemen sonuca varmamam gerektiğini söyleyen sensin. Çıkarımlarına uysun diye kanıtları eğip bükmele ilgili bir şey söylememiş miydin? Çaylak hatası, madde üç yüz sekiz? Hatırladın mı?”

“Ama kanıtları göz ardı da edemem.”

“Ben de etmem. Şimdilik bildiğimiz kızın kafasının karışmış olması, korktuğu ve yönünü kaybettiği. Ne olursa olsun kendini o hastaneden çıkmak zorunda hissetmesinin nedeni olarak aklıma pek çok şey geliyor. Korku, insana türlü türlü şeyler yaptırabilir.”

Schilling çıkış kapısının önünde durdu. “Tamam. Bir neden seçelim ve sıkılıp biraz bacaklarını açmak istemiş olacağını düşünelim. Daha birkaç gün önce neredeyse boğularak öldürülüyordu. Onu gördüğünde ne kadar kötüydü?”

“Ne ne kadar kötüydü?” diye sordu James.

“Yaraları. Ne kadar kötüydü?”

Hafızasını zorladı. “Bir şey fark etmedim sanırım. Dövmesi sarılıydı ama hepsi bu.”

“İşte ben de bunu söylüyorum. Bailey denilen kız bağlanmış, dövmelenmiş, boğulmuş ve tepeden tırnağa bıçaklanmıştı. Ama bu kez kurban üç gün sonra kanıt olarak yalnızca bir dövmeyle ayağa kalkıyor. Onu ancak konuya dâhil olmadığına inanmamızı sağlayacak kadar yaralamışlar. Bize kendi kuyruğumuzu kovalatıyorlar.” Kapıyı iterek açtı ve güneşe çıkınca gözlerini kıstı.

“Peki, Evanın onu öldürmek için ne gibi bir nedeni olabilir? Aralarında hâlâ bir bağlantı bulamadık.”

“Belki aynı erkeğin peşindeydiler ya da belki Eva onun bakışlarından hoşlanmamıştı.”

“Evet, belki,” dedi James içini çekerek.

“Anlamıyor musun? Eva soruşturmada ne kadar geride olduğumuzu anladığı için gülmüştür. O ve kız başından beri bu işte beraberdi ve bunu gözden kaçırmamızın komik olduğunu düşünüyor.” Schilling

marşa basınca araba vınladı.

“Peki ya annesinin erkek arkadaşı?” diye sordu yolcu tarafına dönerken. “Sırta kadem bastı. Ondan da kurtulmak için bir nedenleri mi vardı sence?”

“Belki de yollarına çıkmıştır. Şimdilik nedeniyle ilgilenmiyorum. Şu soyadı olmayan Alek hayaletini bulmalıyız ve Evayı buraya getirip onunla kurban olarak değil şüpheli olarak konuşmak istiyorum.”

•••

“Yani sen bize ruhların cehennemle cezalandırılıp sonsuza dek kaldıkları mitolojik bir yerden geldiğini mi söylüyorsun?” Bridget kapıya takılı kutuya şifresini girdi ve kapı kilidi öterek açıldı. “En azından artık ateş çukuruna gönderildiğimde etrafta göz zevkimi okşamak için senin olacağını biliyorum.” “Anlattıklarım mitoloji değil, ateş çukuru da yok. Orası güzel bir yer.” Alek’in gülümsemesi soldu. “Ya da lanetten önce öyleydi.”

“Ooo, lanet mi? Anlatsana,” dedi Bridget girmeleri için kapıyı açık tutarak.

“Tartaros zayıflattı, neredeyse öldürdü ve hapisteki yaratıkların sizin diyarınıza kaçmasına neden oldu.”

“Onu gaza getirme, Bridget. En azından bize işe yarar bir şey söyleyene kadar.” Eva arkasını Alek’e dönerek koltuğun koluna oturdu. “Telefonun yanında mı? Annemin mesajını dinlemeliyiz artık.”

Bridget ceplerini karıştırdı, sonra çantasının içindekileri yere döktü. “Kahretsin, arabada unutmuşum.” Anahtarlarını alıp kapıda duraladı. “Ben dönene kadar tek kelime etme. Şu lanetle ilgili her şeyi duymak istiyorum.” Kapı kapandıktan sonra kilit devreye girmeden önce birkaç kez biplledi.

“Alastor bu lanet nedeniyle özgür kalmayı ve seni öldürmeyi başardı.”

Eva içinde yükselen anılar nedeniyle gözlerini yumdu. “Hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu Alek karşısındaki kadife koltuğa otururken. “Artık doğru söylediğime dair kanıtın da var.”

Omzunu silkti. “Belki bazı şeylere inanmaya başlamış olabilirim ama beni öldürdüğün konusunda tamamen yanılıyorsun. Gördüğün gibi gayet canlıyım.”

“O gece bir kısmın öldü. O bodrumdan, girdiğin kadın olarak çıkmadın. Artık kendini iyileştirme gücün var. Kim bilir daha başka ne gibi güçlere sahipsin. Değişiklikleri hissediyor olman lazım.”

Evanın bakışları yanıt ararken yere dikilmişti. “Kendimi *farklı* hissediyorum. Ama...”

Zil sesi konuşmalarını böldü.

Alek ayağa fırladı. Eva gözlerini devirdi. “Sakin ol. Bridget geldi sadece.”

“Bridget neden kendi evinin kapısını çalsın?” “Tembellik ediyordur. İçeri girmek için şifre girmesi gerekiyor. Anahtarı bile yok.” Eva kapıya yürüdü.

“Bekle, güvenli değil. Ben bakarım,” dedi kızın önüne geçerek.

“Ben hallettim. Sorun yok. Kimse burada olduğumuzu bilmiyor. Bridget değilse komşularından biridir. Burada herkes birbirinin kapısını çalar.”

“Ya peşindeki insanlarsa?”

“Kimse. Burada. Olduğumuzu. Bilmiyor. Peşimde binlerinin olduğundan bile emin değilim. Ama peşimde birileri varsa da yardımına ihtiyacım yok. Ben büyük bir kıyım.” Onun yanından dolaşıp kapıdaki monitöre bastı. “Aman Tanrım.” “Kimmiş?” Alek hemen yanına geldi. Kasları gerilmişti, Evanın gözleri onun gömleğinin gergin kısımlarında gezindi. “Polis,” dedi dikkatini yeniden kapıya vererek.

“Bridget, evde misin? Dedektif Graham ve Schilling. Sana sormamız gereken birkaç soru var.” James yeniden zile basmadan önce bağırdı. Yüksek sesi Evayı sıçrattı.

“Artık korkmana gerek yok.” Alek sakince konuşarak elini kızın omzuna koydu.

“Yalnızca beklemediğim için korktum, hepsi bu.”

“Ben seni korurum.”

Bakışları buluştu ve Eva hastanede uyandığından beri ilk kez rahatladığını hissetti. “Biliyorum.” Gözleri tılsıma takıldı. Gümüşle çevrilmiş kristalin parlak kehribar rengi nabız gibi atıyordu. “Şu taş. Onu Bill’in evinden hatırlıyorum, Alastorun tutsağı olduğum zaman. Bir de rüyamdan.”

“Bu geldiğim yerde kalan son saf parça ve diyarlar arasında yolculuk etmemi sağlayan da o.”

Parmaklarını kaygan yüzeyinde gezdirdi. “Hep böyle parlar mı?”

Alek elini kızın omzundan çekip tılsımı tuttu.

“Çok tuhaf. Durdu,” dedi Eva.

Eva’nın dikkatini boğuk sesler çekince yanağını kapıya bastırdı. “Bridget döndü ”

“Ne diyor? Neler oluyor?”

“Bilmiyorum, anlayamıyorum,” dedi monitöre bakarak, “ileri duyuş yeteneğinin süper güçlerinin arasında olmaması kötü olmuş.”

Alarm kutusu bipledi, Alek kızı kapıdan çekip yakındaki bir dolaba soktu. Dar alanı kürk paltolar ve kışlık botlar doldurduğu için Eva kapının kapanmasına yetecek kadar yer açılsın diye vücudunu Alek’in kine bastırmak zorunda kalmıştı. Kristal yeniden canlanıp ışıldayınca Alek parlak ışığını eliyle kapadı.

“Neden böyle yapıp duruyor?” diye fısıldadı Eva.

“Daha önce hiç buna tank olmadım. Seninle ilgili bir şey olmalı. Kâhin sensin.”

“Kâhin mi? Sen neden söz ediyorsun?”

“Sizi bu kadar beklettiğim için özür dilerim,” dedi Bridget yüksek sesle. “Ama gördüğünüz gibi Eva burada değil.”

Dedektiflerden biri etrafa bakarken parke zeminde ayak sesleri duyuldu.

“Yani, Eva buraya seninle gelmedi mi?” diye sordu James. “Söylediğim gibi, hastanede birden delirdi, beni kendisini otobüs durağına bırakmam için zorladığından beri onu görmedim.”

“Ya arkadaşın, Alek? Onu son zamanlarda hiç gördün mü?” Dedektifin genizden gelen taşra aksam sözcüklerinin sert çıkmasına neden oluyordu.

Bridget gergince sırıttı. “Arkadaşım diyemem. Onunla sadece bir kez konuştum. Yani bu nedenle hayır, onu görmedim.” “Görürsen,” diye devam etti, “ona yaklaşma. Hemen bizi ara. Tehlikeli olabilir.”

“Öyle yaparım.” Ayak sesleri kapıya gitti ve Bridget kapıyı açarken menteşeler gıcırdadı. “Uğradığınız için teşekkürler, dedektif.” Kapı kapanınca Bridget gürültüyle içeri çekti.

Eva dolabın kapısını iterek açtı. “Ucuz atlattık.”

“Bana mı söylüyorsun? Kapıyı açınca sizi öylece karşımda dururken görmeyi bekliyordum. Saklanacak bir yer bulmanıza çok sevindim.”

“Yalan konusunda mükemmel bir iş çıkardın.” Eva parlak Ugg bota takılınca bir şeye tutunmayı başaramadan yüzüstü ileri fırladı.

“Tuttum seni.” Alek’in güçlü kolları beline sarılmıştı. Onu ayağa kaldırıp kız dengesini sağlayana kadar kollarında tuttu.

“Teşekkürler.” Eva dağılan saçlarını kulağının arkasına atıp ona gülümsedi.

“Biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız varsa?..” diye sordu Bridget.

“Hayır.” Eva üstünü düzelterip geriledi. “Ben... şey... sadece...” “Açıklamana gerek yok. Şu seksi Herkül beni kollarına alsa çözülmemiz çok daha uzun sürerdi.” Sırıttıyordu.

Alek boğazını temizledi. “Artık burada kalamayız. Güvenli değil.”

“Haklı,” dedi Eva ayakkabıları tekrar dolaba tıkarak. “Bizi aramayacakları bir yere gitmemiz gerekiyor.”

“Bizim yazlığa ne dersiniz? Orada istediğiniz kadar kalabilirsiniz,” diye teklifte bulundu Bridget.

“Ne zamandan beri yazlık evin var senin?”

“Hep vardı. Mohawk Parkının kuzeyinde ya da batısında. Bilmiyorum. Küçükken her hafta giderdik oraya.”

“Ha, o ev. Orası kesinlikle Tulsa sınırları içinde. Yazlık ev sayılmaz.”

“Ama cehennemin dibinde. Kimse oraya gitmez ve dikkat çekmemek için mükemmel bir yer.”

“Polisin oraya da gelmeyeceğinden emin misin?” diye sordu Alek.

“Kesinlikle. Öyle bir yerimizin olduğunu öğrenmeleri bile çok zor.”

“Bridget zaten şimdiye dek çok fazla şey yaptın. Başını belaya sokmana izin veremem.”

“Bir ofis dolusu yalaka avukatımız var ve pek de çalıştıkları söylenemez. Onlara yapacak bir şeyler bulsak iyi olmaz mı?”

YİRMİ YEDİ

Bridget’in büyük yazlık evi pekan ağaçlarından oluşan korunun tepesinde kuş yuvası gibi duruyor, en az beş dönüm araziye yayılıyordu. Arazi aracını çakıllı uzun yoldan geçirerek garaja soktu. “Dağın başında olmayabiliriz ama en yakın Saks mağazasından en az otuz dakika uzaktayız,” dedi arabadan atlayıp eve doğru yürürken.

“Güvenli olduğundan emin olmak için bir tur atacağım,” dedi Alek.

“Ne istersen yap,” dedi Bridget çantasını mutfak tezgâhının üzerine bırakarak.

“Bana ihtiyacınız olursa seslenin. Gelirim.”

Alek kapıyı kapatır kapatmaz Bridget gözlerini Eva’ya dikti. “Seksi değil mi? Şu maço Superman tavrı tam âşık olmalı. Hele o dar gömleği. Seksi, seksi.”

Eva omuz silkti. “Sanırım. Yani giysileriyle nasıl görüldüğünü düşünmekten daha önemli şeyler var aklımda.”

“*Giysileriyle* mi? Ben onu soymanın bir yolunu buluruz diye umuyordum,” dedi kıs kıs gülerken.

“Of, Bridge.” Eva gözlerini devirdi.

“Bridge deyip durma bana. Seni bizim evde yüzüstü yere yapışmaktan kurtardığında ona nasıl baktığını gördüm. Deli gibi hoşuna gitmişti.”

Evanın yanakları kızardı ve süslü bir el havlusunu Bridget e fırlattı. “Kapa çeneni. Hiç de gitmedi.”

Alek arka kapıdan girip sonra kapıyı iyice kilitledi. “Sanırım güvendedeyiz.”

“Teşekkürler,” dedi Eva yanakları yanarken.

Bridget kahkahalarını bastırdı. “Ben üzerimi değiştireceğim. Alek, o üzerindekiyi çıkarıp eşofman giymek istemez misin? Evayla babamın dolabını karıştırabiliriz. Giyebileceğin bir şeyler bulabileceğimizden eminim.”

“Hayır,” dedi Eva daha Alek yanıtlama fırsatı bulamadan. “Gerekli olduğunu sanmıyorum.”

“Tamam. Onu sadece kendine sakla sen.” Koridora çıkıp yatak odasına girerek gözden kayboldu.

Dopdolu buzdolabına bakarken Evanın omuzları düştü. “Aklına takılan bir şey mi var?” Alek buzdolabına yaslanmıştı.

“Bütün bu olanlar yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum. Bridget e polislere yalan söyletmek. Anneme yalan söylemek. Hiçbir açıklama yapmadan kaçmak. Her şey berbat.” Derin bir soluk alıp bir süre tuttu. “Üzgünüm,” dedi soluğunu vererek. “Dertlerimle canını sıkmamalıyım. Ama çok doğal geldi, anlarsın ya?”

“Klimamız var,” dedi Bridget mutfığa dönünce. Evanın yanına gidip ona parlak pembe bir teneke kutu uzattı. “Şerefe.” Kapağını açıp havaya kaldırdı.

Eva ona boş boş baktı.

“Ne? Bu kutuda bir kadehi dolduracak kadar bile yok. Beş dakika olsun şöyle bir rahatlayamaz mıyız? Burada kimse sizi tanımıyor ve tüm bu gerginlik yüzünden patlamak üzereyim.” Oturma odasına gitmeden önce raftan bir kutu daha aldı.

“Hey, Bridget, telefonun yanında mı? Annemin bıraktığı mesajı dinlemek istiyorum.”

“Tezgâhın üstünde, çantamda.” Kutudan büyük bir yudum alıp kendini büyük koltuğa bıraktı. “Çocuklar, film izlemek ister misiniz?”

Eva iki şişe su alıp Bridget’in çantasını karıştırmaya başladı. “Hayır, böyle iyiyiz bence.” Telefonu çantadan çıkarıp tepkisizce oturma odasına yürüdü.

“Annen sana söyleyeceklerini o telefona mı kaydetmiş?” Alek arkasından gidip masanın başına oturdu. Eva yanıt vermeyince Alek huzursuzca kıpırdandı. “Gitsem daha mı rahat edersin?”

“Kalabilirsin.” ileriden bir sandalye çekip telefonu önündeki masaya bıraktı. “Bunu dinlemek isteyip istemediğimden emin değilim.”

“Ne söylediğini bilmek sürekli tahmin etme işkencesi çekmekten daha iyidir.”

“Bazen çok tuhaf oluyorsun ama mantıklı bir tarafın da

»

var.

“Tuhaf olduğumu mu düşünüyorsun?”

Ekran tuşuna basınca telefon aydınlandı. “Evet, kesinlikle.” “İyi anlamda mı tuhaf yoksa kötü anlamda mı?” Yüzünden gergin bir ifade geçtikten sonra gülümsedi. “Ona daha karar vermedim. Aradığım bütün yanıtları bulduğumda sana söylerim.”

Bir süre oturdular, Eva onun boynundaki tılsıma bakıyordu. “Yani, senin görevin beni korumak mı şimdi?” “Öyle.”

“Ne kadar süre için?”

Alek bir süre düşündü. Görevinin ne zaman sonlana-cağını o da bilmiyordu. “Tartaros güvende olduğu zamana kadar sanırım.”

“Bu belli bir süresi olan bir şey mi, mesela bir hafta gibi? Yoksa bundan sonraki on yılı yapışık ikizler gibi mi geçireceğiz?”

“Emin değilim. Ne kadar sürerse sürsün ben her zaman tam olarak yanında olacağım,” dedi kendinden emin bir tavırla. Eva soluğunu tutup sesli mesaj ikonunu tıkladı.

“Bridget, ben Lori. Evanın nerede olduğunu biliyorsan lütfen beni ara. Doktorlar son kan tahlilinde sonuçlarının anormal çıktığını söylüyor, o kötü baş ağrısı krizleri ve hemşireyle olan şeyler de var.” Lori bitkince içini çekti. “Onun için endişeleniyorum. Eğer yanındaysa ona kızgın olmadığımı söyle. Sadece güvende ve iyi olmasını istiyorum. Beni ara. İkinizi de seviyorum.”

Mesaj sona erdiğinde Evanın boğazında bir yumru oluşmuştu.

Alek sessizliği bozdu. “Sesi korkmuş gibi geliyor.”

“Ve bu benim suçum.” Burnunu çekti.

“Hey! Çocuklar!” Bridget’in çığlıkları yatak odasında yankılanıyordu. “Buraya gelip bunu görmeniz gerekiyor.” Eva gözlerini kırpıştırarak yaşların akmasını önledikten sonra Alek’in peşinden gitti. Bilim fotoğrafının yanında ikisinin fotoğrafı ekranı kaplamıştı. “Neden televizyona çıkmışız?”

“Durun, sesini açayım.” Bridget kumandaya uzanıp sesi

açtı.

“Bu gecenin son dakika haberinde Madeline Bailey’nin kaçırılması ve öldürülmesiyle ilgili olarak polisin aradığı bu üç şahıs var. Daha önce bildirdiğimiz gibi Bayan Bailey kaçırılmış, cesedi daha sonra Tulsa Üniversitesindeki yurt odasına yakın bir yerde bulunmuştu. Programın ilerleyen bölümlerinde bu konudaki gelişmelere yer vereceğiz. Söz konusu şahısların bulunduğu yer hakkında bilgi sahibiyseniz lütfen yetkililere haber verin.”

Eva televizyona arkasını döndü. “Kapa şunu. Daha fazla dinleyemeyeceğim.”

“Hepsi büyük bir yanlış anlama,” dedi Bridget kapatma düğmesini tıklayarak. “O kızı siz öldürmediniz.”

“Şu yetkilileri arayıp bu diyarda olanları anlatamaz mıyız? Gerçeği öğrenirlerse mutlaka yardım etmek isteyeceklerdir.” “Sen daha ilk cümleli tamamlamadan seni devlet bütçesiyle yapılmış bir hücreye tıklarlar. Daha beteri başka birinin iç çamaşırını giymek zorunda kalırsın.” Bridget burnunu kırıştırdı.

“Haklı. Polise gidemeyiz. Belli ki ne olduğunu bildiklerini sanıyorlar ve bize inanmayacaklar.”

Bridget’in telefonu çalınca Eva yüzünü buruşturdu. “İşten arıyorlar,” dedi onu Bridget e uzatırken.

“Kahretsin. Bu akşam işe gideceğimi tamamen unutmuşum. Onları arayıp hasta olduğumu filan söylemem lazım.” “Hayır, bunu yapamazsın. Polisin ya da başkasının, gizleyecek bir şeyin olduğunu düşünmesini istemeyiz,” dedi Eva.

“Lanet olsun. Haklısın.” Koltuğun arkasından yanaşıp Evaya sarıldı. “Gitmem gerektiği için çok üzgünüm. Burada istediğiniz kadar kalın. Bunu atlatacağız. Gözünü bir açacaksın, bir de bakacaksın ki harika bir tatilde bütün bu saçmalığı düşünüp gülüyoruz. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Ayrılmadan önce arkadaşına sıkıca sarıldı.

“Alek, sen de aptal kahramanlıklar yapıp kendini yakalatmaya kalkma sakın. Senin onu koruman lazım. Ah, unutmadan.” Çantasından bir kalem ve bir çiklet kâğıdı çıkarıp üzerine bir şeyler karalayarak Aleke uzattı, “ikiniz de uslu durun.” Saçını savurup girişe yürüdü.

Alek buruşuk kâğıda bakıp onu katladıktan sonra arka cebindeki kâğıt koleksiyonuna ekledi.

Eva içini çekip koltuğa gömüldü. “Fotoğraflarımızın haberlere çıktığına inanamıyorum. Bunu nasıl düzeltebileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Sen yeni kâhinsin. Bunlar bizi bekleyen tehlikenin yanında hiç kalır.”

“Bunu bana ikinci kez söylüyorsun. Ne anlama geliyor?” “Kâhin denen kişi...”

“Mitoloji dersine ihtiyacım yok,” diye sözünü kesti Eva. “Benimle ne ilgisi var, onu öğrenmek istiyorum.”

“Sen Pythianın ortadan kaldırılan kan soylularından birisin ama yine de onun soyundan geliyorsun. Seni Alastorun yanında cansız bulduğumda onu yenip sana yeni yaşamını üfledim. O zaman da içindeki kâhin uyandı.”

Eva düşüncelerini bulutlandıran anılar yüzünden başını salladı. “Peki, beni neden kurtardın?”

“Geldiğim yerdeki lanet, denge sağlanana ve kötüler yerlerine geri konulana kadar kalkmayacak.

Benim zayıf noktam bu diyarda yeteneklerimi ve ölümsüzlüğümü kaybetmeden ancak birkaç gün kalabiliyor olmam. Sen o kadar güçlü bir kâhinin soyundan geldiğin ve damarlarında onun kanı özgürce aktığı için bana yardım edebilecek güce sahip tek ölümsüzsün.”

“Peki ya ben sana yardım etmek istemezsem? Ya eve gitmek ve normal hayatımdan geriye ne kaldıysa ona dönmek istersem?”

“O zaman Tartaros parçalanır ve ölür. Bütün o kötü ruhlar buraya pençelerini geçirir ve bu diyarı ele geçirir. Alastor ve buraya gelen diğerleri yalnızca başlangıç ve senin dünyan onların karşısında çok güçsüz.”

“Her şeyi bu kadar dramatikleştirmek zorunda mısınız?” Başını koltuğun minderine yaslayıp tavana baktı.

“Bir karar vereceksen gerçeği bilmelisin.”

Eva gözlerini kapayıp, yanında olsaydı yayanın ona ne söyleyeceğini hayal etmeye çalıştı. “Burada ancak bir iki gün kalabiliriz. Buradan başka gidebileceğimiz bir yer biliyor musun?”

“Sabah Tartaros’a dönüp annelerimle konuşacağım. Belki onlar bize yardımcı olur.” Koltuğun arkasından atlayıp onun yanına oturdu.

“Bunu seninle güçlerimi birleştireceğim ya da yapmam gerekeni yapacağım şeklinde algılama sakın. Henüz kararımı vermedim.”

“Bizim programı izlersen belki karar verme şansın artar.” Gülümseyerek ona kumandayı uzattı.

“Thoru izlemiş miydin?” Koltuğun arkasından battaniyeyi çekip bacaklarına örttü. “Onunla çok ortak noktanız var.” Eva ona sokulup tılsımının sıcak parlaklığında rahatladı.

YİRMİ SEKİZ

Alek perdelerin arasından süzülen gün ışığının gözüne girmesiyle uyandı. Gerinip tutulmuş bacaklarını uzattı. Kolu Evanın başının altındaydı ve uyuşup karıncalanmıştı. Dikkatle doğruldu ve hareket ettiremediği kolunu kızın altından çekti. Parmaklarına his gelene kadar kolunu salladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Eva gözleri hâlâ kapalıyken.

“Eve. Hemen dönerim. Sen uyu.”

“Seninle gelsem olur mu?” Doğrulup gerindi ve saçlarındaki düğümleri açmaya çalıştı. “Ne var? Neden gülüyorsun? Salyalarım mı akmış?” Ağzını sildi.

“Hayır, saçların. Medusaya benzemişsin.” Sırıttıyordu. “Kapa çeneni.” Yüzünü buruşturup düğümleri parmaklarıyla taradı. “Senin saçın da çok güzel görünmüyor.”

Alek elini dalgalarının arasından geçirip birkaç kez başını salladı. “Mükemmel.”

“Siz erkeklerin bu kadar kolay hazırlanması gülünç.” Eva gözlerini devirip tekrar deri mindere yaslandı. “Seninle gelmemi istersen hemen hazırlanırım. Buralarda bir yerde

Bridget’in bir şapkası vardı, şu çılgın saçlarımı düzeltmeme de gerek kalmaz.”

“Hayır, burada kal. Eve yalnız dönerim.”

“Of, tamam. Belki bir dahakine gelirim,” dedi battaniyeyle oynayarak.

“Şimdi aklına takılan şey ne?” diye sordu kıza dikkatle bakarak.

“Hiçbir şey, sadece her şey çılgınca geliyor. Tuhaf bir kamera şakası gibi... gerçekten bir tür kâhin miyim, sen koruyucu musun nesin, topuklarımı birbirine vurup seninle Tartarosa gidebilecek miyim bilmiyorum.”

“Şimdiye dek oraya dönerken yanımda yalnızca ceset götürdüm. Canlı bir varlık götürmeyi bilmiyorum.”

“Ah, tamam, bu mantıklı.” Battaniyeyi bırakırken yanakları kızarmıştı. “Peki, tam olarak nasıl dönüyorsun?”

“Tılsımımınla.” Parmaklarını taşın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. “Dönüş yolculuğuma yetecek kadar güç barındırıyor.” “Bunu daha önce de söylemiştin. Peki, nasıl çalışıyor?” “Sihir,” dedi aldırılmaz bir ifadeyle.

Eva gülümsedi. “Elbette. Gitmişken şu parlama olayını neden yaptığını da sor.”

“Evet, sen dokununca parlamaya başlamasını.” Kolyesini gömleğinin içine sokup boğazını temizledi. “Gitmem gerekiyor. Dedektiflerin ne zaman geleceğini bilmiyoruz ve bir plana ihtiyacımız var.”

“Ben de sen yokken bizim için bir tüyme çantası hazırlayayım.”

“Tüyme çantası mı?” Dilinde yuvarlarken sözcükler kulağa yabancı geldi. “Bu evden ayrılmamalısın.” Pencerelere koşup güneşlikleri kapadı. “Bunları kapalı tut ve dönmemi bekle.”

Eva battaniyeyi tekmeleyip karşısına dikildi. “Ben senin tutsağın değilim. Gitmek istersem giderim.”

Alek kaşlarını çattı. “Sadece güvende olman için söyledim. Seni dışarıda kimlerin ya da nelerin beklediğini bilmiyoruz.” “Tamam, belki kalırım. Sana ve bana neler olduğunu ve bütün bunları anlamak için biraz araştırma yapabilirim.” Havada ellerini salladı.

“Elimden geldiğince çabuk dönerim.” Gözlerini kapayıp elini üstü örtülü tılsımın üzerine koydu.

“Dur, hemen mi gidiyorsun? Buradan mı?” Eva baldırları koltuğa değene kadar geriledi. “Daha büyük bir alana ihtiyacın yok mu?”

içini çekip elini indirdi. “Ne yapacağımı sanıyorsun?” “Sanırım duruma göre değişir. Dumanların

arasında mı kaybolacaksın yoksa güçlü kaslarınla bir hortum gibi dönerek mi?”

Gülümseyince dudağının kenarı kalktı. “Kaslı bir hortum izlemeyi mi tercih edersin?”

“Of, Tanrım,” diye homurdandı Eva. “Koridora kadar fırlamamanı ve Bridget’in evini yerle bir etmemeni tercih ederim.”

“Böyle bir sorun olacağını sanmam; yine de ben gittikten sonra arkamdan neler olduğunu daha önce etrafimdakilere hiç sormadım.”

“Bunu hiç merak etmedin mi yani?” Elinde olmadan güldü. “Bu kadar komik olan ne anlamıyorum.”

Eva başını salladı. “Tamam, git sen. İşler çığırından çıkarsa koltuğun arkasına atlarım.”

Alek yeniden gözlerini kapayıp parmaklarını kristale bastırdı. *Eve*. Tartarosun karanlık deliğine odaklanırken etrafındaki oda gözden kayboldu. *Beni eve götür*.

Ayaklarının altındaki zemin sertleşirken Alek rahatladı.

“Yuvana dönünce ne kadar rahat olduğunu görebiliyorum,” dedi Bakire, oğlunu sevinçle karşılarken.

“Ölümlüler Diyarı nda da aynı rahatlıkta olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordu ona sıkı sıkı sarılarak.

“Yankı Salonunun biraz olsun düzeldiğini unuttun mu?” “Beni mi izliyordun?”

“Sen benim tek oğlumsun. Senin için endişeleniyorum.” “Beni izlediysen o zaman endişelenmen için bir neden olmadığını da görmüşsündür. Kâhini bulma konusunda başarılı oldum ve o güvende, ona dönmemi bekliyor,” dedi.

Bâkire annesi koluna girdi ve beraber yavaş yavaş yürüdüler. “Yeni kâhin hakkında ne düşünüyorsun peki?”

Alek omzunu silkti. “Savaşta nasıl bir performans sergileyeceğini henüz bilmiyorum, inatçı ve kafa karıştırıcı biri, iki diyar için de tehlikelerin ne olduğunu tam olarak anlayabildiğini sanmıyorum.”

“Öğreneceğinden eminim.” Bâkire hafifçe kol kaslarına vurdu. “Üstelik oldukça güzel, sence de öyle mi?”

“Güzellik onu iyi bir savaşçı yapmaya yetmez.” “Kadınlar pek çok farklı yönden savaşçıdır. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Kalbinde açtığı savaşı inkâr etme.” Alek itiraz etmek için ağzını açacak gibi olunca Bâkire onu susturmak için elini kaldırdı. “Bir sonraki hamleni planlamaya

ara ver de bir kere olsun dinle. Kocakarı ve Valide nin ne söylediğini boş verip seni mutlu eden şeyi yap. Lanet bozulunca ve sen başarılı olunca, ki bunun olacağından eminim, yaşamın nasıl olacak? Tartaros’ta sonsuza dek yalnızca annelerle yaşayamazsın. Kalbini ve gözlerini açık tut.”

“Kız kardeş, Salona gel! Çabuk!” Validenin çığlıkları çıplak duvarlarda yankılanıyordu.

Bâkire nin hızlı yürüyüşüne yetişmek için Alek adımlarını büyüttü.

“Alek!” Valide nin endişeli sesi Yankı Salonunun girişinde ona çarptı. “Tanrılara şükürler olsun, dönmüşsün.”

“Ne oldu?” diye sordu.

“Havuzlar, yeniden bulanmaya başladı. Yakında yine Ölümlüler Diyarında gözümüzün olmadığı savunmasız halimize döneceğiz.”

Bâkire bir şaşkınlık nidası attı. “Ama bu olamaz ki.” “Kâhini uyandırdım, Alastor’u tekrar hapse attım. Bu başarıların nasıl uzun süreli bir etkisi olmaz?” diye sordu.

“Lanet çok güçlü,” dedi Valide küçük bir havuzun yanına çömelerek. “İlerlemesini kalıcı olarak durdurmaya yetecek kadar şey yapılmadı.”

Alek bakışlarını ondan Kocakarının küçülen havuzların arasında dolaşan silüetine çevirdi. “Bu savaşı kazanabileceğim gibi görünmüyor,” diye mırıldandı.

“Saçma,” dedi Kocakarı sert bir tavırla.

Alek önce kaskatı kesildi, sonra kız kardeşlerin en yaşlısının yanına yürüdü.

“Yeteneklerim paslanmış olabilir ama kulaklarım çok iyi duyuyor.” Eğilip havuza güçlü bir nefes üfledi. Üzerindeki

resim bulanınca dalgaların arasından bir yenisi belirdi. “Kendine güvenine ne oldu? Sen savaşçısın, küçük bir çocuk değil.” “Lanet sona ermek bilmiyor,” diye açıkladı Alek.

“Her şey sona erer,” dedi suratını asarak bir sonraki görüntüye geçmeden önce havuzdaki resme bakarken.

“Yardımanızı istemek zorundayım, anneler. Eva tehlikede ve onu bu tehlikeden koruyabilecek kişi ben miyim bilmiyorum.”

“Senin alt edemeyeceğin kötülük yok,” dedi Bâkire. “Doğru ama bu tek bir kötülük değil. Ölümlüler Diyarı nda birleşmiş bir güç ikimizi de tehdit ediyor. Bundan sonraki hamlemizi belirleyene kadar onu burada gizlemeliyim.”

“Daha fazla iyilik veya tavsiye isteyemeyiz,” dedi Valide. “Senin tek amacın bu laneti sona erdirmek. Kâhinin yetenekleriyle birlikte ihtiyacın olan her şeye sahipsin. Geri dönüp harekete geçmelisin.”

“Kız kardeşler, bunu tartışmalıyız. Alek ve kâhin gerçekten tehlikedelerse onu bu kadar erken göndermek ve onlara sığınacak bir yer vermemek kötü sonuçlanabilir,” dedi Bâkire.

“Zamanımız yok. Lanet bizi yeniyor,” diye karşı çıktı Valide.

“Ama o veya kâhin ölürse bu yıkıcı gücün karşısında durabilecek hiçbir şey kalmaz. Burada tutulan bütün kötü ruhlar Ölümlüler Diyarına sızar ve orayı yok eder.”

“Etrafına bak, Bâkire. Bu söylediklerin başlamadı mı zaten?” dedi Valide.

Bâkire, Aleke dönüp yalvardı: “Oğlum, bir savaşla karşılaşacağını düşünüyorsan burada daha uzun süre kalıp bütün gücünü toplamalısın.”

Alek, Bâkire nin korkulu gözlerine baktı. “Valide haklı. Evanın yanına dönmeliyim. Değerli saniyelerimizi boşa harcıyoruz.”

Valide yanına koştu. “Sen iyi bir adam ve ondan daha iyi bir savaşçısın.” Elini hemen tılsıma uzattı. Avcunda bir ışık patladı ve Alek’i diyarlar arasında yolculuğa zorladı. “Hepimizi kurtarmak için kendi gücünü ve kâhinin yeteneklerini kullan.”

YİRMİ DOKUZ

Huzursuz olan Eva odadan odaya gezerek evin her tarafına yerleştirilmiş güzel sanat eserlerini ve pahalı süsleri hayranlıkla inceliyordu. Parmaklarını kumaş kaplı duvarda gezdirip içinde uyanan anılara gülümsedi. O ve Bridget, Bayan Falling’in pahalı elbise dolabını kullanarak bu koridorda bir top model programındaymış gibi podyum becerilerini sergilerdi. Çam ağacı parkeler ağırlığının altında gıcırdarken bu evden nasıl başarıyla kaçabildiklerini merak etti.

Bridget’in kapısının eşiğinde durup her zaman havada olan hafif çiçekli kokuyu içine çekti. Sayısız yaz geceleri boyunca çiçekli bir oda spreyi veya mum aramışlar, sonunda Bridget odanın kendi doğal kokusu olduğunu söylemişti. Eva odaya girip yumuşak, beyaz halıya bastı. Geçmişte gezinirken çıplak ayaklarının kadifemsi dokuya temas etmesine izin verdi.

Telefonun cırlak sesi onu anılarından kopardı. Hareket ederse arayan kişi onun nerede olduğunu anlayacakmış gibi ses çıkarmadan ve öylece bekledi. Telefon sustu ve o da gergin omuzlarını indirdi. Bridget’in yatağına ilişip parmaklarını kabarık yatak örtüsünün çiçek desenlerinin üzerinde gezdirdi. Video küp çektikleri ve yumuşak battaniyeler altında dedikodu yaptıkları o günleri özlemle düşündü. O yazlar artık o kadar uzakta kalmıştı ki.

Telefon yeniden çınladı ve Eva sesi takip ederek mutfığa girdi. Eski ev hattına bağlı telefon duvarda asılıydı, Eva cevap vermeden önce tereddüt etti.

“Alo?” diye mırıldandı sesini değiştirmeye çalışarak. “Sonunda.” Bridget’in iç çekişi ahizeden rüzgâr fırtınası gibi geliyordu. “Hiç açmayacaksın diye korktum. Telefonunun olmaması benim için büyük sıkıntı.”

“Böylesi daha iyi. En azından polisler onu kullanarak izimi süremez. Dünden beri onlardan haber aldın mı?”

“Tanrıya şükür sesleri çıkmadı. Sanırım ben temize çıktım.” “Harika! Sonunda iyi bir haber duyduk.”

“Değil mi? Gördün mü? Benim için endişelenmene gerek yok demiştim.”

“O kadar abartmayalım yine de...”

“Ne dibime giriyorsun, çekilsene!” Bridget bağırp kornaya basarken Eva telefonu kulağından uzaklaştırdı. “Pardon, işten çıkalı çok oldu ve şu arkamdaki adam o zamandan beri tamponumdan ayrılmadı. Manyak herif!” Devam etmeden önce boğazını temizledi. “Sen ne diyordun?”

“Demek dün geç gittiğin için işten atılmadın?”

“Beni kovmayı akıllarından bile geçiremezler. Ama inanabiliyor musun bu sabah işe gidip dükkânı ben açmak zorunda kaldım? Hem de sabah diyorum, sabahın köründe. Saat dokuzda orada olmam gerekiyordu. Dün gece geç kaldığım için patronum beni cezalandırıyor. Geç gecelerden söz etmişken, sizinki nasıl gitti?”

“İyi. Alek gitti. Annelerini görmek ve benim bir süre orada kalıp kalamayacağımı sormak için Tartaros a gitti.” Kileri karıştırırken telefonu kulağı ile omzunun arasında sıkıştırdı. “Bunu söylüyor olmak o kadar tuhaf ki.”

“Daha önemlisi, bir şeyler oldu mu?”

Bir kutu krakeri, bir kutu spreyn peyniri ve bir kavanoz zeytini dengelemeye çalışarak dikkatle tezgâha yürüdü. “Ne demek istiyorsun?”

“Harf harf mi söyleyeyim yani?” diye sordu Bridget. “Hayır.” Eva eviyeye dönüp ellerini yıkadı. “Bıçakların nerede?”

“Aman Tanrım. Beni öldüreceksin,” diye takıldı Bridget. Eva ellerini kâğıt havluyla kurulayıp çatal bıçak çekmecesini karıştırmaya başladı.

“Çatal bıçak gürültüsü yapmayı bırak da bana cevap ver. Adamla seviştin mi, Eva?”

“Ne? Hayır, aklımın ucundan bile geçmedi. Çok fazla şey oluyor. Üstelik aramızda öyle bir şey yok.”

“Çok mu fazla şey oluyor? ikimiz de biliyoruz ki bir erkeğe acele etmesini söylersen işi iki dakikada filan bitirebilir. Bazen söylemene bile gerek kalmadan, daha sen ne olduğunu anlayamadan bitirmiş oluyorlar.” Kıs kıs güldü. “Üstelik sen seksisin. Bu yüzden aramızda bir şey olup olmadığını düşünmene gerek yok çünkü onu hemen kıvama getirebileceğinden eminim.”

“Bazen nasıl arkadaş olduğumuzu çok merak ediyorum.” “Benim uzmanlığım olmasa sen hâlâ bakire olurdu. Bana kesinlikle ihtiyacın var. Benim de gerçeklerden uzaklaştığımda beni uyarmana ihtiyacım var.”

“Bu konuda tamamen uzaklaştığını düşünüyorum o zaman,” dedi Eva.

“Ne kadar hoş biri olduğunu düşünmüyor musun? Gömleğini yırtıp o terli karın kaslarına dokunmayı istemedin mi yani?” “Neden terli olsun?”

“Bilmiyorum. Tutkudan ya da öyle bir şeyden. Esas konuyu kaçırıyorsun. Aklından bir kere bile geçmedi mi?”

Eva peynir tüpünü krakerin üzerine sıktı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Bridget şarkı söyler gibi. “Tamam. Çok yakışıklı, aşırı tatlı, inanılmaz bir vücudu var ve üzerinden ben-seni-korurum tavrı akıyor. Bilmiyorum.” İç geçirdi.

“O kadar çekici biri bana gelse ve dünyadaki tek amacının beni korumak olduğunu söylese anında soyunurdum. Kız ya da erkek fark etmez. Hepsine eşit şans veriyorum. Yani bir daha baş başa kaldığımızda bunu düşün. Seni korumaya o kadar odaklanmış ki bu tarz hisler geliştiremiyor,” dedi Bridget.

“Bizimkisi iş ilişkisi. Ben kâhinim, o savaşçı ve etrafta çok ciddi ölüm tehlikesi taşıyan birtakım halterler dönüyor.” “Tamam, işlerin ciddileştiğini ben de anlıyorum. Sana bir öneride bulunayım. O evden çıkmalısın.”

“Dün geceki son dakika haberini sen de gördün. Hiçbir yere gidemem. Birileri beni tanır ve hayatımın sonuna kadar hapiste kalırım.”

“Aynı zamanda haberlerde her gün başka bir konuya geçtiklerini ve senin de ünlü biri olmadığını biliyorum. O cehennemin dibindeki küçük yerde kimse seni tanımaz.” “Bridget, teknik olarak hâlâ Tulsadayız.”

“Evet, ama orası köylülerin yaşadığı dağbaşı. Muhtemelen haberleri bile izlemiyorlardır,” dedi Bridget.

“Yapamam. Alek, dönene kadar burada kalmamı söyledi. Üstelik yemek yiyorum,” dedi zeytin kavanozunu açmaya çalışırken.

“İki şey söyleyeceğim. Birincisi, ne zamandan beri erkeklerin sana ne yapacağını söylemesine izin veriyorsun? İkincisi ne zamandan beri erkeklerin sana ne yapacağını söylemesine izin veriyorsun?”

“Bana ne yapacağımı söylemesine izin vermedim. Güvende olmamı istediği için söyledi.”

“Oradan ayrıldığını anlayamadan seni geri götürürüm. Söz veriyorum. Ben ısmarlıyorum. Lütfeeeeeen?”

“Tamam, gelirim. Ama hemen gidip çabucak yemek yiyip döneceğiz. Anlaştık mı?”

“Anlaştık. İki dakikaya oradayım. Yolun başındayım.” “Nasıl yolun başında olabilirsin? Buraya gelmek çok daha uzun sürüyor.”

“Hayır diyemeyeceğini biliyordum ve hayır deseydin de bütün gün peşinde dolaşıp başının etini yiyerek seni çıkmaya ikna edecektim,” dedi Bridget.

“Korkunçsun.”

“Biliyorum. Beni gözünün önünden ayırmaman lazım. Kaltağın teki olabiliyorum.”

Eva başını salladı. “Dışarıda beklerim. Görüşürüz.” Ahizeyi yerine koyup tezgâhtaki kırıntıları temizledi. Bridget’in spor ayakkabılarından birini giyip arka kapıdan çıkmadan önce kapüşonlu bir svetşört aldı. Sonbaharın ilk belirtisi olan esinti etrafında buz gibi dolaşıyordu. Ani soğukta ürperdi ve kollarını bol svetşörtünün içine soktu.

“Gidelim! Bir yerlerde mutlaka indirimli içki saatidir!” Bridget camdan sarkmış bağıırıyordu. Evin çakıl yolu kiralık arabasının ağır lastiklerinin altında çıtırdadı.

“Geliyorum! Geliyorum!” Eva koşar adım yolcu tarafına gidip yüksek arazi aracına atladı.

“Şehrin bu bölgesinde restoran seçenekleri berbat. İki alternatifimiz var: Pizza veya Meksika mutfağı,” dedi Bridget. “Cips ve salsaya hiçbir zaman hayır demem.”

“O zaman El Toreadora!” Bridget neşeyle uzun araç yolunda geri geri gidip yola çıktı.

Eva kemerini bağlayıp bol svetşörtünün kollarını sıvadı. “Havanın bu kadar çabuk soğuduğuna inanamıyorum.”

“Bütün bunlarla nasıl başa çıkabildiğini bilmiyorum. Ben olsam kendimi bir odaya kilitler, cenin pozisyonunda kıvrılıp kalırdım.”

“Bu fikir aklımdan geçmedi değil,” diye yanıtladı Eva şakaklarına masaj yaparak.

“Hâlâ şu baş ağrıların devam ediyor mu?”

“Bir şeyler yiyince düzelirim,” diye mırıldandı Eva.

“O manyak sihirli iyileştirme gücünü kullanamaz mısın?” Eva homurdandı. “Bilmiyorum. Nasıl yapıldığını bilmiyorum.”

“Bu senin sonsuza dek yaşayacağın anlamına mı geliyor? Ya da en azından biri kafanı uçurana ya da kalbine tahta kazık sokana kadar?”

“Ben zombi veya vampir değilim, Bridget. Ben hâlâ benim.” “Biliyorum. Ölümsüzü öldürme yöntemlerini paylaşıyorum.” Bridget restoranın otoparkına girip çantasını karıştırırken motoru çalışır durumda bıraktı. “Parlaticı?” Tüpü Evaya uzattı.

Eva arabadan inip ağır kapıyı kapadı. “Tamam, doğal davran. Kimse seni tanımayacak.” Uzun saçlarını içine tıktığı kapüşonu başına geçirdi. Göğsünden sarkan iki ipi çekerek kumaşı yüzünün çevresinde sıktı. Restorandan gelen iştah kabartıcı kokulara yaklaştıkça midesi guruldamaya başlamıştı. “Sen arkadaşıyla yemek yiyen sıradan birisin sadece. Tamamen normal.”

Bir araba, otoparka hızla girip arkasında lastikleri öterek durdu.

Yavaşça arabaya doğru dönerken elleri titriyordu.

Kapı açıldı ve içinden bir polis yavaşça aşağı indi. “Eva Kostas?” diye bağırdı.

Ağır Charger arabanın mavi ve kırmızı ışıkları gözünde ritmik olarak parlıyordu ve memur silahını kendisine doğrultmuş, kendini korumak için kapıyı siper yapmıştı.

“Ellerini başının üzerine kaldır, arkana dön ve yavaşça geri geri yürü,” diye talimat verdi.

Aklından koşarak kaçma düşüncesi geçtiyse de ayakları yere yapışmış gibiydi. “Ne... neler oluyor?”

“Eva Kostas, arkana dön ve ellerini kaldır,” diye tekrarladı memur.

Yavaşça dönüp titreyen kollarını kaldırdı. “Ben hiçbir şey yapmadım.” Sesindeki dehşeti duyunca şaşırıldı.

“Arabama geri geri yaklaş,” diye emretti.

“Benim hakkımda size ne söylendiyse doğru değil,” dedi bacaklarını ilerlemeleri için zorlayarak.

“Geri geri gelmeye devam et.” Adamın ayak sesleri buyurgan ses tonunun daha yakından gelmesine neden olmuştu. “Eva Kostas, Madeline Bailey yi öldürme suçundan tutuklusun.

Bana ortağın Aleks'i nerede bulabileceğimi söylemen yararına olur.” Bileğinden yakalayıp kolunu aşağı indirdi.

“Ortak mı? O benim ortağım değil. Siz neden söz ediyorsunuz? Ben kimseyi öldürmedim. O da kimseyi öldürmedi.”

Adam kemerinden çıkarırken kelepçeler şingirdadı. “Onu korumak istediğinden emin misin? Suçu tek başına mı üstleneceksin?”

Asfaltta araba lastikleri öttü ve arkalarında bir metal çarpışması gümbürtüsü koptu. Sonra, tanıdık bir ses bağırdı.

“Kaç, Eva!”

OTUZ

“Kaç!” Bridget’in çığlıkları Evanın ayaklarının dibine fırlayan plastik parçalarının seslerine karışıyordu.

Eva hiç tereddüt etmedi. Vücudunda bir adrenalin patlaması oldu ve kolları kendini polisin tutuşundan kurtaracak kadar güç kazandı. Yolda koşarak ilk köşeden saptı. Hızla yıkık dökük binaların yanından geçerken ciğerleri yanıyordu. Aşınmış cephe kaplamaları evlerden sarkıyor, soluk beton kaldırımlar çatlaklarla ayrılıyordu. Uzaktan siren sesleri gelirken Eva ağrıyan bacaklarını daha hızlı koşmaları için zorladı. Çitleri olmayan arka bahçelere ve sık ağaçlıklara daldı. Kalın dallar yüzüne çarpıyor, kapüşonunu çekiştiriyordu. Engebeli arazide ölü kökler ayaklarına takılıyordu. Kollarından güç alıp güneşin altında koşmaya devam etti. Bedeni titriyordu ve yerden çıkarak

birbirine dolanmış üç ağaç köküne takılıp düşme tehlikesi atlatınca adımlarını yavaşlattı. Bir açıklığa geldiğinde dizlerinin üstüne çöküp kendini güneşin sıcak ışınlarına bıraktı.

“Koşmaya devam edemem,” dedi soluk soluğa, deli gibi çarpan kalbini yavaşlatmaya çalışarak. Yüzü yanıyordu, koluyla yüzündeki ince kan sızıntılarını sildi. Otlar yağmur damlalarıyla ıslanmıştı, rüzgârdan uçuşan saçlarını kapatmak için kapüşonunu taktı. Soluğu düzelerken şakaklarındaki zonklama ortaya çıktı. Alnını silip başını avuçlarının arasına aldı. “Tek başıma bunu nasıl yaparım bilmiyorum.” Güneş bulutların arkasına saklanırken gözyaşları yağmur damlalarına karıştı.

Uzaktan bir kahkaha sesi gelince arkasından gelecek acıya kendini hazırladı.

“Buralarda dağ aslanı olmadığından emin misin, Troy?” dedi bir kız yoğun Oklahoma aksanıyla ve gülerken her heceyi uzatarak.

Eva kıpırdamadan durup kaslarını harekete geçmeye hazırladı.

“Olmaması lazım,” diye yanıtladı Troy. “Bu yollarda yoktur ama annem bana hep hiçbir şeyden emin olmamam gerektiğini söyler. Bu yüzden yanımda her zaman bunu taşıyırım.”

Kızın cilveli sesi yeniden duyuldu. “Önce hayvanat bahçesi, şimdi de bu yürüyüş. Yağmur olmasa mükemmel bir gün olacaktı.”

“Günümüz henüz bitmedi. Bu gece her şeyin mükemmel olduğunu düşünmeye başlarsın.”

Evanın yanından geçip giderken kahkahaları da yavaşça uzaklaştı.

“Hayvanat bahçesi mi?” Eva ayağa kalkıp ağaçlara bakınca kalp atışları daha da hızlandı. “Nerede olduğumu biliyorum.”

Başındaki zonklama görüşünü bulandırdığı için yolda tökezledi. Yağmur artık iyice şiddetlenmiş, svetşörtünü ıslatıp soğutarak sırtına yapıştırmıştı. Toprak yol kısa sürede çamura döndüğü için Eva eğimli yolda ilerlerken ağaç gövdelerine tutunmak zorunda kaldı. Ayakkabıları çamurda kayıyor, tepeye tırmanmaya devam ederken topuklarını yere saplamak zorunda kalıyordu.

“Neredeyse geldim. Birkaç metre daha.”

Başındaki zonklayan ağrı artık omurgasına kadar inmişti. Ağacı bırakmak zorunda kalınca yüzüstü çamura düştü. Ellerini toprağa saplayıp kendini tepeden yukarı çekmeye çalışırken ağrı arttı. “Birkaç metre daha.” Tepeye ulaşmak için tutunduğu eğreltiotlarını yerlerinden söktü ve yağmuru artık sırtında hissetmeyinceye kadar adım adım emekledi. Sırtını çıkıntılı bir kayaya verip başını yaslayarak dinlenmeye çalıştı. Soluk soluğaydı ve gözyaşlarının arasından tebeşir beyazı kireçtaşı çıkıntıya bakıyordu. Midesi korkuyla burulurken göğsüne çektiği bacaklarına sarıldı. “Alek, neredesin?”

Bridget sabırsızca beklerken özenle manikür yapılmış parmaklarıyla metal masada davul çalıyordu. Merkeze geldiğinde kelepçelerini çıkarmışlardı, bileklerini çevreleyen kabarık pembe izleri inceledi.

“Bayan Falling.” Odaya ilk olarak Dedektif Schilling girdi. Büyük göbeği gömleğinin düğmelerini her

an patlatabileceğini gibi duruyordu. “Arkadaşınızı görmediğiniz konusunda bize yalan söylemenizi hiç beklemezdim sizden.”

“Ben de bu kadar küçük bir olay için bana kelepçe takmanızı beklemezdim.” Adam karşısına oturunca gözlerini kıstı.

James arkasından kapıyı kapatırken suratı asıktı. “Bir polis aracına bilerek çarptın, Bridget.”

“Polis aracı olduğunu nereden bilebilirdim? Maviydi. Üzerinde yazı bile yoktu.”

“Arabanın önünde durup arkadaşını tutuklamaya çalışan memur sana bir ipucu vermiş olmalı,” diye homurdandı Schilling.

“Yanlışlıkla oldu. Rimelimi düşürmüştüm ve ayağım kaydı. Bir yere çarpmak gibi bir niyetim yoktu,” dedi masumca.

James masaya bir sürü kâğıt bırakıp ortağının yanına oturdu. “Neden Eva’ya bağırdın?”

“Şoktaydım. Kimseye bağırdığımı anımsamıyorum.”

“Bağırıyormuşsun.”

“Bu konuda bana yardımcı olmanız lazım, Dedektif. Hatırlayamıyorum.”

Schilling içini çekip kâğıtları karıştırdıktan sonra bir tanesini havaya kaldırdı. “Burada şüpheliye defalarca kaçması için bağırdığın yazıyor.” Schilling kâğıdı bırakıp Bridgete baktı. “Ve bizim çocuklar yalan söylemek için eğitilmiyor.”

“Belki akli karışmıştır ve bir şeyler uydurmuştur çünkü polislik görevini batırdığı için utanıyordun Herkes siz ikiniz kadar etkileyici olamıyor.” Bağış balolarında yüzlerce defa provasını yaptığı samimi görünen gülümsemesini takındı.

“Memur oraya senin için gitmemişti. Evayı istiyordu,” dedi James.

“Nereye varmak istiyorsunuz?”

“O numarayı çekmeseydin şimdi burada olmazdın,” dedi Schilling.

Bridget poflayıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Kaza olmadığını biliyoruz. Bize ne olduğunu anlat,” dedi James.

Bridget yanağının içini kemirdi. “Bir zamanlar biri bana haklı olanları korumak için yanlış şeyler yapmak zorunda olabileceğimizi söylemişti.” Kollarını açıp metal sandalyenin sert arkalığına yaslandı. “Avengers filminde de izlemiş olabilirim. Yine de iyi replik bence.”

“Yani bunu bilerek yaptığını kabul ediyor musun?” diye sordu James.

Bridget dudaklarını büzüp sessiz kaldı.

“Evaya kaçma şansı vermek istedin, değil mi?” diye sordu Schilling.

Kapı açıldı ve içeri iyi giyimli bir adam girdi. “Görüyorum ki başlamışsınız bile,” dedi gözlüğünü düzelterek.

“Başka birinin de bize katılacağını bilmiyordum,” dedi Schilling. “Oturun, Avukat Bey.”

“O’Brien.” Fayans zeminde çektiği sandalye gıcırdadı. “Bayan Falling in ailesinin talebi üzerine buradayım.” Bridget’e yanaştı. “Başka bir şey söylemene gerek yok.”

Schilling devam etmeden önce avukatı süzdü. “Eva, Madeline Bailey’ye ne olduğu konusunda bir şey söyledi mi? Bu yüzden mi onu korumak istedin?”

“Ne, hayır? Onu tanımıyordum bile.”

“Bayan Falling, lütfen. Arkadaşınıza yardım etmek için yapabileceğiniz bir şey yok,” diye tavsiyede bulundu O’Brien.

“Ama Evanın bütün bunlarla alakası bile yok. Alek’in de,” diye patladı Bridget.

“Bu görüşme sona ermiştir.” O’Brien masadan uzaklaşıp ayağa kalktı. “Müvekkilimi başka bir şeyle suçlamıyorsanız buradan gidiyoruz. Diğer sorularınızı büroma gönderebilirsiniz. Gidelim Bayan Falling,” dedi kapıda Bridget’i beklerken.

“Kimin yaptığını bulamayacaksınız. Bulsanız bile inanmayacaksınız,” diye fısıldadı Bridget, avukatın peşinden loş odadan çıkarken.

Schilling kalemini fırlatıp sandalyesini masadan uzaklaştırdı. “Kahrolası avukatlar, işimizi zorlaştırıp duruyorlar. Bir şeyler biliyor ama ailesinin takım elbiseli paralı ordusu varken ondan hiçbir şey öğrenemeyiz.”

“Alek’in suçlu olduğu konusunda sana katılıyorum. Ama Evanın katil olduğu konusunda ben yokum.” James’in telefonu gelen mesajla bipledi. “Winslow,” dedi mesajı okurken. “Mesaide olmayan bir memur Alek’i görmüş. Bizi orada bekliyor.”

OTUZ BİR

Fırtına bulutları alçalmış, Oklahoma göğünü griye boyamıştı. Şişman bulutlardan dökülen yağmur, gök gürültüsü yankılarına karışıyordu. Kalın bulut battaniyesinin altına saklanmış güneş ışınları etrafi kirliliği bir sarıyla aydınlatıyordu. Aylar süren sıcak havalardan sararmış uzun otlar rüzgârla eğilip doğruluyordu. Kaynayan gökyüzü şimşeklerle yarılıp toprağa doğru patlıyordu. Bridget’in yazlık evinin önündeki çiçek tarhlarının üzerine kıvılcımlar düşüyordu.

“Kahretsin,” diye homurdandı Alek, oturur pozisyona geçerek. Kirli ellerini kotuna silip kalkmadan önce saçındaki otları temizledi. “Bu konuda kendimi geliştirmem lazım.” Sağanak yağmur nedeniyle

omuzlarını kaldırıp çalılıkların arasından geçerek ön verandaya yaklaştı. Yumruğunu sıkıp kapıya vururken gök gürlledi. “Eva, ben geldim.” Yanıt beklerken çatıdan durmaksızın yağmur suyu akıyordu. “Eva.” Yeniden kapıya vurdu ve kapının yanındaki pencereden içeri baktı. Ev karanlıktı ve yağmurun yerdeki gölgesi dışında dingindi. Tokmağı zorladı ve ağırlığını kapıya verdi. Kapı menteşelerinden ayrılıp girişteki kaygan taşların üzerine düştü.

“Ölümlüler Diyarı nda daha sağlam işçilik gerekiyor,” diye söylendi kapıyı yerden alıp duvara yaslarken.

“Eva, burada mısın?” diye bağırdı. Çamurlu ayak izleri, evin içinde gezinip oda oda kâhini ararken onu takip ediyordu.

“Neden beni dinlemedin?” Ellerini yumruk yapıp mutfak duvarına vurdu. Ahize telefonda düşerken duvardan alçı parçaları döküldü. Alek telefonu aldı. Renkli kabloların ucunda sarkan pilini yerine yerleştirdi. Telefonu çevirip çağrı düğmesine baktı. “Bridget.” Elini cebine daldırıp kızın ona önceki gece verdiği buruşuk çiklet kâğıdını çıkardı. Numaralara sert sert basıp hat karşıda çalarken soluğunu tuttu.

“Kimsin ve neden evimdesin?” diye tersledi telefona yanıt veren kız.

“Eva’yı burada bırakmıştım,” diye açıklama yaptı. “Alek?” diye sordu Bridget sesi yumuşayarak.

Alek kızın onu göremediğini fark etmeden önce başını sallayarak onayladı. “Evet, yardımına ihtiyacım var.”

“Şu anda seninle konuşamam,” diye fısıldadı Bridget. “Gidecek başka kimsem yok. Bana yardım edebilecek tek kişi sensin.”

“Bekle.” Arka plandaki gürültüler azalınca yeniden konuştu. “Üzgünüm, bu sabah tutuklandım, şimdi de annemler başımdan ayrılmıyor. Alkollü araç kullanmaktan yakalansaydım daha memnun olurlardı herhalde.”

Alek’in midesi buruldu. “Evayı aldılar mı?”

“Hayır, akıllılık edip kaçması için ortalığı karıştırdım. Ama polis ikinizi arıyor ve vazgeçmeye niyetleri yok. Şu öldürülen kızla ilginiz olduğuna inanmışlar.”

“Ne düşündükleri umurumda değil. Onlardan önce Eva’yı bulmalıyım. Nerede olduğunu biliyor musun?” Mutfakta yerini

öğrenir öğrenmez fırlamaya hazır bir şekilde aşağı yukarı yürüyordu.

“Ne yazık ki polis onu tutuklamaya çalışmadan önce po-lis-tutuklamaya-çalışırsa-ne-yapalım türü bir konuşma yapma fırsatımız olmadı.”

“Düşün,” diye kükreyerek emretti Alek. “Sen onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Nereye gider?”

“Tamam, bu kadar kabalaşmana gerek yok.”

Hatta sessizlik oldu, Alek telefonu kulağından uzaklaştırıp ahizeye baktı. “Bridget?”

“Düşünüyorum, aman yani sen de.” Sesi kısıktı, Alek telefonu yeniden yanağına dayadı. “Mohawk Parkı’na gitmiş olabilir mi acaba?”

“Mohawk Parkı,” diye tekrarladı Alek. “Bana onun orada olup olmadığını mı soruyorsun?”

“Hayır, tahminimi söylüyorum. Yani oradan çok uzakta değildik ve çocukken neredeyse her hafta sonu orada yürüyüşe çıkardık.”

Alek ona aldırmadan sıradaki sorusuna geçti. “Oraya nasıl giderim?”

“Evin yanından geçen anayoldan devam et, on beş kilometre sonra karşına çıkacak.”

“Teşekkür ederim, Bridget.”

“Bir de, Alek, onu bulursan ortadan kaybolun.”

Telefonu tezgâha bırakıp ön kapıdan fırladı.

•••

Alek yoldan yuvarlanırcasına indi. Fırtına dinmiş, yerini gökyüzünde tembelce asılı duran gri bulutlara bırakmıştı. Rüzgâr

gömleğini kurutup bedenine yapışan tozları uçurdu. Zihnini dolduran Tartaros ve Ölümlüler Diyarının yıkılış görüntü-leri büyüdükçe büyüyor, sokağın kargaşasını fark etmesini engelliyordu.

Güçlü bir darbe bacaklarına çarpıp onu bez bebek gibi havaya savurdu. Ayaklarının üstüne inip kendini hemen kaldırıma attı. Bacağında büyük bir ağrı vardı, bir canavar pençelerini gövdesine saplamış gibiydi. Hareket edemeyecek halde yatan kan içindeki bedeninin yanma toplanan lastikler gıcırdayarak etrafını sardı.

Ufak tefek bir kadın hızla gelip yanma çömeldi. “Kıpırdama, kıpırdama,” dedi titreyen omuzlarını yavaşça yere bastırarak.

“Ona gitmeliyim.” Kalkmayı denediye de bacakları ona yanıt vermeyip hareketsiz yatıyordu.

“Kıpırdama. Hareket etmeye çalışma. Yoksa işleri daha da kötüleştirirsin. Bana adımı söyleyebilir misin?” etraflarında toplanan ve kendi aralarında sessiz olmaya çalışarak yorum yapan kalabalığın aksine sesi sakin ve rahatlatıcıydı.

“Alek,” dedi acılı öksürüklerin arasından.

“Alex, benim adım da Nina. Polisim. Ambulans çağırdım. Yakında burada olur,” diye

sakinleştirmeye çalıştı onu.

“Polis mi?” dedi Alek boğulurcasına.

“Gücünü harcama, iyileşeceksin.”

“Çok erken geri döndüm,” dedi bedenini içeriden tarayıp kalan çok az gücü değerlendirerek.

“Artık önemi yok. iyileşeceksin. Sadece sesime odaklan.”

“Mohawk Parkı... lazım...” diyebilirdi öksürüklerin ve soluk alma çabalarının arasında.

“Girişlerden birinden birkaç metre uzaktasın. Ailen orada yürüyüşte mi? Ya da orada arayabileceğimiz biri var mı?” diye sordu polis.

Alek tılsımını tutunca bedenine akan enerjiyi hissetti. “Eva,” diye fısıldadı.

“Eva, kız arkadaşının ismi mi? Birini gönderip onu bulmasını isteyeyim mi?”

Uzaktan ambulansın sesi duyulunca Alek ayağa kalkmaya çalıştı. Bacağına saplanan acı nedeniyle bağırdı.

Memur ayağa kalkıp onunla parka giden yolun arasında durdu. Neon pembe yoga pantolonunun üzerinde Alek’in kanı çilek rengi lekeler oluşturmuştu. “Ambulans gelmek üzere. Sırtüstü yatmalısın. Ciddi bir kaza geçirdin. Sana araba çarptı. Şu anda nasıl ayakta durabildiğini bile anlayamıyorum.” “Yolumdan çekil,” diye homurdandı sıktığı dişlerinin arasından.

“Bana tanıdık geliyorsun.” Kadının gözleri onun kim olduğunu anlayınca kocaman açıldı ve yavaşça geriledi.

Bacağından kanlar akıyor, kaldırımındaki koyu kırmızı havuza damlıyordu. “Kıpırda!” Omuzları acıyla çökmüş halde kanla kaplı kotunu yarasına bastırırken dudaklarını sıktı.

“Bir sonraki hareketini yapmadan önce iyi düşün. Be... benim çocuklarım var arabada,” dedi kekeleyip, indirilmiş camlardan merakla dışarı bakan küçük kafalara bakarak.

“O zaman benden uzak dur, onları korkutmayacağım.” Polis memuru kenara çekilip asfalta baktı. “Git hemen.” Alek koruya dalarken ambulans sirenleri iyice yaklaşmıştı. Parka girdiğinde arkasındaki karmaşanın sesi azalmıştı. Parkın içine doğru ilerledikçe yollar daha çamurluydu. Yaralı bacağı işe yaramıyor, arkasında sürüklerken yeri kazarak iz bırakıyordu.

“Eva!” diye bağırdı ağaçtan ağaca tutunarak ilerlemeye çalışırken. Kanlı el izleri ve kan damlalarının kırmızı yapış-kan izleri arkasındaki yola ekleniyordu. “Eva!” diye seslendi yeniden. “Beni duyabiliyor musun?”

Üzerine sakinleştirici bir dalga geldi ve acısını köreltirken başını döndürdü. “Kâhin,” diye mırıldandı kollarını önüne uzatarak. Onlara uzanmaya çalıştıkça ağaçlar geriliyor gibiydi, elleri ile

dizlerinin üzerine düştü. Parmakları çamura gömüldü, onları kurtarıp dışarı çıkarmakta zorlandı. Kolları titrerken kendini yerden birkaç santim kaldıracıladı.

“AleK.” Kızın sesi rüyasında duyduğu bir fısıltı gibiydi. “Bugün ölmeyeceğim,” diye bağırdı. Yumruklarını sıktı. Kendini balçık zeminden kurtarıp ayağa kalktı. Dişlerini sıkıp homurdandı. “Ona ulaşacağım. On adım daha.”

Elleri ve ayakları soğuk ve yapış yapıştı, gözleri kararıyordu. “On adım daha,” diye tekrarladı.

“Eva!” Bedeni kalın bir ter tabakasıyla kaplanmıştı, soluğu sıklaşmış ve kesik kesikti. “Tepeden yukarı. On adım daha.” Ayağı çamurda kayınca sırtüstü yere düştü. Bedeni yorgun ve boşalmış gibiydi. Çamura gömülürken gökyüzüne baktı. “Kâhin, neredesin?”

OTUZ İKİ

Evanın baş ağrısı yağmurla aynı anda sona erdi. Tüketici acı kaybolarak yerini panik ve korkuya bıraktı. Binlerinin onu görebileceğinden korktuğu için kendini güvende hissettiği küçük mağaradan çıkamıyordu. Onun yerine, kendini korkmuş milyonlarca küçük parçaya bölünmekten kurtarmak için anlamsız görevlere odaklanmaya çalışıyordu. Kuruyan çamur tabakalarını pantolon ve ayakkabılarından kazımaya çalıştı. Bedeni ağrıyordu, ellerinin derisi soyulmuş ve gergindi. Parmaklarına ve avuçlarına batan dikenleri çıkarırken yorgunluktan ve acıdan titriyordu.

“Evden hiç çıkmamalıydım. Neden beni bulacaklarını düşünemedim ki?” Eva başını dizlerine dayayarak ileri geri sallandı. Burnunu çekip nemli ve pis eşofmanına sildi.

“Eva.” Kulaklarını dikip mağaranın büyük girişine baktı. Etrafta sadece kesik soluklarının ve su damlalarının sesi yankılanıyordu. Doğruluk mağaranın girişine doğru emekledi. Dinlemek için boynunu uzatırken elleri ve dizleri zonkluyordu. “Eva. Beni duyabiliyor musun?”

“AleK?” Delikten fırlayıp sırtüstü dışarı kaydı. Çamur kaplı topuklarından sıçrayanlar sese doğru koşarken bacaklarına çarpıyordu.

“AleK!” diye bağırdı engebeli arazide yolunu bulmaya çalışırken kollarını vahşice sallayarak. Gözünden sevinç gözyaşları süzülüyor, puslu görüşünü etkiliyordu.

“Buradayım, AleK.” Yanında dizlerinin üzerine çöktü. Parçalanmış kot pantolonundan bacağındaki derin yara görünüyordu. Kapüşonunun ipini çıkarıp AleK’in ağır bacağıının altından geçirdi. “Bu canını yakacak.” Düğüm yapıp iki ucundan çekti.

AleK yumruğunu çamura gömüp acıyla uludu. “Ölümlü olmak böyle bir şey mi? Bu kadar acı verebileceğini hiç düşünmemiştim.” Ağzı açılmış, sık sık soluk alıyordu.

“Başka bir yerin yaralandı mı?” Daha AleK yanıt vermeden, yırtılan gömleğini açtı. Derisinde çizikler vardı, eliyle vücudunu dikkatlice gözden geçirdi. “Çok solgunsun. Çok kan kaybetmişsin,” dedi kendi koyu renk teniyle onunkini karşılaştırınca. “Senin de benim gibi olduğunu, yaralanmadığımı düşünmüştüm. Bu nasıl oldu?”

Alek onu görmek için boynunu çevirdiğinde gürültüyle yutkundu. “Seni bulmam gerekiyordu. Korumak için.”

Eva svetşörtünü çıkarıp top yaparak nazikçe onun başının altına yerleştirdi. “Beni bulmak için geri gelmemeliydin.” Bedeninden bir titreme geçen Alek yüzünü buruşturdu. “Sanırım bedenim beni yolda bırakıyor.”

Eva elini kendi ellerinin arasında sıktı. “Benim için endişelenme. Saklanacak yerim var. Evine dön. Burada kalırsan öleceksin.”

“Tılsımım. Sana ulaşmak için onu tükettim. Geriye dönüş yok.”

Kızın gözleri yaşlarla doldu. “Neden böyle bir şey yaptın?” “Sen olmazsan dünyalarımız yok olacak.”

“Ama ben tek başıma kimseye yardım edemem.” Gözyaşları ellerine damlıyordu, titreyen sesine hâkim olmak için yavaşça soluklandı.

“Seni kurtardım ve laneti kaldırmak için fazla erken geri döndüm ama başarısız oldum. Üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Hayır, başarısız olmadın,” dedi Eva hıçkırarak. “Her şey yoluna girecek, iyileşeceksin.” Ona uzanıp başını göğsüne yasladı. “Bunu tek başıma nasıl yapacağımı bilmiyorum. Beni bırakma.” Hıçkırdı.

“Sen güçlüsün. Savaşmalısın.”

Tılsımdan gelen kehribar renkli ışık gözünde parlayınca Eva başını kaldırdı. “Bütün enerjisini tükettiğini sanıyordum.” “Sihir.” Güçsüzce gülümseyerek gözlerini kapadı.

“Alek, lütfen. Beni bırakamazsın.” Adamın alnındaki saçları geriye atıp elini yanağına koydu. “Sana ihtiyacım var.” Dudaklarını onunkilere bastırırken gözyaşları yanaklarından akıyordu.

“Şüphelinin gitmesine izin verdim de ne demek?” Schilling çenesini sıkmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Başka şansım yoktu. Etrafta çok fazla insan vardı.” Kadın memur ellerindeki kurumuş kanı temizlerken açıklama yapıyordu.

“Buradaki kan gölünün büyüklüğüne bakılırsa,” dedi Schilling arkasındaki beton zemini kaplayan koyu renkli yapışkan lekeyi göstererek, “büyük bir tehdit oluşturacağını sanmıyorum.”

“Sakin ol, Schilling,” dedi James yanma gelerek. “Artık buradayız. Fazla uzağa gitmiş olamaz.”

“Siz onu görmediniz. Bir şey onu aniden harekete geçirmiş gibiydi. Şoktan mıydı bilmiyorum ama ayağa fırladı ve parka girmek için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı,” diye açıkladı kadın memur.

“Bizi bilgilendirdiğin için teşekkürler,” dedi James, Schilling’in bıyık altından homurdanarak uzaklaşmasını izlerken. “Ortağımın seni üzmesine izin verme. Herkese karşı böyledir.” Schillingin

durup ağaçları incelediği yere doğru hızlı adımlarla yürüdü. “Ayrılalım mı?”

Ortağı homurdandı. “Taktik birimindeki sersemli bek-lemektense öyle yapalım.”

“Buralarda yürüyüş yaparak büyüdüm ben. İleride patikalar var, yol çatallaşıyor, ben sol tarafa mı gideyim?” James tabancasını kılıfından çıkarıp emniyetini açtı.

Schilling de kendininkini çıkarıp aynı şeyi yaptı. “Onu bulursan yaklaşma. Yerini telsizle bildir ve destek gelmesini bekle. Ve gözlerini açık tut. Bu yıl buralarda dağaslanı gördüğünü söyleyen insanlardan bir sürü çağrı aldık. İstedığımız son şey, o sinsî yaratıklardan birinin sinsice yaklaşıp işleri bozması.” Silahını kaldırdı ve sessizce parkta ilerlemeye başladılar.

Evanın yumuşak dudakları onunkilerin üzerine kapanmıştı. Güneşte ilk yürüyüşü gibi sıcak ve davetkârdı, Alek bu rahatlığa teslim oldu. Tılsımından ısı yayılıyor, yeni arman soluğuna karışıyordu. Kollarını kıza dolayıp onu göğsüne çekerken sıcak hava onları sardı. Evanın kalp atışları Alek’in içinde havai fişek sesi gibi yankılanıyordu. Dudaklarını açıp büyük bir açlıkla öpücüklerini derinleştirdi.

Acı artık uzaklarda kalan bir anıydı. Bedeni ürperirken kristalden yayılan ısı arttı. Vıcık vıcık toprak sırtının altında titreşti ve altın renkli parlak bir ışık gözlerini kamaştırdı.

“Eva,” diye fısıldadı solukları birbirine karışırken. “Teşekkür ederim.”

Ilık bir rüzgâr şiddetini artırarak esmeye başladı. Gücüyle yaprakları ve yerdeki tozları havalandırıp Evayı geriye savurdu. Ağaçların arasında alev gibi turuncu bir ışık parladı. Büyük ışık topları gözüne girince gözlerini kırıştırdı, çamurun içinde görmeden Alek’i aradı.

“Eva? Alek nerede?”

Arkasını döndü. Elleri çamur içindeydi, gözleri kocaman açılmıştı ve yüzünden yol yol çamur akıyordu. “Bunu gördün mü? Işığ. Oradaydı. Tam burada. Ama şimdi yok.” Göz pınarlarından yaşlar süzülüyordu.

James silahını indirip kızın kanlı giysilerini inceledi. “Adını söylediğini duydum. Nereye gitti?”

“Nereye gittiğini bilmiyorum.” Hıçkırıklarını tutmaya çalışıp ayağa kalktı. “Onu bulmalıyım. Bana yardım etmelisin.” “Daha fazla yaklaşma,” dedi James silahını önünde tutarak. Kız küçük adımlarla ilerledi. Göğsünde bir basınç vardı ve içi giderek güçle doluyordu. “Bütün o kötü şeyleri benim

yaptığımı düşündüğünüzü biliyorum ama hiçbirinden ben sorumlu değilim.”

Adam silahını kızın kalbine nişan aldı. “Eva, orada kal. Yaklaşma.”

Kızın sesi boğazında düğüm düğüm olmuştu. “N... neden beni hedef alıyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Sana yaklaşmamı söyledim.” Silahı daha sıkı tutup dişlerini sıktı.

“Dedektif, lütfen bana açıklamam için bir fırsat ver,” diye yalvardı Eva. Baskı yoğunlaştı ve Eva ağırlığa karşı sık sık nefes almaya başladı.

James tetikteki parmağını gevşetti. “Seni vururum, Eva. Ateş etmeyeceğimi düşünme.”

Evanın göğsündeki ağırlık onu görünmez bir iple geriye doğru çekiyormuş gibiydi. Bedenini onun çekişinden kurtarmaya çalıştı. James’e yavaş yavaş yaklaşırken ayaklarının altındaki ölü dallar çatırdıyordu. “Dedektif, beni dinle.” Baskı göğsündeki havayı boşaltıp kalbine ulaştı. İçini parçalarcasına onu geri çekti.

Mohawk Parkı ateşlenen silahtan çıkan gümbürtüyle inledi. Havaya barut kokusu yayıldı.

James silahını indirdi. “Eva?”

SONSÖZ

Kehribar renkli ışık mağarada patlayıp duman gibi yayıldı, ışınları her oyuğu, her çadağı dolduracak kadar uzadı. Dünyadışı parıltı yıllardır dokunulmamış girintileri yaladı. O gediklerin içindeki kötülükler uzun uykularından uyandı. Bütün kötücül varlıklar noktacıklar halinde hayata döndü. Birleşerek havada süzölmeye başlayıp rüzgârın onları mağaradan dışarı taşımasına izin verdiler. Küçük siyah benekçikler esintiyle sürüklendi. Yeniden bir olmayı öğrenirlerken uyuşuk bedenleri giderek genişledi ve onlarca yıl uyuduktan sonra yeniden bir bütün olmanın ne anlama geldiğini anımsadılar.

Tyson, Mohawk Parkında her zaman geçtiği yoldan koşarken hızlandı. Ayakları yere mükemmel bir ritimle vuruyordu. Bacaklarına kan hücum ederken bedeninin gücüne hayran kalarak gülümsedi.

“Lanet tatarcıklar,” diye söylendi derin bir soluk alıp önündeki havayı eliyle dağıtmaya çalışarak. Soluk alırken etrafında fısıltılar vardı. “Hey?” dedi kulaklıklarından birini çıkararak.

“Kim var orada?” Bir süre yerinde koşarak etrafındaki hareketsiz ormanı inceledi. “Hah.” Omzunu silkip kulaklığını yeniden kulağına taktı.

Telefonun ses düğmesini açıp çamurlu yolda koşarken beceriksizce rap yapmaya devam etti. “En alttan gelince, da da da da da seçersin. Eveett.”

Başını aşağı yukarı sallayıp zikzaklar çizerken görünmez rakibinin yumruklarından kaçınıp bazılarının da üstünden geçti. Parkurunun sonuna ulaşıp ellerini havaya kaldırdı. *Ve yeni UFC şampiyonu Tyson Andrews. Seyirci çıldırdı.* Ellerini ağzına götürüp alçak sesle bağırdı. “Ahhhhh! Tyson seni seviyoruz!” Küçük kutlamasını otoparka yürürken de sürdürdü.

Kollarını ve bacaklarını sallayarak kulaklıklarını çıkarıp kablosunu omzuna atmadan önce birkaç küçük esneme hareketi yaptı. “Bakalım bugünkü süremiz neymiş?” Bisepsine takılı iPhone’unun kol bandını yapışkanından çıkardı. Koşu uygulamasını açıp istatistikleri taradı. “İyi değil, Tyson. İyi değil. Çamur yüzünden olmalı. Bir de o tatarcıklar yüzünden. Şu lanet şeylerden nefret ediyorum. Sırf onların yüzünden en az iki dakika kaybetmişimdir.” Benzin deposunun kapağını açıp içinde anahtarlarını aradı. Belli belirsiz fısıltılar etrafını yeniden sararken bagajı açmadan duraladı.

“Kim var orada?” Dönüp boş otoparkta etrafına bakındı. Boğazının gerisindeki kuruluk öksürmesine neden oldu. “Lanet olası tatarcıklar.”

Bagajı açıp tamponun üstüne oturdu. Çamurla kaplanmış ayakkabı ve çoraplarını çıkarıp eline eski bir havlu aldı. Bacaklarının arkasına sıçrayan çamurları sertçe sildi. Boğazındaki gıdıklanma devam ediyordu, bagajı kapamadan önce çantasından bir şişe su aldı. Suyu kana kana içerken boğazındaki rahatsızlık biraz azaldı. Havluyu sürücü koltuğuna serip kendini derinin yumuşaklığına bıraktı.

Merhaba. Boğuk mırıltı arabanın içine de sızmıştı.

“Lanet çocuklar.” Başını salladı. “Sizin okulda falan olmanız gerekmiyor mu?” diye bağırdı kapıyı kapamadan önce.

Arabayı çalıştırınca ön panel aydınlandı. “Kahretsin, geç kaldım,” diye mırıldandı programlı radyo kanallarının üzerindeki saate bakınca. “Sonunu dinleyemeyeceğim.” Sinirle vitese takıp hızla yola çıktı. Boğazındaki gıdıklanma geri geldiğinde neredeyse eve varmıştı. Biraz daha su içince ciğerlerinden şiddetli bir öksürük patladı. Su dudaklarından fişkırlıp direksiyonu ıslattı.

“Kahretsin!” Arkasına uzanıp havluyu çekmeye çalışırken araba yalpaladı. Suların damladığı direksiyonu silerken boğazından yükselen acılı öksürükler gövdesini sarstı.

“Of, kahretsin,” diye homurdanarak çenesinden akanları sildi. “Nereden geldi bu lanet olasıca?” Havluyu kucağına bırakıp boğazındaki son balgam kalıntılarını temizledi. Küçük siyah benekler önünde uçuşup dikkatini çekmeye çalışıyordu. Evinin garajına girip sert havluyu yüzüne örttü. “Ne kadar iğrenç.” Havluyu top yapıp arabadan inmeden önce yere fırlattı.

“Bebeğim,” diye seslendi kapıyı arkasından kapatırken. “Az önce boğazımdan çıkanı görsen inanamazsın.”

Merhaba. Pek çok sesin aynı andaki vızıltısı havadan kulaklarına süzüldü.

Mutfığa yürürken sesleri dinlemek için duraladı. “Monica?”

“Duydum seni. Arabada anlatırsın. Duş alıp üstünü değiştirdikten sonra. Koşuya çıkmaman gerektiğini biliyordum. Rezervasyonumuz yanacak herhalde.” Köşeyi dönüp onu gördüğü anda kalakaldı. “Tyson, korkunç görünüyorsun. İyi misin sen?” Küpelerini tezgâha bırakıp eviyeinin yanından bir bardak aldı. Bardağı yarısına kadar doldurdu. “İçmeden önce biraz bekle. Çantamdan alerji ilaçlarını getireyim.” Oturma odasına gitmeden önce suyu ona uzattı. “Polen veya kanaryaotundan olmalı, ne kadar alerjik olduğunu biliyorsun.”

Nabzı kulaklarının arkasında atıyordu, kadının sesinin fonda kaybolmasına izin verdi.

“İşte,” dedi hapları avcuna bırakarak. “Umarım hasta-lanmıyorsunuzdur. Sizin ofiste birkaç kişinin nezle olduğunu söylememiş miydin?” Elinin tersini adamın ıslak alınına dayadı. “Yanıyorsun. Ne kadar zamandır kendini hasta hissediyorsun?” Hapları ağzına atıp suyu bitirdi. “Kendimi kötü hissetmiyorum. Sadece şu şeyler...” Şiddetli, balgamlı öksürük bedenini sarstı ve düşmemek için tezgâha tutundu.

“Sesin çok korkunç. Oturman lazım.” Bar sandalyesini altına yetiştirdi. “Yeniden öksürmeye başlamadan otur.” “Ben iyiyim,” diye homurdandı güçsüzce onun dediğini yaparken. “Biraz zamana ihtiyacım var.” Öksürük yeniden başlayınca iki büklüm oldu. Siyah benekler ağzından fişkırlıp tezgâhın üstüne karabiber gibi saçıldı. “Tatarcıklar,” dedi soluk soluğa. “Sadece tatarcık bunlar. Parkta da sürülerine rastlamıştım.” Çenesinden akan tükürükler terli tişörtüne damlıyordu.

“Bunlar tatarcık değil ve sen de kesinlikle iyi değilsin.” Lavaboya koşup kâğıt havlu tutucusundan bir tutam kâğıt kopardı. “Rezervasyonumuzu iptal edip doktoru çağırıyorum. Umarım son dakikada haber vermemize rağmen seni görmeyi kabul eder.” Ona bir avuç kâğıt havlu uzatınca Tyson güçsüzce alıp yüzünü kuruladı.

Doktor. Üst üste binen sesler hışırdayıp patlıyordu, sözcükler şakaklarında tıslıyordu.

“Bunu duydun mu?” diye fısıldadı sert kâğıt havluyu yüzünden çekerek.

“Aman Tanrım, Tyson, burnun.” Monica yavaş yavaş gerileyerek uzaklaştı.

Tyson kâğıt havluya baktı. Kıpkırmızı bir daire göze çarpıyordu. Üstdudağına dokunup eline baktı.
“Kanıyorum.”

“Gözlerin de. Çok şiddetli öksürüyorsun. Gözlerin kanlanmış. Doktorun numarasını bulayım. Burada kal. Ben de hastalanmak istemiyorum.” Hızla mutfaktan çıktı. Hızlı ayak sesleri basamakları dövüyordu.

Yeni bir öksürük krizi ciğerlerini yırtarken kâğıt havlu tutamı yere düştü.

Kanıyorum. Sesler alay eder gibiydi.

“Monica,” diye bağırdı sendeleyerek mutfaktan oturma odasına ilerlerken. Dehşet ve bitkinlik çılginca atan kalbini hızlandırmıştı. “Monica, sen de duyuyor musun onları? Beni takip etmişler. içerideler.”

İçerideler. içerideler. İçerideler. Şarkı söyler gibiydiler.

Gözlerinin arkası yanarken saçını yoldu. “Çıkarın şunları!” diye haykırdı boğazından köpükler fişkirirken.

İçerideler. içerideler. içerideler. Tiz sesle bağıryorlardı.

“Çıkarın şunları!”

“Tyson, ne yapıyorsun?”

Kadın ona bakarken vücudu kasıldı. Kanlı parmaklarının arasından kafa derisi ve saç parçaları sarkıyordu.

“Sen gerçekten hastasın.” Tırabzana tutunup dikkatle geri geri yürüyerek merdivenden çıktı. “Burada kal. Ambulans çağırıyorum.”

“içerideler.” Gözlerinin akı kırmızıya dönmüştü ve merdivenden çıkarken spazmlarla kasılıyordu.

“Sorun yok,” dedi titreyerek. “Birini çağıracağım.” Dudaklarının arasından köpüklü tükürükler fişkirdi, her soluğu gargara gibiydi.

“Tyson, beni duyabiliyor musun? Burada kal. Tyson?” Homurdanarak merdivene atıldı.

“Tyson!” diye çığlık attı Monica.

SON... ŞİMDİLİK.

TEŞEKKÜR

Yeni yolculuğumda bana eşlik eden *Gece Evi* serisinin muhteşem fanları, hepinize teşekkür ederim.

Harika temsilcim Meredith Bernstein'e kocaman teşekkürler. Bana inanıp güvendiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın, Kristin Cast olmazdı.

CZ ve Dusty; beyin fırtınası ve yolumu bulmam konusundaki yardımlarınız için teşekkür ederim.

En büyük desteğim, Kuzey Yıldızım ve sığınacak limanım olduğun için teşekkürler, Andrew. Klişe olsa da doğrudur. Seni seviyorum.

Bir kucak dolusu teşekkür de olağanüstü Diversion Books ekibime gelsin. Her birinizle çalışmak, bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Randall Klein'dan daha iyi bir editör seçemezdim. Kitabımın her sayfasını büyüyle dönüştürmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Kristin Cast, NY Times ve USA Todayin en başarılı çoksatanlarından biri olan *Gece Evi* serisini annesiyle birlikte yazmıştır. Editoryal yeteneği, giderek büyüyen bir tişört zinciri ve paranormal her şeye büyük bir tutkusu vardır. Kristin çalışma masasında değilse ya hayat arkadaşı ve köpeğiyle oynayıp stres atmakta veya yeni hobiler bulmanın peşindedir. Yeni hedefi yüzmek, yoga yapmak ve *Doctor Who* koleksiyonunu tamamlamak.